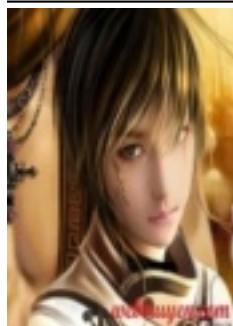

Bánh Bao Thịt Tượng Công

Contents

Bánh Bao Thịt Tượng Công	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	14
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	48
8. Chương 8	55
9. Chương 9	63
10. Chương 10	73

Bánh Bao Thịt Tượng Công

Giới thiệu

Gần đây trên giang hồ nóng nhất là sự kiện Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Y Cốc Lưu Phong bị người gian

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/banh-bao-thit-tuong-cong>

1. Chương 1

TIẾT TỬ

Một đạo thân ảnh màu xanh đứng trên bờ vách đá, cẩn thận hái dược thảo. Đột nhiên dưới chân có chuyển động, một tảng đá tách ra rơi xuống làm cho hắn một phen hoảng sợ. Ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt hắn, lộ ra một khuôn mặt tuấn dật, tao nhã; một đôi mắt sâu như biển, dưới ánh mặt trời lộ ra sắc thái nhu hòa.

Nhìn cách đó không xa có những bông hoa nhỏ màu xanh tím, ánh mắt hần bừng sáng, vội hướng bên kia đi tới. Sợi dây thừng hần cột vào vách đá vì sự chấn động quá mạnh mà bị một hòn đá bèn nhọn cắt đứt, làm hần cả người đột nhiên rơi xuống vực. Hoảng hốt, hần nghe được tiếng đồng tử la to “Thiếu gia”.

Một cái phi thuyền bay tới, quần quanh hần, một khối đá vụn đồng thời đánh vào huyết ngũ của hần. Chờ hần tỉnh lại, người đã trở lại đỉnh núi mà đồng tử của hần cũng ở cách đó không xa.

Là mộng sao? Hần đưa bàn tay lên nhìn, bàn tay dày đặc vết dây thừng rướm máu làm cho hần hiểu được kia không phải là mộng.

Vậy rốt cuộc là ai đã cứu hần?

Mưa to như trút nước, giống như một tấm thiên la bao phủ cả mặt đất, mưa bão trút xuống làm cho cành lá rơi rụng, trong tiếng gió mưa phát ra những âm thanh thê lương, nức nở. Một chiếc xe ngựa đang lao nhanh trên con đường lầy lội, làm bắn tung tóe vô số bọt nước. Cuồng phong gào thét, mưa như trút nước, đường sá lầy lội không chịu nổi lại xuất hiện một cỗ xe ngựa chạy như bay, làm cho không gian tràn ngập một cỗ không khí biến hóa kỳ lạ mà khẩn trương. Cốc Lưu Phong xốc lên một góc màn xe, mảy nhíu lại, trong nỗi lên cảm giác bất an cùng áp lực. Chẳng lẽ sẽ có chuyện gì phát sinh sao? “Đại thúc, không bằng chúng ta đến phía trước tìm một chỗ nghỉ.....” Hần thanh âm đột nhiên bỏ dõ, tròn mắt co rút lại, bọn họ đúng là vẫn còn tìm được hần. Hơn mười bóng người nhưng thần binh thiên tướng đột ngột xuất hiện trên con đường lớn, mưa làm cho đao kiếm trong tay bọn họ lờ lờ tỏa sáng, chiếu ra hơi thở chết chóc. Con ngựa kêu lên một tiếng rồi đột ngột dừng lại trên đường, chân trước giơ lên làm cho thân xe cũng chồm lên nguy hiểm. “Hu” Xa phu la lên một tiếng kinh hoàng. Mười mấy hắc y nhân đầu đội đầu lâu như tia chớp hướng xe ngựa tiến đến, động tác thuần thục vừa nhìn là biết sát thủ được huấn luyện. Trong khoảnh khắc xe ngựa sụp đổ, Cốc Lưu Phong như tia chớp phóng vọt ra ngoài. Ngay lập tức, hơn mười cánh tay cầm kiếm vội hướng về phía hần, không cho cơ hội thoát thân. “Các người rốt cuộc là loại người nào?” Vì sao vẫn theo đuổi không bỏ, dồn hần vào chỗ chết à? Không ai trả lời hần. Mưa hỗn hợp máu loãng cọ rửa mặt đường, đuổi giết vẫn tiếp tục trong mưa rền gió dữ. Trong lúc đó, đột nhiên trong mưa xuất hiện một thân ảnh. Một chiếc trúc ô hoa văn xinh đẹp đặc thù của Giang Nam, cho dù là bước trong mưa cũng có phong thái thanh thản và tao nhã. Trong lúc mưa to gió lớn, lại có người che ô đi rất nhẹ nhàng, thanh thản, tuyệt đối là một sự kiện đáng quan tâm à. Đuổi giết còn đang tiếp tục, Cốc Lưu Phong bị trúng kiếm, máu chảy ra làm nhiễm hồng áo trắng trên người cũng làm hồng nước mưa dưới chân. Người che ô nhìn không chớp mắt tiếp tục bước chậm ở trong mưa. “Cứu mạng.....” Cốc Lưu Phong buông lời cầu cứu. Người che ô vẫn mắt diếc tai ngơ. Cốc Lưu Phong khê cần môi, cố dùng phần lực cuối cùng đột phá vòng vây xông ra ngoài, ra sức đánh về phía thân ảnh thông dong, tao nhã hết sức chói mắt kia. Chỉ thấy người nọ nhẹ nhàng nghiêng người nhảy lên, từ từ quay về rơi xuống đất, sát thủ đã lại hình thành vây quanh chi thể, đem hai người vây quanh ở trung tâm. Cốc Lưu Phong bàn tay đầu máu vuốt nước mưa đang chảy đầy mặt, ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt trong suốt như nước. Người có đôi mắt như vậy sao lại lãnh huyết vô tình, nhìn người gặp nạn chết trước mặt mình lại thờ ơ? “Cứu mạng.....” Hoàn toàn là vô ý thức, hần thần trí còn đang hoảng hốt. Chỉ một cái liếc mắt, tâm hần tự như bị cái gì hung hăng va chạm, có chút vui mừng lại có chút khủng hoảng. Hần nhìn vào bên chân, dường như là bị máu của Cốc Lưu Phong dính vào. Sở hữu hắc y sát thủ ở hần chậm rãi ngẩng đầu sát na đều giết mình ở. Gương mặt nếu tách ra từng nét thì ngũ quan không có gì đặc biệt, nhưng hợp cùng một chỗ lại rất hoàn mỹ, hài hòa, hơn nữa ánh mắt trong suốt kia, đủ để cho người tự biết xấu hổ. Gương mặt nhìn vào làm cho người ta có cảm giác ấm áp như một ngọn gió mùa xuân thổi vào lòng. Hần, cả người đều toát lên tinh thuần giống như dòng nước trong suốt, lại giống như một đám mây phiêu lãng trên không. “Chư vị đây là muốn làm cái gì?” âm thanh hần nghe lạnh lạnh mà lại nhẹ nhàng, êm tai. Người này rất nguy hiểm, theo bản năng các hắc y sát thủ không hẹn mà cùng đề cao cảnh giác. “Mà người.....” Hần nhíu mi nhìn y phục của mình bị người làm dơ, “Dơ của ta bộ đồ mới, phải đền tiền.” Cốc Lưu Phong ngạc nhiên. Mắt thấy tận dụng thời cơ, hắc y sát thủ vòng vây siết chặt, ý đồ phi thường rõ ràng, muốn toàn bộ giết chết, không lưu lại một người sống sót. Người nọ trong lúc họ hành động cũng chuyển động chiếc ô trong tay, nước theo chiếc ô bắn ra biến thành vô số ám khí giết người. Trờ tay không kịp, đám hắc y sát thủ bị thương nghiêm trọng, không ít người đã lập tức thối lui. Mà người kia như trước nhíu mi cùng Cốc Lưu Phong đối diện. “Đền tiền.” Hần thập phần chấp nhất việc bắt đền bộ đồ mới, hoàn toàn không nhìn đến các sát thủ lăm lăm sát khí chung quanh. Cốc Lưu Phong cười khổ, hần hiện tại duy nhất xác định đây chính là nữ nhân tương đương khó chơi. Đúng vậy, người nọ là cái nữ tử, hần có thể khẳng định “Nàng” là một cái nữ nhân cổ quái. “Ta bồi tiền.” Quả thật là hần làm

dơ quần áo của nàng, đương nhiên nên đền a. “Năm ngàn lượng.” Nàng ra giá. Mọi người giật mình. Cốc Lưu Phong khóe miệng cười chua sót lại bất đắc dĩ, “Tại hạ trên người không có nhiều như vậy ngân lượng.” “Vây về nhà đi lấy.” Hắn cũng muốn vậy, đáng tiếc chỉ sợ vĩnh viễn không có cơ hội, người duy nhất có thể cứu hắn thì tựa hồ như không muốn nhúng tay vào. Hắn ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời. Về nhà lấy? Nàng là muốn nhúng tay sao? Cốc Lưu Phong đoán đúng rồi, cơ hồ là ở ngay lúc đó nàng liền động , kia thân pháp tốc độ đã muốn không thể dùng lời nói mà hình dung được, nàng ra tay mau, ngoan, chuẩn, mỗi một chiêu đều tấn công địch không thể cứu, mỗi một chiêu đều là dồn vào đường cùng, không chút nào hoa mỹ mà dị thường thực dụng, lại sắc bén tàn nhẫn làm cho người ta không rét mà run. “Lam.....” Hắc y nhân cuối cùng ngã xuống, khó có thể tin thốt ra một chữ, biểu tình kinh hãi tột độ. Thân thể của nàng vì sao lại làm cho sát thủ sợ hãi như thế? Đây là vấn đề mà Cốc Lưu Phong trước khi hôn mê nghĩ tới. Nhẹ nhàng đảo qua mặt đất đầy thi thể, ánh mắt dừng lại ở nam nhân đang hôn mê, mày của nàng nhíu lại, là ai lại muốn thiên hạ đệ nhất thân y Cốc Lưu Phong? Ánh mắt chạm đến xe ngựa ở phía xa đã hồng cùng với xa phu đã chết từ lâu, nàng thở dài, quay người mang Cốc Lưu Phong rời khỏi. Cho dù phải mang theo một người, bộ pháp của nàng vẫn đẹp và thanh thản đến mức làm người ta ghen tỵ. Hương rượu lượn lờ ở mũi làm cho Cốc Lưu Phong dần dần tỉnh lại, đập vào mắt đầu tiên là hình ảnh của màn giường màu xanh của một khách điểm bình dân. Miệng vết thương đã được xử lý tốt, nghĩ đến vết thương ở trên đùi, vành tai hắn đột nhiên phấp phồng, hi vọng không phải chính nàng bằng bó cho hắn. Theo hương rượu, hắn nhìn thấy người đang ngồi nhân nhả uống rượu bên cửa sổ. Nàng vẫn giả nam trang như trước, chỉ là thay đổi bản một trường bào màu vàng nhạt. Ánh mặt trời chiếu lên bóng nàng đơn bạc, trong ánh chiều tà lộ ra sự cô đơn cùng tịch mịch làm cho hắn không hiểu vì sao mà tim đập nhanh. Ánh mặt trời cùng khí lạnh, hai sự cực đoan đều tồn tại trên người nàng, không đối chọi mà ngược lại còn tạo nên sức hấp dẫn. Nếu không phải chính mắt thấy nàng giết người, hắn sẽ nghĩ nàng là một thiên kim tiểu thư ham chơi, người có ánh mắt trong suốt như vậy thực sự rất khó làm người ta đem nàng cùng huyết tinh nổi tiếng giang hồ liên tưởng cùng một chỗ. “Bạc khi nào thì cho ta?” Nàng đầu cũng không hồi mở miệng. Cốc Lưu Phong khóe miệng giơ lên, “Cầm lấy khối ngọc quyết này của ta đến ngân hàng tư nhân trong thành mà lấy bạc” Nàng quay đầu nhìn về phía hắn cầm ngọc quyết giơ lên giữa không trung, hơi hơi nhướng mày “ không sợ ta lấy mất?”. Tín vật bên người mà hắn đã dễ dàng đưa cho người, thật không hiểu hắn dễ dàng tin tưởng người khác hay là nàng rất dễ làm cho người ta tin tưởng? “Ta tin tưởng ngươi sẽ không.” Hắn thực chắc chắn. Khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười giễu cợt rồi nhảy xuống cửa sổ, cầm lấy ngọc quyết trong tay hắn liền đi ra ngoài Nàng sẽ không sao? Hai canh giờ sau, Cốc Lưu Phong vẫn như trước, không cảm thấy hối hận khi đem tín vật của Cốc chủ Nhân Tình cốc giao cho nàng. Bỗng dưng, mùi máu tươi dày đặc trong không khí xộc vào mũi làm hắn cảnh giác ngồi dậy. có người đẩy cửa bước vào, lại không nghe được tiếng bước chân làm hắn cảnh giác ngồi dậy. “lại thu thêm một ngàn lượng” Tiếng nói nhẹ nhàng, thản nhiên mà mượt mà, êm tai truyền đến làm tâm của Cốc Lưu Phong hoàn toàn trầm tĩnh lại. “người có thể tùy tiện dùng Ngọc quyết”, hắn hào phóng nhận lời. “Vây đa tạ.” nàng thoải mái thuận theo ý hắn. Trên người nàng mùi rượu tựa hồ càng đậm, điều này làm cho hắn theo bản năng nhăn mày. Một nữ nhân mà say rượu thì không tốt lắm đâu. “Người lại uống rượu?” “Này, tựa hồ cùng người không quan hệ.” âm thanh của nàng lộ ra sự xa cách . “ một bảo tiêu cùng rượu làm bạn, rất khó làm cho người ta yên tâm” “ Ta khi nào nói sẽ làm bảo tiêu cho người” nàng hỏi “Một cái cùng rượu làm bạn bảo tiêu rất khó làm cho người ta yên tâm.” “ Có thể kiếm tiền vì sao lại không kiếm” hắn ung dung hỏi lại Nhấp mím môi, nàng xem hắn, sau đó nhẹ nhàng mà phun ra đáp án, “Mất hứng.” Nàng mất hứng hắn có thể như thế nào? Hắn không thể như thế nào, cho nên Cốc Lưu Phong chỉ có thể thở dài. Nữ nhân nếu không phân rõ phải trái, ông trời cũng chưa biện pháp, hắn tự nhiên cũng sẽ không có biện pháp. “ Huynh đài có thể giúp ta đưa tin?” hắn quyết định lui mà cầu tiếp theo “Sao cấp người nào?” “Đương triều trấn quốc tướng quân.” Nàng một lần nữa lại trèo lên cửa sổ, nhìn ra hướng xa xa, đậm mặc hỏi: “ gặp hắn sẽ nói cái gì?” “ Ta chỉ sợ không thể đến kinh thành đúng hạn, mong hắn thông cảm” “Ai nói người không thể đến đúng hạn?” “Tại hạ nay có thương tích trong người, hơn nữa lại bị sát thủ không rõ lai lịch một đường đuổi giết, như thế nào có thể đúng hạn đuổi tới?” “Ta nói có thể liền có thể.” Cốc Lưu Phong nở nụ cười, “Người quyết định sẽ là bảo tiêu của ta ?” “Ta sẽ cùng người thượng kinh.” Đây là đáp án của nàng.

Nàng nói của nàng tên gọi Vong Thu, nhưng là Cốc Lưu Phong biết thiên hạ không có họ Vong .

“Họ Vong?” Cho nên hắn nhận không được hỏi ra miệng.

“Như thế nào?” thanh âm lạnh lùng hơi lộ ra khiêu khích, làm cho hắn lập tức sáng suốt lựa chọn trầm mặc.

Vong Thu là người không thích nói, không thích cười, việc nàng hay làm nhất đó là trầm mặc nhìn về phía xa, nàng chính là thờ ơ, lạnh nhạt với hết thảy, coi như thế tục hồng trần này không tồn tại. Nếu nàng cười lên, Cốc Lưu Phong biết nhất định sẽ rất đẹp, rất động lòng người, nhưng ở chung nửa tháng tới nay, hắn chưa từng thấy nàng có nửa điểm tươi cười.

“Thu huynh.” Bởi vì nàng vẫn giả nam trang, cho nên Cốc Lưu Phong phi thường thức thời không có làm lộ bí mật nàng nữ giả nam trang.

Vong Thi không trả lời, chỉ hơi nhướn mày, ở chung lâu ngày, nàng càng ngày càng biết này nam nhân có chút thời điểm rất nhàm chán.

“Có hay không có người đã nói qua ngàn vàng khó cầu nụ cười của Thu huynh?”

Giống hiện tại liền phi thường nhàm chán! Nàng quay đầu đi tiếp tục thưởng thức phong cảnh bên đường, mặc kệ hắn. Xe ngựa đến ngã ba chuyển hướng đi vào một con đường nhỏ băng qua rừng, vó ngựa dẫm lên tảng đá bên đường phát ra tiếng “đát, đát”. Tiếng vang trong khu rừng yên tĩnh nghe rất chói tai. Bầu không khí trong rừng lộ ra hơi thở không tầm thường, nhưng hắn thấy nàng dường như xem không có việc gì liền cũng lười nói chuyện, tu vi võ công của nàng cao hơn hắn, nếu hắn có thể cảm giác được thì nàng tuyệt đối sẽ không thể nào không phát hiện được.

Tiếng đao theo gió đánh úp lại, Vong Thu tiện tay cầm lấy cây roi ngựa liền nghe có tiếng vật nặng rơi xuống đất. Cốc Lưu Phong không biết nàng dùng binh khí là gì, bởi vì nàng tựa hồ như là vật gì cũng có thể thuận tay làm binh khí cho nên vật đến trong tay nàng đều trở thành lợi khí giết người.

“Binh khí của ngươi là gì?” hắn đã từng hỏi qua nàng

“Chỉ cần có thể giết người thì đó đều là binh khí” Vong Thu trả lời, thời điểm nói chuyện ánh mắt giống như vực sâu lạnh băng mà không thấy đáy.

Nhìn dáng người nàng như bóng chim từ trên cao đáp xuống, liền có ba bóng người trước sau rơi xuống đất.

“Hảo tiên pháp!” Hắn nhận không được khen.

Trường tiên xuất ra, hai cái cây phía trước thét lên rồi ngã gục buộc hai hắc y nhân đang ẩn núp phải hiện thân. Xe ngựa vì bị cây chắn giữa đường nên không thể không dừng lại, mười mấy hắc y nhân lập tức đồng loạt bao vây lấy.

Thấy nàng vùng tay lên, hắn lập tức la lên “dừng”

“Ngươi còn muốn cứu?” Nàng lạnh lùng hỏi.

Cốc Lưu Phong cười nói” trời có đức hiếu sinh, có thể không giết thì tốt nhất đừng giết”

“Hừ!” người như thế tương lai thật không biết sẽ chết như thế nào, cứ nhiên ngay cả người muốn giết hắn cũng cứu.

“Cốc Lưu Phong, chúng ta là tuyệt đối sẽ không cho ngươi còn sống đi vào kinh thành.” Đầu lĩnh hắc y sát thủ nói.

“khẩu khí thật lớn.” roi trong tay Vong Thu bỗng vùng lên, dễ dàng quán lấy cổ một tên sát thủ, chỉ hơi dùng lực một chút, đối phương liền gãy cổ mà chết.

Cho dù bọn họ là sát thủ máu lạnh, giết người giống như ăn cơm nhưng nhìn đến đồng bạn như thế dễ dàng chết trước mặt mình cũng không khỏi cảm thấy ớn lạnh. Thời gian ước chừng nửa nén nhang trôi qua, trừ bỏ Cốc Lưu Phong cùng Vong Thu còn đứng, những người khác đều đã phơi thây trên đường.

“Ngươi tất cả đều giết?” Hắn hơi hơi nhíu mi.

“Trừ phi ngươi muốn chết.” nàng dùng roi cuốn đi cây gỗ chặn giữa đường, một lần nữa trèo lên xe ngựa “đi”

Nàng phi tiên cuốn đi chặn đường cự mộc, một lần nữa khiêu lên xe ngựa, “Đi.”

“Thực sướng tay sao?”

“muốn làm việc thiện tích đức thì điều kiện tiên quyết là chúng ta phải còn mạng” âm thanh của nàng rất lạnh.

Cốc Lưu Phong tự biết mắt mặt sờ sờ cái mũi, lùi về bên trong xe. Nàng tức giận, không hiểu được rốt cuộc là chính mình hay đám sát thủ vẫn bám lấy chọc giận nàng, tóm lại biết hiện tại nàng rất tức giận là được rồi. Vong Thu dùng sức đá roi ngựa, giục ngựa lên đường. Nàng cho tới bây giờ cũng không thích giết người, nhưng có đôi khi vì muốn sống, chỉ có thể giết người. Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Lúc này trời rất trong xanh, nắng chiếu rực rỡ, đột nhiên lại mưa bão ầm ầm, thời tiết tháng sáu luôn là như vậy, làm cho người ta trở tay không kịp.

Cốc Lưu Phong xóc lên màn xe, “Thu huynh, tiến vào đụt mưa.” Nói xong liền kéo nàng đi.

Vong Thu không dấu vết né tránh đụng chạm của hắn, cúi người chui vào bên trong xe.

“Lau nước mưa đi.” Hắn lập tức ân cần đưa khăn đến cho nàng.

Vong Thu cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, từ trong tay áo rút ra một cái khăn trắng tinh lau nước mưa dính trên mặt. Cái khăn tay kia không có một chút là để làm đẹp như của các cô nương khác. Của các cô nương khác ít nhất sẽ thêu tên của mình trên khăn, thậm chí là thêu tranh hoa, chim tinh xảo, còn của nàng...làm hắn thật hoài nghi. Đột nhiên hắn lại nghĩ đến nàng đang giả nam trang, cho nên không thể nào dùng khăn thêu hoa để làm cho người ta nghi ngờ được. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi âm thầm cười mình.

“Hay là chúng ta kiểm chỗ nào trú mưa đi, đợi mưa tạnh lại đi” hắn thử hỏi để đánh vỡ sự trầm mặc của hai người lúc đó.

Vong Thu nhìn mưa bên ngoài, không biểu đạt ý kiến những gì Cốc Lưu Phong nghĩ, chỉ nhàn nhạt mở miệng “thời tiết tuy rằng không tốt nhưng đối với việc che dấu hành tung lại phi thường có lợi”. Ngụ ý nói cách khác, bọn họ cứ tiếp tục đi trong trời mưa to gió lớn thế này.

Cốc Lưu Phong không phản đối quyết định của nàng mà còn hài lòng vô cùng, ở trong không gian xe ngựa nhỏ hẹp này, nàng cùng hắn gần như vậy, gần đến mức hắn có thể ngửi được mùi hoa cỏ tự nhiên phát ra từ mái tóc nàng, đó là loại hương khí tự nhiên làm người ta ngửi thấy thoải mái. Tay nàng thon dài mà tinh tế, thích hợp với việc chơi cờ, đánh đàn, thổi tiêu...tựa như hắn đã từng thấy ở những tiểu thư khuê các khác.

“Ta sẽ không ngại lấy hai tròng mắt của ngươi xuống.”

Âm thanh lạnh lùng của nàng truyền vào trong tai hắn, làm hắn lập tức ngồi ngay ngắn, nhìn không chớp mắt, trong lòng không khỏi thở dài, trừ bỏ không thích nói chuyện, không thích cười, nàng cũng còn không một chút ôn nhu.

Nàng lạnh lùng thanh âm truyền vào hắn trong tai, hắn lập tức ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt, trong lòng không khỏi thở dài, trừ bỏ không thương nói chuyện không thương cười, nàng một chút cũng không ôn nhu.

2. Chương 2

Lăng Quy Lâu, quả thật xứng với tên gọi, khiến người đến đây quên cả lối về. Khách đến đây uống say túy lúy, túi dù hết bạc cũng không chạy lấy người. Đường nhiên không có tiền cũng không đi không được, Lăng Quy Lâu cũng không hoan nghênh kẻ nghèo hàn, do dự là cần phải đánh cũng sẽ đánh người, nhưng thỉnh thoảng vẫn có những ngoại lệ. “A a”, “Phanh”, “Xôn xao” Không ngừng bên tai. Tiểu nhị từng người một bị đánh bay ra, làm hư vô số cái bàn, chén bát rơi đầy đất, trong đêm là một mảnh hồ độn những rượu, máu, bàn ghế gãy...Đại hán đang đánh người ngạc nhiên ngừng tay, nhìn chường quầy vừa bị mình đánh văng đang hướng đến một người đang đi vào “Vong Thu công tử, người khỏe chứ” Lưu chường quầy vừa khom người đứng dậy, vừa chào hỏi người mới đi vào “Ta nhớ rõ Lăng Quy Lâu là bán rượu, khi nào lại trở thành chiến trường?” Người vừa đến một thân áo trắng, nhẹ nhàng, khoan khoái, vẻ mặt tươi cười đậm nhạt, cả

người tựa như ánh sáng sáng âm áp chiếu vào trong đêm, xua tan vẻ lo lắng. “Lăng Quy Lâu chúng ta vẫn là bán rượu, cho tới giờ cũng không có thay đổi, bất quá hôm nay có vị khách quan uống không trả tiền, còn không chịu đi, chúng ta bắt đắc dĩ mới động thủ” Lưu chương quỳ vừa nói, vừa bảo mấy tiểu nhị lau sạch bàn, mời Vong Thu ngồi xuống. Vong Thu cầm lấy bầu rượu cùng cái chén Lưu chương quỳ đưa tới, bắt đầu rót rượu, vẫn một âm giọng hồ hởi như trước “vị huynh đài này, cửa tiệm mở cửa là muốn kiếm lời, nếu không có tiền thì đừng vào, sao lại không phân rõ phải trái như vậy?” “chuyện của Lão Tử, người cũng dám quản?” đại hán dùng sức vỗ, cái bàn đang hoàn hảo vô khuyết phúc chốc sụp đổ. Rượu trong chén bỗng hóa thành mũi tên bắn thẳng về phía đại hán, Vong Thu thanh âm không lạnh không nóng như trước “Lão Tử của ta không ai dám tùy tiện nhận thức” Đại hán đứng lúc ngả về phía sau, nhưng mũi tên rượu vẫn chạm vào búi tóc hán, làm á tóc xõa tung, rồi bởi nhìn giống như người điên. “Như thế nào, muốn ta lại kính người mấy chén sao?” nàng vừa rót rượu vừa uống, mỉm cười hỏi, tao nhã mà có lễ. Đại hán không nói một lời, lập tức rời khỏi Lăng Quy lâu. Cao thủ trước mắt, hán tự biết nếu lưu lại chỉ làm mình mất mặt. “cảm ơn công tử đã rat ạy hỗ trợ” Lưu chương quỳ cười mà cảm tạ. “Ta uống rượu, không thích bị người khác quấy rầy mà thôi” Lưu chương quỳ hiểu ý, lập tức rời đi, sai người quét tước, thu dọn tàn cục. Rất nhanh Lăng Quy lâu rất nhanh đã được thu dọn xong, khách nhân cũng từ từ kéo đến. Cốc Lưu Phong vừa bước chân vào Lăng Quy lâu, ánh mắt liền dừng lại ở một người. Nàng hộ tống hán nhập kinh, lại nhân lúc hán cùng tướng quân nói chuyện liền không một tiếng rời đi, không ngờ hôm nay ở chỗ này lại gặp được nàng. “Gia, ngài đến kinh thành bao lâu rồi?” Lưu chương quỳ vừa thấy hán, lập tức mừng rỡ nghênh đón. Hán mỉm cười “vừa mới tới được mấy ngày” “Gia thật là, đến kinh thành sao không báo trước cho tiểu nhân, có cần tiểu chuẩn bị cho người một gian phòng.” “Không cần phiền toái, ta nhìn thấy một vị bằng hữu.” Lưu chương quỳ theo ánh nhìn của hán không khỏi giật mình “thì ra Vong Thu công tử là bằng hữu của gia, khó trách mấy năm nay hán vẫn chiếu cố chúng ta” Cốc Lưu Phong cười mà không nói, thẳng hướng nàng đi đến. Nguyên lai nàng chính là phúc tinh của Lăng Quy lâu mà hán đã nghe nói đến, duyên phận quả thật kỳ diệu, bên trong đã sớm sắp đặt bọn họ nhất định sẽ gặp nhau. Nghe được âm thanh, nàng nhướng mắt nhìn một cái, sau đó lại tiếp tục uống rượu “uống rượu mà không có thức nhắm, chẳng phải là không thú vị sao?” Nàng uống cạn một ngụm rượu cuối cùng, đứng dậy, “Chương quỳ, tính tiền.” “Công tử, ngài đi thông thả.” Lưu chương quỳ khuôn mặt tươi cười đưa tiền, thân thủ tiếp được bạc vụn Vong Thu đưa đến, sau đó nhìn thấy chủ tử nhà mình cũng đứng dậy đi theo, vội hỏi “gia, ngài cũng đi?” “Ta cùng Vong Thu công tử có việc cần nói” hán vừa nói vừa vội đuổi theo. “Vong Thu”, nhìn thân ảnh màu trắng sẽ biến mất ở góc đường, hán vội vàng kêu lên. Nhưng bóng trắng vẫn là biến mất ở góc đường. Nàng tựa hồ không muốn xuất hiện cùng hán, mà hán cũng không nguyện buông tha cho, vì thế hán quay về Lăng Quy lâu. Lưu chương quỳ giảo quan sát ngôn từ, nét mặt lập tức nghênh đón “Gia, ngài có cái gì phân phó?” “Nàng thường thường lại đây sao?” Lưu chương quỳ nao nao, lập tức hiểu được, “Bình thường Vong Thu công tử chỉ cần khi ở kinh thành, mười ngày nửa tháng sẽ đến đây một lần.” “Hiểu được, an bài chỗ ở cho ta.” Cốc Lưu Phong trước tiên quyết định, lưu lại chờ. Kinh thành gần đây phát sinh rất nhiều việc, đầu tiên là hai nguyên lão trấn quốc tướng quân đột nhiên nhiễm bệnh nặng, nằm trên giường không dậy nổi, nhờ thỉnh thần y trị liệu mà đã từ từ khang phục. Phụ thân của đương triều sủng phi Ngụy nương nương lại nửa đêm bị chém đầu. Hoàng đế long nhan thịnh nộ, nhưng thánh chỉ yêu cầu điều tra rõ ràng chưa ra cung, tin tức liền truyền đến chỗ Ngụy nương nương làm ất hồn kinh thiên, quá là là Hoàng Thượng thế nhưng đối với việc này lại dừng tay, không hề truy xét. Quốc trượng hậu táng, phi tử hậu táng, nhưng là hung thủ lại không người truy vấn. “chuyện này không có gì là kỳ quái” lão tướng quân đang nằm trên giường thập phần bình tĩnh nói. “Lão gia, chuyện như vậy mà sao ngài nói không kỳ quái” quân gia tướng quân phủ không thể hiểu được. “bọn họ đã chọc vào người không nên chọc, chính mình muốn chết thì trách được ai”, lão tướng quân trong mắt hiện lên một chút hàn ý sắc bén. “nhưng Hoàng đế vậy mà không truy cứu, rất kỳ quái a”, triều thần trong lúc nghị luận đều đưa ra rất nhiều suy đoán. Lão tướng quân phát ra một tiếng thở dài, giống lời vô nghĩa bình thường nói: “Bệ hạ có thể truy cứu bất luận kẻ nào, chỉ có người này hán sẽ không truy cứu.” Bởi vì hán thẹn với nàng quá sâu quá sâu..... Sẽ có người như vậy? Lão quân gia có chút không tin. “Lão tướng quân hôm nay khí sắc không tốt.” Cốc Lưu Phong cười đi vào đến, chủ tử lập tức đình chỉ nói chuyện với nhau. “Lão gia, tiểu nhân đi phao trà.” Lão quân gia tìm cái lấy có lui ra. “Hiền chất tựa hồ không lòng tốt quan tâm a.” Lão tướng quân nói. Cốc Lưu Phong ha ha cười, “Rất tò mò không phải kiện chuyện tốt, văn sinh luôn hiểu được đạo lý để sống, huống hồ văn sinh là người trong giang hồ, chuyện của triều đình không có hứng thú”. Quan trọng là hiện tại hán chỉ có hứng thú với một người, đã cố tình tìm mấy lần mà vẫn không thấy bóng dáng nàng. “Nếu tử nhân giữa có một đường là đuổi giết của người chủ mưu đầu?” Cốc Lưu Phong giờ giờ lên mi, “Phải không?” “Đúng vậy,

bởi vì lão phu trúng độc đó là nguy quốc trọng làm chủ.” Cốc Lưu Phong đột nhiên nghĩ đến Vong Thu, nhưng là nàng không lý do làm như vậy, vì thế hần phủ định này khả năng. “Xem ra vẫn là lão tướng quân càng kì cao nhất.” “Lão phu còn không có bốn sự này, hiền chất xem trọng lão phu.” “Văn sinh vẫn là trước thay tướng quân bắt mạch tốt lắm.” Hần cười cười chuyển hướng đề tài. “Tốt.” Tĩnh tâm bắt mạch, Cốc Lưu Phong lộ ra vẻ tươi cười vừa lòng “Lão tướng quân, độc trên người đã giải trừ gần hết, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn là hồi phục” “ lần này làm phiền hiền chất tới chữa trị, thực sự lão phu thấy áy náy” “Tướng quân không cần như thế, Cốc gia chúng ta thiếu người một đoạn ân tình, tướng quân có việc nhờ vả quyết chẳng từ nan” “Ta hiểu được,” Lão tướng quân nở nụ cười, “Từ nay về sau ơn nghĩa giữa Cốc gia cùng lão phu trong lúc đó liền xóa bỏ, các người người giang hồ là không thích thiếu nhân ân tình, lại càng không thích cùng triều đình có điều liên lụy.” Cốc Lưu Phong cười mà không nói, xem như cam chịu. Tiền thính đột nhiên truyền đến một trận ồn ào thanh, sau đó lão quản gia vội vàng tới rồi thông báo. “Lão gia, cửu công chúa phái người đến thỉnh Cốc công tử quá phủ, tiểu nhân ngăn không được, đã muốn xông vào.” Lời còn chưa dứt, một thân ảnh màu vàng đã muốn tiến vào trong phòng, không chút kiêng kỵ đây là phòng của đương triều trọng thần. “Lí công công.” Lão tướng quân hơi hơi trầm giọng. Vị công công kia bị hần gọi như vậy, thái độ cũng dịu lại, nhưng mặt mày vẫn rất kiêu căng. Chủ tử của hần là cửu công chúa được Hoàng thượng sủng ái nhất, hần tự nhiên có thể không cần sợ hãi. “Tướng quân, Phò mã bị bệnh nhẹ, công chúa lệnh cho ta thỉnh Cốc công tử đến phủ chẩn trị, mong rằng tướng quân đồng ý” “Cốc công tử chính là khách trong phủ ta, lão phu không có quyền quyết định hành động của hần” Lão tướng quân vẻ mặt chính trực, cũng không nề mặt mũi người nào đó. “Cốc công tử, chúng ta đi thôi.” Lí công công đối mặt Cốc Lưu Phong lập tức liền thay đổi sắc mặt, hoàn toàn vênh mặt hất hàm sai khiến, không coi ai ra gì. Cốc Lưu Phong thông dong tự ghế đứng lên, mỉm cười nói: “Đa tạ công chúa ưu ái, nhưng thảo dân là bỉ phu chốn sơn dã, không có bao nhiêu tài cán, vẫn là không đi để tự rước lấy nhục tốt hơn” “Người này dân đen, công chúa mời người là để mất người, thế nhưng như vậy không tán thưởng, người tới” “Công công, lão phu mặc dù bất tài, nhưng là đương triều trấn quốc tướng quân, công công muốn bắt người trong phủ ta, liền thật sự không cần hỏi đến chủ nhân một chút sao?” Lí công công bỗng dưng cả kinh, vẻ mặt nhất thời kính cẩn nghe theo không ít, “Là chúng ta thất lễ.” “Người tới, đưa công công ra phủ.” “Tướng quân” Lí công công mặt lộ vẻ khó chịu. “Có việc gì, chủ tử của người đến cùng ta nói chuyện” Nhìn theo lí công công mang theo phần muộn rời đi, Cốc lưu gió hướng lão tướng quân làm thi lễ, “đã gây phiền muộn cho tướng quân” “Lão phu thật ra không có gì, chỉ sợ hiền chất sẽ gặp nhiều phiền toái, Cửu công chúa sẽ không dễ dàng buông tha đâu, nàng luôn tùy hứng, chỉ sợ sẽ có thêm sự tình” “Đa tạ tướng quân quan tâm, văn sinh sẽ để ý.” Kinh thành quả lần nơi thịt phi, hần vẫn nên là nhanh chóng rời đi mới được, duy nhất đáng tiếc là không có tìm được Vong Thu. Vong Thu, nữ tử làm cho hần đau lòng, tự như đã khắc trong lòng từ mấy ngàn năm, bình thường mà sâu sắc.

Tửu lâu, quán trà luôn là nơi có nhiều tin tức nhất, mà Lăng Quy lâu tự nhiên cũng là nơi có các loại tin tức lưu thông, nên Cốc Lưu Phong cũng nghe được một ít lời đồn về Cửu công chúa. Nàng là nữ nhân kiêu ngạo cũng không có đức hạnh, nghe nói nài mệnh phạm hung thần, khắc con, khắc cha mẹ chồng, từ năm mười lăm tuổi lấy chồng, đến nay đã thôi – gả hết ba lượt, hao lần trước đều qua loa cho xong, trượng phu tiếp theo là cha mẹ chồng đều qua đời, mà người chồng thứ ba này đột nhiên mắc bệnh quái dị, dường như đã sắp không xong. Cho dù tôn quý như công chúa, cho dù thân là nữ nhi được đương kim hoàng thượng sủng ái nhất, Cửu công chúa vẫn không thoát khỏi vận mệnh bất hạnh.

Lương y như từ mẫu, Cốc Lưu Phong sau khi nghe về những bất hạnh mà công chúa trải qua, không khỏi động lòng trắc ẩn, tính đến phủ chữa bệnh.

“Gia, ngài vạn lần không thể đi đến phủ Công chúa”, Lưu chương quỳ nhìn thấu tâm tư chủ tử, vội vàng khuyên can.

“Nói như thế nào?” Hần đột nhiên có hứng thú muốn nghe lý do.

“Công chúa gặp bất hạnh quả thật làm cho người ta thương xót, nhưng bản tính công chúa thật không dám làm người ta khen tặng”

Nghe qua tựa hồ có tin tức gì đó kinh người.

“Nàng rất kiêu ngạo lại ương ngạnh, mỗi phò mã đều bị nàng ức hiếp đến không ngẩng được đầu lên, hơn nữa lại thích mỹ nam trẻ tuổi, nếu nhìn trúng người nào sẽ dùng mọi thủ đoạn để đưa vào phủ”

Cái này Cốc Lưu Phong nghe hiểu được, bắt giác sờ sờ mặt mình, khuôn mặt này nghe nói đã được xếp vào bảng giang hồ mỹ nam tử, nếu chẳng may bị vị công chúa háo sắc kia nhìn trúng, muốn thoát thân quả thật có chút phiền phức.

“Bất quá, dân không cùng quan đầu, gia vẫn là mau chóng rời kinh.”

“Cũng tốt.”

Chủ tớ hai người đang nói chuyện, một cái điểm tiểu nhị vội vàng đi đến.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Vong Thu công tử đến đây.....” hần chưa nói dứt lời, tuần mỹ nam tử bên cạnh Lưu chương quỳ đã không thấy bóng dáng, làm hần giật mình há to miệng.

Lưu chương quỳ cười vỗ vỗ bờ vai của hần, phân phó nên làm việc đi. Cốc Lưu Phong đuổi tới đại sảnh của khách điểm, Vong Thu vẫn như cũ, rượu một ly lại một ly uống nhưng vẫn không có đồ ăn. Không thích nói chuyện, không thích cười, không ôn nhu còn say rượu, Cốc Lưu Phong ánh mắt phức tạp nhìn nàng, trong lòng đột nhiên thất chua xót, hần không thích thấy nàng tự hành hạ bản thân. Đúng vậy, nàng là tự làm khổ chính mình, đối với thế sự không quan tâm chỉ muốn đắm mình trong men say, hần đã từng nhìn thấy bạn bè mình cũng sa sút như vậy, cho nên càng không muốn nàng sống qua ngày như thế.

“Rượu nhiều thì hại thân, vẫn là nên uống ít thì hơn” hần đi qua đề lại bầu rượu, ngăn cản nàng tiếp tục rót.

Nhìn thấy hần, Vong Thu có chút kinh ngạc nhưng chỉ trong thoáng chốc mà thôi, sau đó hất tay hần ra, tiếp tục tự mình rót rượu. Hại thân? Nàng vốn đã sớm không có để ý đến.

“Rượu quá lượng thương thân, vẫn là uống xoàng vì nghi.” Hần đi qua đi đề lại bầu rượu, ngăn cản nàng tiếp tục rót rượu.

“Vong Thu.” Hần không hề xưng hô nàng Thu huynh, trực tiếp gọi của nàng tên.

Nàng hơi hơi tức nhú mi đầu, như cũ không có mở miệng.

“Ta hôm nay sẽ rời kinh”

Lúc này nàng mới nhận không được gương mặt nhìn hần, bốn mắt nhìn nhau, giây lát nàng dời tầm mắt “chuyện đó với ta có quan hệ gì đâu” nam nhân này luôn dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, làm cho nàng rất muốn một chưởng đánh chết hần.

“Không quan hệ sao?” Cốc Lưu Phong nhìn nàng thì trào tự nói, khóe miệng hiện lên một nụ cười bí hiểm rồi đột nhiên chồm người về phía trước, hôn lên môi của nàng.

Trong nháy mắt, “nạn nhân” bị hôn gần như hóa đá. Tuy hành tẩu giang hồ nhiều năm, vẫn bị hành động kinh hãi thể tục của người nào đó dọa, trong khoảng thời gian ngắn trừ bỏ trừng mắt nhìn cũng không có giáng cho hần vài cái tát. Nam nhân hôn nam nhân, hơn nữa lại trước mặt bao nhiêu người lúc ban ngày, quả thực là làm tổn hại đến thuần phong mỹ tục nghiêm trọng.

Đợi đến lúc Vong Thu có phản ứng thì trời đã chuyển tối “Cốc Lưu Phong, ngươi muốn chết”, hần tưởng nàng là người ăn chay niệm phật sao? Thực sự không biết chữ chết viết thế nào mà.

Làm nên loại chuyện này, Cốc Lưu Phong làm sao còn dám đứng yên đó cho người đến chém, hần đã sớm đào tẩu như chớp

“Chương quỳ” thanh âm của tiểu nhị có chút mơ hồ “có phải vừa rồi ta bị hoa mắt không?”

Lưu chương quỳ đang nhìn chủ tử nhà mình bỏ chạy ra cửa, hai mắt mở lớn, sau đó dường như hiểu được chuyện gì, cất tiếng cười to. Không nghĩ đến chủ tử luôn luôn hòa nhã, đoan chính thiện lương cũng làm ra loại chuyện khiến người ta ghen hờn này, chuyện này mà nói cho những người ở Nhân Tinh cốc nghe chắc cũng chẳng ai tin.

Gần nhất giang hồ có điểm loạn.

Gần nhất người giang hồ có điểm nhàn.

Gần nhất trên giang hồ truyền đi một tin tức lợi hại nhất, thiên hạ đệ nhất thần y Cốc Lưu Phong bị người giang hồ đuổi giết, nguyên nhân là vì Cốc đại thần y say rượu loạn tính đã khinh bạc Vong Thu công tử cũng đồng dạng là nam nhân, kết quả liền bị người đuổi giết.

Lời đồn cũng không thực sự đáng tin. Đang nằm trên cây nhìn ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, tâm tình Vong Thu thật bình tĩnh. Nàng sẽ không vì một cái hôn mà lãng phí thời gian đi đuổi giết một người, ngày ấy đuổi theo Cốc Lưu Phong ra khỏi kinh thành, làm cho kinh thành vốn đã ồn ào lại càng thêm náo nhiệt, nàng đột nhiên rất muốn cười. Nàng đã thật lâu, thật lâu không có cười, lâu đến mức nàng nghĩ mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ lại cười, cho nên cũng muốn cảm ơn Cốc Lưu Phong, cho nên cũng lười kiểm hấn tính sổ mà tiếp tục đi theo con đường của mình. Chẳng qua nàng không nghĩ tới, chỉ là một chút chuyện nhỏ nhưng giang hồ lại thêm mắm dặm muối, nghĩ đến đều là do thiên hạ đệ nhất thần y đã gây ra chuyện quá mức vang dội.

Môi khẽ nở nụ cười, miệng thực tự nhiên thốt lên hai tiếng “nhàm chán”.

Hơi hơi nhắm mắt, hưởng thụ làn gió mát cùng hơi thở cây cỏ tỏa ra chung quanh, nàng thực thích phong cảnh như vậy, không có thế tục hỗn loạn, phản phát chỉ có cỏ cây hoa lá làm bạn cùng nàng, yên tĩnh mà hài hòa.

Có người!

Nàng phút chốc mở hai mắt, người tới không chỉ một.

“Sư muội, người không cần như vậy.”

“Ta chẳng lẽ còn không đủ đẹp sao? Hắn vì sao ngày cả nhìn cũng không nguyện ý liếc mắt nhìn ta một cái?”

“Hiện nay giang hồ đều đồn đại Cốc Lưu Phong thích nam nhân, cho nên dù sư muội người bộ dạng đẹp tựa thiên tiên, hắn cũng sẽ không quan tâm, người cần gì phải canh cánh trong lòng?”

“Loạn giảng, Cốc đại ca chính là uống rượu mà thôi.”

Nằm trên cây, Vong Thu nhếch miệng cười giễu, hóa ra là tiểu nữ nhi giận dữ, làm quấy rầy đến nàng

“Cho dù hắn không thích nam nhân, nhưng từ khi hắn mười tuổi gia nhập giang hồ cho tới nay đã mười ba năm, người có nghe nói hắn đối cô nương nào sinh tâm ái mộ chưa?”

“Đó là bởi vì Cốc đại ca tâm tính cao thượng, phạm hoa tục phẩm sao lọt vào mắt hắn?”

“Sư muội, người tội gì phải thế, hắn đã cự tuyệt lời cầu hôn của sư phụ, người còn muốn đi tự rước lấy nhục sao?”

“Ta mặc kệ, tóm lại chỉ cần hắn không có chính mồm cự tuyệt ta, ta sẽ không hết hy vọng.”

“Sư muội”

Tiếng bước chân xa dần, Vong Thu từ trên cây nhảy xuống, nhìn thoáng về hướng sư huynh muội kia, sau đó đi ngược lại. Nàng một chút cũng không nghĩ lại để cho lời đồn có thêm đề tài, bọn họ nếu tìm Cốc Lưu Phong, như vậy nếu đi theo hướng ngược lại với bọn họ, nhất định sẽ không trở thành nhân vật để người ta đồn đại.

Nhưng mà, thế sự không như ý người.

Vong Thu đang uống rượu lại nghe được giọng nữ quen thuộc, lập tức có cảm giác không ổn, khi nàng ngẩng đầu đã thấy một đôi mắt vui vẻ nhìn mình. Rõ ràng đã đi theo hướng ngược lại với sư huynh muội kia, như thế nào vẫn là đụng mặt a.

“Vong Thu!”

Nàng cùng hắn thật sự không quen, nhưng là hắn như vậy gọi nàng. Không kịp suy nghĩ, nàng tung chén rượu hóa thành mũi tên bắn về phía hắn

“Ta tìm người thật khổ nha” tránh thoát tên rượu, hắn lại không sợ chết đi qua.

Vong Thu phát hiện đối diện với gương mặt tuấn mỹ đang cười giương giương tự đắc kia thật có chút khó khăn, vì thế nàng chọn lựa quay đầu đi, một lần nữa tự rót rượu ống.

“Ta đã từng nói qua, uống rượu ít thì được, uống nhiều sẽ hại thân, người thoát nhìn đã uống không ít, hôm nay không nên uống nữa” hắn trực tiếp đi đến đoạt lấy bầu rượu trên tay nàng.

“Cốc lưu phong ” Nàng lạnh lùng nhìn hắn. Nam nhân này nghĩ là gì của nàng đây?

“Ta vừa lúc khát nước, người hắn sẽ không để ý mà chia ta một chút để giải khát chứ?”

Nếu hắn không cầm lấy tay nàng, nàng cũng không để ý mà tùy hắn muốn uống thì uống đi, nhưng hắn lại cố tình làm như vậy.

“Người.....”

Lẽ ra ngay khi hắn vừa “manh động” nên trực tiếp ném hắn ra ngoài, không để đến lúc nghe hắn nói nhỏ “giúp ta”, chỉ một lúc chần chờ nàng đã để chính mình lâm vào quẩn cảnh đáng xấu hổ. Nếu biết có tình huống này, nàng sẽ không nghĩ ngợi gì mà đá bay hắn, không cho tiếp cận dù chỉ một bước. Đáng tiếc, ông trời đã cho nàng cơ hội nhưng lại không biết quý trọng, chờ đến khi nàng muốn động thủ thì phát hiện mình đã không thể ngưng tụ nội lực, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Là Cốc Lưu Phong, nhất định là hắn hạ độc, là do nàng sơ suất, nghĩ đến hắn vô hại, kết quả là trúng chiêu.

Là Cốc Lưu Phong, nhất định là hắn hạ độc, nàng sơ suất quá, nghĩ đến hắn vô hại, kết quả lại trúng chiêu nhĩ.

“Muốn làm cái gì?” Nàng dùng chỉ có hai người nghe thấy thanh âm hỏi.

Cốc Lưu Phong thân thủ nép sát vào nàng cực kỳ thân thiết “Vong Thu, chúng ta tiểu biệt gặp lại, chén rượu này ta kính người” hắn lập tức đưa chén rượu đến bên môi nàng, hướng nàng trừng mắt nhìn.

Vong Thu lập tức uống chén rượu, như nàng dự đoán, rượu vừa vào, nội lực của nàng đã bắt đầu khôi phục.

Nhìn thấy họ tương thân tương ái, cô gái xinh đẹp kia cảm thấy thương tâm muốn chết, nước mắt lưng tròng nhìn Cốc Lưu Phong “Cốc đại ca, người thật sự...Ta không tin, không tin...” Nàng nhất định là nhìn lầm rồi, nhất định là thế.

Không nhìn lầm, tất cả mọi người không có nhìn lầm.

Đột nhiên có rất nhiều âm thanh hướng Cốc Lưu Phong

“Cốc đại ca ”

“Cốc công tử ”

“Cốc huynh ”

“.....”

Trong khoảng thời gian ngắn, các loại âm thanh lẫn hình ảnh thân thiết chen chúc kéo tới, làm cho kiến thức của Vong Thu với Thiên hạ đệ nhất thần y thêm mở rộng. Hờ hững nhìn nhiều người đi qua vừa nâng đỡ, vừa nhìn hắn hỏi han ân cần, thân thiết, nàng dùng sức uống rượu, chợt nghĩ đến một việc thì “phốc” toàn bộ rượu lại bị phun ra.

Này cái chén là Cốc Lưu Phong vừa mới dùng qua , thực xui!

“Vong Thu, người đá thật mạnh nha”, một cước kia làm lưng hắn đau muốn chết, tuy hắn biết nàng đã thu lại không ít lực đạo nhưng nếu nàng có thể không đá thì hắn sẽ càng cảm kích.

“Chúng ta không quen.” Nàng ý bảo hắn đổi cách xưng hô cho thỏa đáng.

“Đều đã hôn qua, nói không quen dường như không thỏa đáng” hấn không sợ chết phản bác.

Nàng lập tức lạnh lùng liếc hắc một cái “một lần cuối cùng” còn dám nói, nàng sẽ không khách khí mà giết người diệt khẩu. Cốc Lưu Phong lập tức im miệng, hấn biết nàng tuyệt đối không phải đe dọa suông, hấn đã quá biết thủ đoạn giết người tàn khốc vô tình của nàng, tuy rằng là giết người đuổi giết hấn nhưng nghĩ lại cũng thấy không rét mà run. Vong Thu tuy không làm mặt xấu, tiếng nói uy hiếp lại rất êm tai, nhưng nàng lại giống như người đến từ địa ngục, lời cảnh cáo nói ra miệng cũng không phải là nói chơi.

“Người làm sao có thể dả thương Cốc đại ca?” bị vắng vẻ, cô gái xinh đẹp nhất thời nổi giận, liền vung kiếm hướng Vong Thu đâm tới. Trường kiếm nhanh chóng bị hai chiếc đũa kẹp lấy, làm cho cô gái xinh đẹp dùng hết sức cũng không thu về được.

“Tàng Kiếm Sơn trang, Phi Phượng Kiếm.” Vong Thu vừa nhìn thân kiếm đã nói lên tên kiếm.

“Biết là Tàng Kiếm Sơn Trang, còn không buông tay?” Dịch Nhan Bình nổi giận nhảy ra.

“Đáng tiếc.” chiếc đũa, Vong Thu một lần nữa châm rượu.

“Người có ý tứ gì?” Dịch Nhan Bình dám khăng định hấn trong lời nói có ý gì đó.

“Phi phượng kiếm giao cho người, đáng tiếc.” Vong Thu tâm tình tốt liền nhiều lời giải thích.

Dịch Nhan Bình lập tức mặt đỏ tai hồng, nàng đương nhiên nghe ra đối phương chế giễu mình nên càng thêm tức giận

“Vị công tử này, cho dù sư muội có chỗ đắc tội với người thì cũng không nên dùng lời nói làm tổn thương người”

Vong Thu nhìn kiếm nam tử nắm trong tay, nhướn mày nói “Phi Phượng, Du Long, long phượng thành đôi” nghe rất ẩn ý.

Hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình, chỉ làm người ta buồn không bằng cầm bầu rượu mà say túy lúy. Trong cuộc sống này, yêu hận tình cừu nàng đã thấy qua nhiều, nguyện suốt ngày say sưa còn hơn là rơi vào bể tình. Lại uống thêm một chén, nàng nhắm hai mắt lại, trước mắt hiện lên gương mặt xinh đẹp, một mắt chứa đầy lệ ai oán.

Dịch Nhan Bình giận dữ, hấn dám ám chỉ mình và sư huynh là một đôi, lập tức cảm thấy nóng giận, lại xuất kiếm đâm tới. Lần này Vong Thu căn bản là lười rat ạy mà trực tiếp kéo một người đến chắn trước mặt nàng, thế công của kiếm liền lập tức thu lại.

“Vong Thu, người làm như vậy có quá độc ác hay không?” Cốc Lưu Phong nhin không được, lên tiếng vì chính mình đòi lấy công đạo, đao kiếm không có mắt mà nàng như thế nào lại lấy hấn làm bia chắn chứ.

“Nàng thích người.”

Ba chữ vô cùng đơn giản làm cho nam nữ có mặt cùng biến sắc.

Cốc Lưu Phong tâm tình phức tạp nhìn nàng. Nàng biết Dịch Nam Bình thích hấn, vì sao lại không cảm giác được người trong lòng của hấn là nàng? Lại dùng ánh mắt này nhìn nàng, làm cho nàng phiền lòng, Vong Thu nắm chặt bầu rượu hướng Cốc Lưu Phong ném tới “lại nhìn, ta thực sự sẽ lấy mắt của người”

“Vong Thu.” Hấn thực vô lực.

Nàng nhướn mày.

“Chỉ uống rượu là sẽ không ăn no, người rất gầy, cần phải ăn nhiều cơm mới tốt.”

Tất cả mọi người đều nhìn Cốc Lưu Phong, lời nói của hấn đã lộ ra rất rõ sự quan tâm cùng yêu thương, nhưng mà một nam nhân lại đối với một nam nhân khác thân thiết như vậy...Trong đôi mắt trong suốt như nước của Vong Thu hiện lên một gợn sóng, nàng phảng phất ở trên người Cốc Lưu Phong nhìn đến mâu thuẫn. Nương cũng lòng nói nàng như vậy...Ngực đột nhiên nảy lên sự lo lắng lại cảm thấy ấm áp.

“Xin lỗi a, khách quan, tiểu điểm chỉ còn một gian thượng phòng , nếu không các người hai vị khách trụ một gian.....”

Chưởng quầy lên tiếng đề nghị nhưng thanh âm nghe rất dè chừng, hẳn mở tiệm đã vài chục năm tự nhiên có kiến thức nhìn người, đây rõ ràng là người có thể tùy thời lấy đi sinh mệnh của mình a.

“Có phòng sao?” Vong Thu hỏi thật sự ôn hòa.

“Có, có.....” Chính mình không ngủ cũng phải nhường vị này ngủ.

“ Thu huynh, kỳ thật chúng ta có thể ngủ cùng giường, sao lại làm khó chủ quán?”, người nào đó bị bạo lực uy hiếp đã thức thời sửa chữa xưng hô.

Vong Thu căn bản lười quan tâm hẳn. Đá một cái cũng không ngăn được hẳn theo đuôi, cho dù dọc đường lo giúp nàng việc chi tiêu ăn ở cùng đi lại, cũng chỉ là muốn nàng chú ý đến hẳn nhiều hơn.

“Tiểu nhị, cho hai gian phòng thượng hạng” một giọng nữ tử quen thuộc vang lên.

“Đã không còn phòng”

Tiếng nói vừa dứt, kiếm đã đặt trên cổ chưởng quầy, làm cho hẳn đổ mồ hôi lạnh, hẳn ngày mai nhất định phải đi miếu cầu bình an a.

“Đã muốn đã không có.”

“Thật sự là không còn?.”

“ Tàng Kiếm sơn trang tựa hồ không phải là người không phân biệt phải trái?” Cốc Lưu Phong không nhanh không chậm mở miệng.

Dịch Nhan Bình trừng mắt nhìn Vong Thu giống như người vô sự đang nhàn rỗi dựa vào gốc cột “ hẳn cũng vừa mới uy hiếp chưởng quầy, Cốc đại ca vì sao không nói hẳn?”

Cốc Lưu Phong cười nói “ đó là vì Thu huynh vẫn quen làm theo ý mình, còn cô nương mỗi lời nói, cử chỉ đều là đại diện cho Tàng Kiếm sơn trang, vì vậy tất cả đều phải chú ý”

Dịch Nhan Bình tức giận đến mức run người, lại không thể phát tác, đành phải nhẫn nại thu kiếm.

Sư huynh nàng vội vàng trấn an” sư muội, hay là chúng ta đổi sang khách sạn khác?”

Nàng liếc mắt một cái làm cắt ngang lời hẳn. Lạnh lùng nhìn bọn họ, Vong Thu mũi chân điểm nhẹ phi thân bỏ đi, chờ mọi người thấy thì nàng đã đang cầm vò rượu ngồi ở sảnh đường uống rượu.

“Tối nay ta ngủ nơi này.”

“Thu huynh không sợ ban đêm bị muỗi cắn?” Cốc Lưu Phong hiểu ý cười, hẳn càng ngày càng khẳng định nàng là cô nương thoát nhìn lạnh lùng nhưng lại cực kỳ thiện lương.

“ Không cần người quan tâm”, nàng từ nhỏ đều quen với phong sương, nếu chỉ mấy con muỗi nhỏ nhỏ có thể gây tổn hại đến nàng thì nàng đã sớm tiêu đời từ lâu, thế nào còn sống đến ngày nay. Nghĩ đến, Vong Thu há miệng uống một ngụm rượu to nhưng không làm cho tâm vốn lạnh như băng của nàng ấm áp hơn.

“ Thu” Cốc Lưu Phong há miệng ngăn cản, ở cuối cùng lại ngừng. Mỗi khi nhìn nàng uống rượu làm cho hẳn cảm thấy có một sự đau thương sâu không thấy đáy nào đó đã bủa vây quanh nàng “ chưởng quầy, ta cùng với vị tiểu ca này có thể ở cùng một gian phòng”

“Ủy khuất khách quan .” Chưởng quầy lau mồ hôi lạnh, vội vàng sai tiểu nhị chuẩn bị.

Chưởng quầy nhịn không được ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy một góc áo trắng, không khỏi âm thầm lắc đầu, vị công tử này đúng là quái dị.

“Chưởng quầy, tiền thưởng người nhớ rõ hướng vị Cốc công tử kia đòi.”

Chưởng quầy ngẩn ra. Một trận gió thổi qua, trên quầy nhất thời thiếu hai vò rượu. Hẳn lại nhìn phía trên đình, làm sao còn có bóng người.

Thủy trúc vờn quanh, dòng suối chảy xuôi. Một tòa am ni cô ẩn sâu trong rừng thủy trúc, ngân nga tiếng chuông chiều mờ sớm làm cho nơi đây thêm yên tĩnh, trang nghiêm.

Một cô gái mặt vấy xanh như đoá hoa nở rộ ngồi trên bồ đoàn, mặt mũi hiền lành nhưng thần thái lại trang nghiêm

“Thu nhi.” Một đạo hiền lành thấp gọi.

Vong Thu chậm rãi mở mắt nhìn, đứng dậy rời khỏi bồ đoàn hướng về phía người đi tới “ sư phụ”

Một đạo cô mặc đạo bào màu xám, mặt mày phúc hậu, trong sáng, khi còn trẻ cũng là một nữ tử xinh đẹp, không biết vì sao lại xuất gia

“Người lại tạo sát nghiệt ?”

“ Đệ tử chính là Thiên Sát Cô Tinh, giết người cũng là chuyện bình thường”, nói ra lời này, khóe miệng của nàng giương lên nụ cười giễu cợt.

Đạo cô thở dài “ Thu nhi, sư thúc ngươi năm đó vì việc của bản thân mà hiểu lầm ngươi cả đời, người không bởi vậy liền hận đời, làm cho chính mình sống trong khổ sở”

“ nhân sinh của ta khi chưa ra đời đã bị người khác quyết định, mặc kệ ta đi đâu, làm gì, nó cũng sẽ trói buộc ta, một khi đã vậy, ta liền không cần phải đi con đường khác”

Đạo cô đau lòng nhìn thân ảnh xinh đẹp trước mắt, nàng nên là cô gái được hạnh phúc nhất thiên hạ, đáng tiếc lại bị sự đệ của mình làm hại rơi vào sự oán hận.

Nhớ rõ năm đó khi mình tìm được Thu nhi, nàng giọng nói dịu dàng nhưng rất kiên quyết, cự tuyệt học huyền diệu thuật, nàng chỉ nói, thế nhân này mỗi người đều có mệnh của mình, cần gì cứ miễn cưỡng biết trước, không biết có khi lại là một loại hạnh phúc, mà nàng không cần biết để rồi phá hoại hạnh phúc của người. Vì thế trừ bỏ bói toán thuật, nàng cái gì cũng học nhưng cũng không đi theo con đường chánh, mà chỉ làm theo ý mình.

“Thu nhi, mẫu thân ngươi thế nào?”

“Nàng tốt lắm, nếu có người muốn làm tổn hại đến nàng, người kia liền chỉ có thể đi uống canh Mạnh bà”, nói xong lời cuối, trong mắt Vong Thu hiện lên sát ý sắc bén.

Đạo cô thở dài. Đứa nhỏ này oán khí quá nặng a, chỉ mong “Người kia” Có thể vì nàng tiêu giảm sát nghiệt, dẫn đường nàng trở về quỹ đạo vận mệnh vốn có.

“ tính ở trong này thanh tịnh bao lâu?”

“ không biết, đến thời điểm cần rời đi, đệ tử tự nhiên sẽ đi”

“Ai.” Giống như khi đến không tiếng động, đạo cô lại biến mất ở ngoài cửa.

Vong Thu một lần nữa lại ngồi xuống bồ đoàn, ánh mắt chưa kịp nhắm lại đã nghe một chuỗi tiếng cười như chuông bạc

“ Sư tỷ, tuy rằng ngươi chưa từng học qua bói toán, tử vi, nhưng đều có thể làm cho sư phụ lão nhân gia nàng tức giận đến mức bị nội thương a”

“Ngươi nói đi?” Vong Thu thản nhiên hỏi lại.

“ đương nhiên, sư tỷ không chịu học bói toán, tử vi chẳng qua là lừa biết nhiều thêm thôi, nếu ta thông minh được một nửa của tỷ, ta nhất định sẽ học”

Đó là một cô gái thoát nhìn rất lanh lợi, thông minh và tinh quái, đôi mắt to tròn di chuyển rất nhanh

“ bắt quá” cô gái thần bí nói “ sư tỷ, ta đã giúp ngươi bói một quẻ nga, ngươi là đang được sao hồng loan chiếu mạng a”

“Nhiều chuyện.”

“Ta là nói thật nga.”

Vong Thu mở mắt ra, bắt đắ dĩ nhìn tiểu sư muội hoạt bát, đáng yêu “ tiêu yêu tinh, ngươi có tự bấm quẻ cho chính mình hay không?

“Ta? Không cần a, ta như vậy khỏe mạnh khoái hoạt.”

“Ngươi hẳn là tính một quẻ .” Vong Thu vừa nhìn nàng nói vừa nhanh như chớp tung một chưởng vào cô gái.

“Sư tử, ngươi đánh lên ” bị bắt bỏ lên cây lần nữa, cô gái bắt mẫn la to “ ta không phục, ta không phục, ta muốn nói chi tỷ biết sư tỷ phu tương lai...”

Người trong bóng tối nhìn hai sư tỷ muội đùa giỡn mỉm cười lắc đầu, hai nữ tử này một trầm ổn, một tinh nghịch, khi nào gặp nhau cũng như hôm nay, cực kỳ náo nhiệt.

Thu nhi tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng nàng thực thích Tiểu Sắc hoạt bát, mà Tiểu Sắc đối với nàng có sự sung bái như thần tượng, hai nàng ở chung cách biểu đạt sẽ không giống bình thường nhưng lại cực kỳ hòa hợp, một người luôn nói chuyện, một người dùng hành động để biểu đạt tình cảm.

Thu nhi tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng nàng là thực thích hoạt bát tiểu sắc . Mà tiểu sắc đối Thu nhi tắc có loại gần như thần hóa sùng bái, theo đầu tiên mắt thấy liền không hiểu thích, mà các nàng hai cái ở chung hình thức vẫn sẽ không giống bình thường sư tỷ muội như vậy, luôn một cái mưu cầu danh lợi cho nói chuyện, một cái giỏi về dùng hành động đến biểu đạt tình nghĩa.

“Thì tính sao?”

“Ngươi sẽ đi theo hẳn a.”

“Nhàm chán.”

“Ai nha, thật sự , thật sự , hơn nữa hẳn có nhiều người theo đuổi .”, tuy rằng không phải là sự uy hiếp lớn nhưn cũng cần nói cho sư tỷ biết

“Ta mới không cần biết a.” Nhan Tiểu Sắc ôm thân cây dùng sức giơ giơ lên cầm, lấy tỏ vẻ chính mình thực khinh thường.

Vong Thu trừng mắt nhìn,“Kia ngươi như thế nào khẳng định ta đã nghĩ biết đâu?”

Nhan tiểu sắc hoang mang nháy mắt,“Nói cũng là nga.” Nhưng là, nàng muốn biết a, cho nên liền thuận tay bấm một quẻ.

“Đúng rồi, Tiểu Sắc, thân cây hình như sắp bị đổ.” Vong Thu sau khi nói xong những lời này liền bỏ chạy

“A ” Hét thẳm một tiếng qua đi, đại thụ âm âm sập.

“Sư tử, ngươi hãm hại ta!”

3. Chương 3

Hãm hại sao?

Vong Thu tưởng tượng biểu tình của sư muội lúc này, miệng không khỏi mỉm cười, nụ cười giống như ánh sáng mang đến sự ấm áp trong mùa đông giá lạnh.

“ Thu nhi”

“Thu nhi.”

“Sư phụ.” Nụ cười lập tức biến mất

“ Nam Cung gia phái người đưa thiệp mời đến, người thay vì sư đi một chuyến đi”

Vong Thu không thèm nhìn tới tấm thiệp được mạ vàng “ đệ tử luôn không thích cùng với các thế gia võ lâm giao tiếp, sư phụ nên để cho Tiểu Sắc đi thì hơn”

“ Sư tỷ không đi, ta cũng không cần đi”, xoa xoa cái mũi đáng thương, Nhan Tiểu Sắc vừa đi tới nói

“ Nam Cung Trường Tú làm đại thọ tám mươi, cũng coi như chuyện trọng đại trong giang hồ”

“Trong chốn giang hồ chuyện luôn luôn rất nhiều.”

Nhan Tiểu Sắc lặng lẽ đánh giá nét mặt sư tỷ, sau đó vòng ra sau lưng làm giả cái mặt quỷ. Sư tỷ nhất định là vì người kia mà mới không đi. Một bàn tay nhẹ nhàng ấn lên đầu vai nàng, Tiểu Sắc lập tức cảm thấy toàn thân rung mình, có chút cứng nhắc mở miệng “ sư tỷ...”

“ loại chuyện này người đi có vẻ thích hợp hơn”

Nhan Tiểu Sắc bủ môi, cảm thấy mình bị tổn thương vì sự bất công “Sư phụ, người xem sư tử.”

“ Thu nhi, Tiểu Sắc tuổi trẻ lỗ mãng, gặp những sự việc lớn nếu nàng nói năng không phải sẽ gây ra đại họa, lúc đó phải làm sao?”

Vong Thu nhú màu, trầm mặc một lát khoe miệng mới hơi mỉm cười “ đến đây đi”

“ Sư tỷ, ta biết người là tốt nhất mà” Nhan Tiểu Sắc lập tức quay trở lại, ôm lấy nàng kêu to.

Mà người tốt phiền toái sẽ nhiều hơn người xấu rất nhiều, cho nên Vong Thu không thích làm người tốt. Bất quá, nếu làm người tốt mà mỗi lần trở lại nơi này đều có Nhan Tiểu Sắc suốt ngày bám dính, bên tai Huyền não không ngừng thì nàng cũng không ngại làm người tốt một hồi.

Sương mù dày đặc bao phủ núi rừng, một thân ảnh màu trắng như ẩn như hiện giữa sương mù, không khí lúc này có sự biến hóa kỳ lạ mà thần bí. Thân ảnh màu trắng dừng lại ở một gốc cây cổ thụ, không chút do dự mà phi thân lên, theo thói quen lấy từ trong bông cây ra một cái ống trúc. Đó là một cái ống trúc rất bình thường, chỉ có điều nó được sắp hàn kín, để ở bên tai sẽ nghe được tiếng nói chuyện thật to. Đây là giang hồ mật thám Thuận Phong Nhĩ độc nhất vô nhị

“Nhàm chán!”

Lời người áo trắng vừa dứt, trên đỉnh cây lại xuất hiện một âm thanh đặc sắc “ đó là một người đặc sắc”

“Nhàm chán!” Vẫn là chỉ có hai chữ dăng tặc.

“ Cái người muốn ở nơi này đã đạt được, vậy của ta đâu?”

“ Ở nhà người”

“Cái gì?” thân ảnh từ trong chỗ ẩn mình nhảy ra “ nhà của ta?”

“đúng”

“Người đem hai người chết đến nhà của ta?”

“Là đầu”

Cái này thật quá đáng, khi hắn về nhà sẽ nhìn thấy hai cái đầu người để trên bàn, trời, đêm hôm khuya khoắt nhìn đến cảnh này thực sự rất khủng bố a

“Vong Thu công tử!”

“Đi rồi.”

“Người đừng đi, đem hai cái đầu ở nhà ta đi đi”

Đáng tiếc thân ảnh màu trắng đã sớm biến mất trong sương mù dày đặc. Vì thế có người giơ tay về phía nàng oán hận nói “vốn đang định nói cho người biết trên giang hồ có người muốn tìm người, nhưng giờ thì...quên đi”

“Cảm tạ.”

“Người không đi?!” Lại kêu.

Không có thanh âm hưởng ứng, xem ra lần này là đi thật .

“Hiện tại ta như thế nào trở về a.....” nghĩ đến cảnh về nhà thấy hai cái đầu người bê vết máu, hẳn liền cả người sợ run, không biết làm sao “ Vong Thu công tử, nếu lần sau người muốn đến tìm ta để lấy tin tức...”

Mà lúc này Vong Thu đang đi ra khỏi rừng cây, nhìn tờ giấy trắng, ánh mắt trở nên âm trầm. Nam Cung sơn trang? Xem ra chuyện này thực sự không thể không đi, như vậy sự phụ lần này đem thiệp mời cũng hẳn bắt nàng phải đi là đã có suy nghĩ kỹ.

Trên cây rơi xuống phải là lá cây, nhưng...Cốc Lưu Phong nhìn xác hạt dưa trong tay mình. Vì sao hẳn từ không trung tiếp được cái này?

“ Bằng hữu, hẳn là nên chú ý xem dưới cây có người hay không chứ?”

“Phải không?”

Tiếng nói thanh thoá dễ nghe theo gió đưa đến, Cốc Lưu Phong nhất thời vui mừng không xiết, vội phi thân lên cây, từ trong kẽ lá thấp thoáng nhìn thấy bóng người ngồi trên chạc cây. Váy mỏng màu vàng nhạt, thắt lưng là hai dải màu trắng, không tô son điểm phấn cũng không đeo trang sức, biểu tình đạm mạc, thần thái thản nhiên nhưng lại làm người ta có cảm giác đẹp như hoa phù dung.

Hắn biết Vong Thu xinh đẹp, nhưng nhìn thấy nàng mặc trang phục nữ nhi cũng không khỏi sáng bừng hai mắt, tâm đã không nhận được mà động.

“Người làm sao có thể ở chỗ này?”

Vong Thu vẫn tiếp tục tung mấy vỏ hạt dưa lên không trung, không chút để ý nói “ gần đây người trên giang hồ tìm Vong Thu công tử rất nhiều”

Cốc Lưu Phong lập tức cúi đầu sờ cái mũi của mình. Hẳn chẳng qua là nhờ bằng hữu hỗ trợ mà thôi.

“Cho nên người đổi trang ?” Hẳn tìm Vong Thu công tử cũng không tìm Vong Thu cô nương, nàng khẳng định là vì lý do này mới đổi trang phục, khó trách đột nhiên không có tin tức của nàng.

Nàng rút cục nhìn về phía hắn,“Ta chán ghét trở thành mục tiêu.”

Ánh mắt của nàng rất lạnh, hắn lập tức hiểu nàng đã biết tin tức “ muốn tìm người thực không dễ dàng”

“Có việc?”

Cốc Lưu Phong biết, nếu lúc này trả lời không có việc gì thì nhất định sẽ rất thảm, nên hắn vẫn thành thật nói “ chính là muốn gặp người”

Vong Thu chợt nhớ đến lời sư muội nói sao hồng loan chiếu mạng, vì thế theo bản năng lảng tránh ánh mắt của hắn, trong lòng lại nghĩ, lần sau gặp Tiểu Sắc phải cảnh cáo nàng không được bốc quẻ bầy bạ.

“ Nam Cung lão gia mừng đại thọ tám mươi, không bằng chúng ta cùng đi với nhau?”

“Ta cùng Nam Cung gia không có quen biết”

“ cái gọi là giao tình thì chính là kết giao rồi sẽ có tình, người không kết giao với họ thì làm sao có tình nghĩa”

“Ta làm gì.” Nàng vốn không thích tác phong của các đệ tử thế gia võ lâm, nếu không vì nguyên nhân kia, nàng tuyệt đối sẽ không đi theo chân bọn họ lá mặt lá trái

“Coi như theo ta làm bạn như thế nào?” Cốc Lưu Phong tâm tình không yên nhìn nàng.

Nàng cắn hạt dưa, sau đó nhẹ nhàng nói “được”. Dù sao nàng vốn cũng muốn đi Nam Cung sơn trang, cùng hắc đồng hành ít nhất không cần lo lắng che giấu hành tung.

Trả lời của nàng làm cho hắc ngấn ra, vốn nghĩ nàng sẽ cự tuyệt, sau đó sẽ giễu cợt hắc như trước đây, nhưng nàng lại nói “ hảo”. Vong Thu không để ý phản ứng của hắc, hướng Nam Cung sơn trang mà đi.

Lấy lại tinh thần Cốc Lưu Phong vội vàng đuổi theo.

“Cốc công tử, thỉnh vào bên trong”

Hai áo trắng thư sinh đứng ngoài khách điểm, nhìn tướng mạo cùng khí chất có thể nói là trong trăm người mới tìm được một, chỉ một người đã sáng chói, huống chi lại là một đôi nên lập tức liền thành công hấp dẫn ánh nhìn của nhiều người.

Thư sinh bên trái tướng mạo như ánh mặt trời ấm áp nhưng lại lộ ra thần nhiên xa cách, thư sinh bên phải lại tạo cảm giác hiền hòa, nho nhã mà chững quảy đang tươi cười lấy lòng hắc.

“tiểu điểm đã sớm vì ngài chuẩn bị món ngon, phòng thượng hạng, ngài cứ yên tâm việc ăn nghỉ”

Cốc Lưu Phong khẽ nhăn mày “ có thể cho ta biết ai đã tổn tiền vì ta?”, liên tục mấy ngày nay, việc ăn ở, đi lại của hắc đều có người an bài thỏa đáng, làm cho hắc càng nghi hoặc và cũng mất hết kiên nhẫn.

“Công tử, xin ngài đừng làm khó tiểu nhân, tiểu nhân chỉ thu tiền, chỉ biết làm tốt việc được giao, chuyện khác tiểu nhân không dám nhiều chuyện”

Cốc Lưu Phong quay đầu nhìn người bên cạnh, nàng đang chuyên tâm xe câu đối trên cửa tửu điểm, bộ dạng như là “ cùng ta không quan hệ”

Cốc Lưu Phong quay đầu nhìn về phía bên người nhân, nàng chính chuyên tâm thưởng thức điểm của câu đối, không đếm xỉa đến, bộ dạng như là “Cùng ta không quan hệ”.

“ Chúng ta có nên đi vào?”

Nàng quét mắt nhìn hắc một cái, từ chối cho ý kiến, sau đó tiếp tục nghiên cứu nửa câu đối.

“Vong Thu.” Hắc thật muốn thở dài, có khi nàng im lặng tựa như không khí.

“bọn họ muốn khoản đãi người”

Chưởng quầy lập tức ở một bên xen mồm vào “ là tiểu nhân nói sao rồi, hai vị công tử đều thỉnh”, hắc hiểu được vị công tử kia không gạt đầu, Cốc công tử cũng có khả năng không đi vào.

Vong Thu hướng bên trong nhìn thoáng qua, sau đó quay đầu hướng đối diện tửu lâu đi đến.

“Vong Thu ” Cốc Lưu Phong lập tức đuổi theo.

“Cốc công tử, thỉnh ngài vào bên trong, tiểu điểm đã sớm chuẩn bị tốt rượu ngon món ngon.”

Tiểu điểm đối diện cũng y vậy lời mời, Vong Thu nhíu mày lắc đầu, liếc nhìn người nào đó vừa đuổi tới “ xem ra người muốn tiếp đãi người rất nhiều” nàng không khỏi hỏi nghi lộ trình tiếp theo có phải đều sẽ như vậy?

Cốc Lưu Phong nhin không được nhíu mày, cách Nam Cung sơn trang càng gần, hành tung của hắc càng khó che dấu, những người này hướng hắc khoản đãi làm cho hắc cảm thấy thực phức tạp.

“Một mâm thịt bò, một mâm bánh bao.” Vong Thu vừa hướng tiểu nhị phân phó, vừa tìm chỗ ngồi xuống.

Cốc Lưu Phong tự nhiên cùng đi qua

“Tránh ra.”

“Ta cũng không biết tại sao có thể như vậy.” Hắc cũng thực buồn rầu, những người này mời khách, xin mời khách, cố tình còn nói được chỉ một mình hắc, làm cho hắc ở trước mặt Vong Thu khó xử.

“Tránh ra.” Nàng lại lặp lại một lần.

“Vong Thu, ta thật sự không biết vì sao.....”

“Cốc đại hiệp, cứu mạng a.” Một thân ảnh theo thanh âm phác quỳ gối bên cạnh hai người.

Hai người quay đầu nhìn về phía người tới.

Cốc Lưu Phong nhìn đến người tới có chút kinh ngạc, “Tô thiếu hiệp? Đứng lên mà nói.”

“Cốc đại hiệp, cứu cứu sư muội ta đi, nàng trúng độc sắp không được.”

“Dịch cô nương?”

“Đúng vậy.”

“Nàng đang ở đâu?”

“Ở bên ngoài trên xe ngựa.”

Thân là một đại phu, Cốc Lưu Phong lập tức đi theo Tô Thiếu Dương. Vong Thu mâu quang chợt lóe, mơ hồ cảm thấy có một cái bẫy đang giăng ra. Trong lúc nàng đang suy tư, Cốc Lưu Phong đột nhiên quay trở về, trực tiếp kéo nàng chạy đi. Nhìn thấy cô gái đang nằm trên cấm tháp trong xe ngựa hơi thở mong manh, sắc mặt u ám, nét mặt Vong Thu cũng không có biểu hiện gì

“giúp nàng may lại miệng vết thương”

“Không bàn nữa.” Nàng cự tuyệt rất kiên quyết, nói xong liền chui ra xe ngựa.

Hắn vội túm cánh tay nàng, tư thế hai người thật gần, gần đến mức nghe được nhịp tim lẫn nhau.

“Nàng bị thương bên ngực trái, ta không tiện” hắn khôn hi vọng làm cho người nào đó có cơ hội lấy thân báo đáp, trừ phi đối tượng là Vong Thu, đáng tiếc cơ hội đó rất khó.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn, thẳng đến Cốc Lưu Phong không được tự nhiên buông nàng ra, tạo nên khoảng cách giữa hai người.

“Chính nàng muốn chết, người làm gì xen vào việc của người khác?”

Cốc Lưu Phong trên mặt nóng lên. Hắn đương nhiên đã nhìn ra, Dịch Nhan Bình ăn mặc sạch sẽ, sắc mặt lại u ám, theo lời Tô Thiếu Dương, hắn phải cởi bỏ y phục của Dịch Nhan Bình thì mới có thể kiểm tra thương thế, như vậy sẽ nhìn thấy thân thể nàng. Tuy biết nàng thích mình, nhưng lại không muốn nàng dùng mạng để làm tiền đặt cược.

“Lương y như từ mẫu, không thể thấy chết mà không cứu được”

“ “Tùy tiện người.” Nàng mặc kệ khúc mắc của bộ họ.

“Vong Thu, làm ơn.”

Nam nhân này thực sự là nghiện làm người tốt mà, nàng có chút chán ghét nhíu mày “ người có thể cứu bao nhiêu người?”

“Nếu gặp phải đều muốn cứu”, hắn cười có chút bất đắc dĩ.

“đã cứu bao nhiêu người” nàng đột nhiên rất muốn biết, hắn tội cùng đã cứu bao nhiêu người, đã xem qua bao nhiêu thân thể nữ tử.

Cốc Lưu Phong xấu hổ, không biết nên trả lời vấn đề này thế nào.

“Xem ra rất nhiều.” Nàng hiểu được , không khỏi kỳ quái hắn làm sao có thể đến bây giờ còn không có bị nhân lại thương.

“Vong Thu.” Khụ, nàng muốn hắn phải kiếm cái lỗ dưới đất để chui vào sao?

Hắn nhin không được trờng nàng, lại phát hiện ánh mắt của nàng không quá lạnh, hơn nữa hôm nay nàng nói đặc biệt nhiều, mỗi một câu đều đi vào trọng tâm, làm hắn ngạc nhiên không hiểu

Vong Thu nhếch miệng cười đùa cợt “ mỹ nhân nửa áo khép hờ, phong tình thực mê người...”

Lời vừa nói ra liền bị một đôi môi chặn đứng lại. Vong Thu khiếp sợ mở to mắt, không thể tin được hẳn dám làm ra loại sự tình này với mình. Kỳ thật Cốc Lưu Phong cũng hoảng sợ bởi hành động của mình, bất quá thấy nàng nhất thời sửng sốt, lá gan liền lớn hơn, hôn sâu hơn. Một cái tát vang lên làm cho người ta hoảng hốt.

“Ta sẽ không nhận sai.” Cốc Lưu Phong ôm quai hàm nói rõ lập trường.

Cánh tay Vong Thu vung lên giữa chừng rồi hạ xuống, đối với loại người chết không hối cải này, đánh hẳn cũng chỉ lãng phí sức lực, trừ phi giết hẳn, nhưng lại không nghĩ... Vong Thu đột nhiên thấy sợ hãi, bị chính ý nghĩ của mình làm hoảng sợ.

“Ta quay lưng đi, người giúp nàng kiểm tra thương thế”

Vong Thu đột nhiên rất muốn đá vào lưng Cốc Lưu Phong, nam nhân này rất đáng bị đá.

Nghe được phía sau rốt cuộc cũng vang lên tiếng thoát y phục, Cốc Lưu Phong khước miệng lặng lẽ giờ lên.

“Vết thương cách ngực trái ba phân”, thực dễ dàng cho nam nhân sinh tâm mơ màng “người lại đây giúp nàng tốt lắm”

“Vong Thu” hẳn thở sâu, tự nhủ mình phải bình tĩnh, nữ nhân thường không nói lý mà nàng lại đang tức giận.

“nếu máu độc được hút ra thì sẽ không sao”, rõ ràng là muốn đại phu đem độc tính bức ra, còn kém việc cuối cùng đem bệnh nhân “ăn” luôn một bước.

Nghe lời nói lãnh đạm của nàng, Cốc Lưu Phong đại khái có thể đoán được tình huống thương thế của Dịch Nam Bình, quả nhiên là có ý đồ hãm hại, nhưng hẳn cũng không phải là ngu ngốc

“Lấy cái này đặt ở miệng vết thương của nàng đi”

Vong Thu liếc mắt nhìn cái hộp gỗ trong tay hẳn, đưa tay cầm lấy chỉ thấy bên trong có mấy con sâu màu trắng nhỏ như sợi chỉ, không khỏi tò mò, thật cẩn thận đem đặt trên miệng vết thương của Dịch Nam Bình. Phút chốc màu trắng trong suốt của sâu biến sắc, là Hấp huyết trùng a. Con sâu này chết đi, nàng lại tiếp tục đặt con sâu khác lên, theo sâu chết đi cũng là vết thương của Dịch Nam Bình có biến hóa, máu đen dần dần biến mất, thay vào đó là màu đỏ tươi.

“Tốt lắm.”

“Giúp nàng mặc quần áo.”

“Có thể.”

Hắn xoay người, nhìn thấy Dịch Nam Bình đã mặc quần áo chỉnh tề nằm trên nhuyễn tháp, còn Vong Thu thì đang ngồi xổm trong xe xem những con Hấp huyết trùng đã chết. Về lạnh lùng hàng ngày của nàng đã được thay thế bởi dáng vẻ tò mò, nàng lúc này hai mắt mở to, đôi môi đỏ mọng toát lên biểu tình cực kỳ đáng yêu, làm cho hẳn muốn vuốt ve hai má phần nộn.

“chúng gọi là huyết diệt”

“Hấp huyết trùng.”

“Cũng có thể như vậy kêu.”

“Cốc đại ca.” một giọng nói suy yếu từ trên nhuyễn tháp vọng xuống, phá vỡ cuộc nói chuyện của hai người.

Phản ứng của Cốc Lưu Phong là lập tức đi ra khỏi xe kêu to “Tô thiếu hiệp, sư muội người đã tỉnh”

Sau đó là vẻ mặt vui sướng của Tô Thiếu Dương tiến vào xe ngựa “Sư muội, người tỉnh thật sự là quá tốt.”

“Chúng nó còn có thể dùng được sao?” Vong Thu khó hiểu nhìn Cốc Lưu Phong đem mấy cái xác sâu bỏ vào hộp gỗ.

“Có lẽ.” Hẳn tươi cười có chút thần bí.

“Cốc đại ca, cảm ơn người.” Dịch Nam Bình tỏ vẻ thẹn thùng.

“muốn cảm ơn liền cảm ơn Vong Thu đi”, Cốc Lưu Phong tự nguyện đem công lao nhường lại.

Dịch Nhan Bình sắc mặt khê biến, thanh âm theo bản năng cất cao “ là hần giúp ta hút máu độc?”, vì sao không phải là Cốc Lưu Phong đại ca mà là tiện nam nhân này chiếm tiện nghi của nàng chứ.

“Chỉ có nàng mới thích hợp, nếu không sẽ tổ hại đến sự trong sạch của người.”

“Hần rõ ràng chính là nam nhân.....” Dịch Nhan Bình khiếp sợ trừng lớn mắt, “Nàng là nữ nhân?!”

Hần khí định thần nhàn mỉm cười, “Là đúng.”

Sắc mặt Dịch Nam Bình lập tức so với trúng độc còn khó coi hơn.

“Rầm” một tiếng, một thân ảnh từ trên nhánh cây rơi xuống mặt nước, tiếng gió phất qua ngọn cây, làm cho cành lá nhảy múa trong gió. Âm thanh trường kiếm được rút khỏi vỏ vang lên, làm cho người đang nằm nhắm mắt dưới tàng cây đột nhiên mở mắt, lóe lên ánh quang lợi hại rồi lập tức biến mất, tay phải cầm vài miếng vỏ cây khê nhúc nhích.

Dây thừng cột nhánh cây bị kiếm chém đứt làm ột thân ảnh rơi xuống, giữa đường được người đón đỡ, cả hai bình yên hạ xuống ven hồ.

“Cốc huynh, người không lo sao?”

Cốc Lưu Phong mặc dù toàn thân ướt đẫm, chặt vật không chịu nổi nhưng vẫn lắc đầu cười. Thấy hần lúc này vẫn còn cười được, kẻ vừa cứu người – Nam Cung Bất Minh không khỏi tò mò, rốt cuộc là có chuyện gì không muốn người ta biết.

“Hần là ai vậy”

Tử y thư sinh ở dưới tàng cây thực sự quá mức trấn tĩnh, từ lúc hần ra tay tới giờ cũng không có một chút phản ứng, vẫn cứ uống rượu, như là mọi việc đều không liên quan đến mình.

“Vong Thu.” Cốc Lưu Phong trong mắt nổi lên ý cười.

Khẳng định là có việc gì đó, nếu không cho dù Cốc Lưu Phong bản tính ôn hòa thiện lương cũng không có khả năng chặt vật đến vậy mà vẫn còn cười được vui vẻ.

“Hần chính là Vong Thu công tử?” Quả nhiên tuần tú lịch sự.

“đúng.”

“Người đắc tội hần ?”

“Có lẽ đi.” Cốc Lưu Phong trả lời ba phải cái nào cũng được.

“Có lẽ?” đáp án sâu xa làm Nam Cung Bất Minh có chút dăm chiêu

“Ta không thấy mình có gì sai, mà nàng lại kiên trì nói ta sai cho nên đành phải nói ta có lẽ sai”

Thực sự là nhiều lí do thoái thác, Nam Cung Bất Minh hứng thú nhường mảy “ người rốt cuộc làm cái gì?” nhớ trước đây giang hồ từng đồn rằng Cốc Lưu Phong vì hôn Vong Thu công tử mà bị đuổi giết, không biết lần này lại là chuyện gì? Nghĩ đến đây, Nam Cung Bất Minh thấy phấn khích hơn.

Cốc Lưu Phong theo bản năng hướng Vong Thu nhìn thoáng qua, chỉ thấy nàng đang xuất thần nhìn về phương xa, nàng luôn có nhiều tâm sự như thế, hần trong lòng không khỏi thở dài.

“Cốc huynh.” Nam Cung Bất Minh nhịn không được lên tiếng phá tan sự suy tư của người nào đó, trong lòng lại nghĩ, xem ra lời đồn không phải giả, bạn tốt đối với Vong Thu công tử quả thực rất tình cảm.

“Người làm sao có thể tới chỗ này?”

Đối với việc bạn tốt có ý chuyển hướng đề tài, Nam Cung Bất Minh thực bất mãn nhưng cũng không vội truy tới cùng, còn có nhiều thời gian mà, từ từ làm rõ cũng không muộn.

“Nghe Ngũ muội ta nói, người bị người ở Nam Cung gia bạc đãi, người nọ còn đả thương nàng, ta là huynh trưởng đương nhiên không thể không đến đây xem thế nào”

“Rảnh như vậy sao?” là bạn bè nhiều năm, Cốc Lưu Phong đương nhiên hiểu hẳn không đơn giản như vậy.

“lại nói, bằng hữu gặp nạn cũng không thể ngồi yên mà không quan tâm” Nam Cung Bất Minh bộ dạng nêu cao chính nghĩa nói

“Ai nói ta gặp nạn?”, cùng lắm chỉ có cô nương bị người ta sỗ sàng, thẹn quá hóa giận mà trả thù nho nhỏ, so với việc nàng giết người lãnh huyết vô tình thì việc trả thù này của nàng càng làm cho hắn vui vẻ không thôi, có lẽ hẳn không phải chỉ làm theo ý mình.

Có vấn đề, mà lại là vấn đề rất lớn, Nam Cung Bất Minh bắt đầu nghĩ nên tìm một vị đại phu ỉn để xem bệnh cho bạn tốt, tục ngữ nói thầy thuốc không thể tự chữa ỉn là có đạo lý, hẳn từ khi nào lại mắc chứng bệnh thích bị ngược đãi chứ?

Vài người đang giằng co trước Nam Cung sơn trang.

“Không cho phép người vào” Nam Cung Xuân Yến thực kiên trì, dùng ánh mắt cừu hận nhìn người trước mặt.

“Nàng đi cùng với ta” Cốc Lưu Phong có chút đau đầu, lo lắng Vong Thu sẽ bỏ đi, khả năng này là rất lớn nha.

“Túm lại, không có thiệp mời không cho vào, biết đâu hẳn đến đây để gạt ăn gạt uống”

“Cái này ngay cả Nam Cung Bất Minh cũng có chút đau đầu ,“Ngũ muội, Vong Thu công tử là bằng hữu của Cốc huynh”

“Không.....” Nam Cung Xuân Yến thanh âm tự động biến mất.

Ánh mắt mọi người đều dừng lại ở thiệp mời mạ vàng Vong Thu cầm trên tay. Cốc Lưu Phong nhất thời có cảm giác mình bị lừa, lúc trước nàng ra vẻ miên cưỡng, hóa ra là cũng muốn đến chúc thọ. Nam Cung Bất Minh sau khi nhìn qua thiệp mời, vẻ mặt trở nên cung kính, thậm chí có chút kính sợ “ Vong Thu công tử, mời vào trong”

Vong Thu không chút để ý, liếc mắt nhìn Nam Cung Xuân Yến một cái, nhếch môi nói “ngũ tiểu thư sắp tới sẽ có tai nạn đổi máu, tốt nhất là đừng nên ra khỏi cửa”

“Người dám nguyện rửa ta ” Nam Cung Xuân Yến trừng lớn mắt, không thể tin được Tam ca sẽ ra tay điểm huyết mình.

Nam Cung Bất Minh cũng lộ ra vẻ nghiêm khắc với muội muội “câm miện”, nha đầu này thật không biết trời cao đất rộng là gì, tất cả cũng do bọn họ bình thường đã chiều nàng quá mức. Nam Cung Xuân Yến không khỏi cảm thấy ủy khuất, hai hốc mắt lập tức đỏ hoe, vài giọt nước mắt đã muốn trào ra. Vong Thu không thèm nhìn nàng, đi vào trong Nam Cung sơn trang. Một tiểu thư thế gia được chiều sinh hư, không đáng đồng tình.

“Chờ ta cùng nhau.....” Cốc Lưu Phong một bên kêu, một bên đuổi theo.

Chờ bọn hắn đi xa, Nam Cung Bất Minh mới cởi bỏ huyết đạo của muội muội.

“Tam ca.....” nước mắt trào ra, muôn vàn ủy khuất.

“Người biết hắn là ai không?” Nam Cung Bất Minh biểu tình thật nghiêm túc.

“Vong Thu công tử, cũng là người của Thiên Cơ môn”

Nam Cung Xuân Yến chợt ngừng khóc, hai mắt mở lớn “Thiên Cơ môn?”

“đúng”

“Là Thiên Cơ môn thần bí, khiến người người sợ hãi sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta đây thật sự sẽ có huyết quang tai ương?!”

Thiên Cơ môn được người tán dương chính là vì tài năng tiên tri, có thể bốc quẻ đoán tương lai a.

Nam Cung Bất Minh chính là thở dài một hơi. Chỉ thấy Nam Cung Xuân Yển xoay người chạy vào trong trang, sau đó trong hai tháng tới không thấy bước ra cửa một bước.

Nhìn về phía trong trang, Nam Cung Bất Minh có chút bất an, chẳng lẽ Vô Trần Tử đã đi về cõi tiên, nếu không vì sao lại để cho Vong Thu tuổi trẻ thay thế mình đến đây?

Đèn trong phòng thấp sáng, cửa cũng đã được mở, cho nên hắn có thể nhìn thấy nhất cử nhất động, bất quá Vong Thu có chút hoang mang, không hiểu mình vì sao phải có mặt ở đây để nhìn tên thần y “trêu hoa ghẹo nguyệt”? Nàng không khỏi hoài nghi, lần này tới mừng thọ Nam Cung Trường Tú còn có nữ tử trẻ tuổi, kỳ thật là vì cần y mà đến, bởi các nàng biết Cốc Lưu Phong với Nam Cung tam thiếu gia tâm đầu ý hợp nên nhất định sẽ đến (Đoạn này edit đuối quá, sao cũng không thấy hết ý, đành phiên phiên vậy, tác giả lượng thứ nha). Theo bản năng, nàng than nhẹ một tiếng, biết bản thân không nên ở trong này lãng phí thời gian, nàng đến Nam Cung sơn trang chỉ vì muốn tìm người kia. Mối đồ mọng bất giác mím chặt, mắt phượng không khỏi toát lên sát ý.

Một tiếng động rất nhỏ truyền vào tai nàng, mày liễu nhướng lên nhưng vẫn bất động thanh sắc nhìn người nào đó ở trong phòng đang vất vả tránh né mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, môi bất giác mỉm cười. Đồ gốc mà.

“Thu huynh tinh thần thật tốt nha” giọng nam nhân không quá xa lạ vang lên phía sau

Vong Thu không có quay đầu, cũng không có mở miệng.

“Bất quá, ta nghĩ Cốc huynh càng hy vọng Thu huynh xuất hiện ở trong phòng.” Trong lời nói dẫn theo vài tia trêu chọc.

Nàng hừ lạnh một tiếng.

Nam Cung Bất Minh vừa xuất trên nóc nhà, cảm thấy mắt mặt đưa tay sờ sờ mũi, nhìn tình trạng náo nhiệt phía dưới với biểu tình vui sướng khi người gặp họa “nghe nói lần này có người muốn làm bà mai cho Cốc huynh”

Vong Thu rút cuộc liếc mắt nhìn hắn một cái. Nam Cung Bất Minh lập tức phấn chấn tinh thần, bắt đầu tiết lộ chút tin tức “Ngũ đại chương môn liên hợp làm mai, Cốc huynh chỉ sợ bất luận thế nào cũng không thể từ chối.”

“Dịch Nhan Bình.”

Nam Cung Bất Minh lộ ra bội phục ánh mắt, “Thu huynh quả nhiên anh minh.”

“chủ nhân Tàng Kiếm sơn trang càng anh minh”, nàng cười lạnh. Từ xưa anh hùng yêu bảo đao, Tàng Kiếm trang chủ nắm được tử huyết của người giang hồ, chỉ cần hứa hẹn cho họ mấy thanh bảo đao danh kiếm liền có thể như ý.

“Thu huynh là người thông minh.”

Nàng lạnh lùng nhìn hắn.

Nam Cung Bất Minh thở dài, ánh mắt lộ ra chút lo lắng “là bằng hữu, ta cũng không hi vọng bạn tốt của mình bị người giang hồ xem thường, nhưng Cốc huynh đối với người quả thật có chút khác thường”. Mặc ọi người đều nhìn thấy Cốc Lưu Phong rất quan tâm Vong Thu cũng đồng dạng là thân nam tử, hắn không thể giống bạn tốt làm như không thấy những ánh mắt khác thường đó.

Vong Thu cho rằng mình không có nghĩa vụ giải thích cho nên vẫn bảo trì im lặng.

“Ồn ”

Bỗng dưng, một tiếng gầm lên truyền đến, hai người trên nóc nhà không hện mà cùng nhìn về phía dưới. Khuôn mặt tuấn mỹ của Cốc Lưu Phong đỏ hồng, hai mắt như đỏ lửa nhìn nữ nhân trước mặt.

“ngươi không thể từ chối, đoàn tụ cổ đã muốn phát tác, trừ bỏ cùng ta hoan hảo, ngươi không có chọn lựa nào khác”

“cổn” hấn hai tay dùng sức cầm lấy cạnh bàn, bắt buộc chính mình phải bảo trì thanh tĩnh.

“còn có lựa chọn khác”, một giọng nói không mang độ âm vang lên bên cửa.

“Vong Thu công tử”, nữ tử Miêu tộc xinh đẹp kinh hãi nhìn người đột nhiên xuất hiện

“giết chết người hạ cổ, cổ độc tự nhiên được giải”

Ngay khi mọi người còn chưa hiểu là chuyện gì đang xảy ra, bàn tay Vong Thu đã nắm giữ cổ họng của Miêu nữ, chỉ cần hơi dùng sức, đảm bảo năm sau sẽ là ngày giỗ của nàng.

“Giải được.”

Nam Cung Bất Minh cùng Miêu nữ trợn mắt há mồm nhìn Cốc Lưu Phong ánh mắt cuồng loạn, xông tới ôm chặt lấy Vong Thu, lực đạo trên tay Vong Thu bất giác tăng thêm một phần

“Giải được.” lần này sát khí lộ ra càng nặng.

“xích”, lâm vào mê loạn Cốc Lưu Phong đã muốn tháo bỏ y phục bên ngoài của Vong Thu

Tình hình thật là hỗn loạn, Nam Cung Bất Minh đứng một bên cũng thực khó nghĩ, không biết mình có nên nhúng tay vào hay không, mà nếu có thì nên làm thế nào mới phải. Là đánh bất tỉnh bạn tốt hay là đánh Vong Thu bất tỉnh để cho bạn tốt được hoàn thành tâm nguyện? hay là cùng Vong Thu yêu cầu Miêu nữ giao giải được...?

4. Chương 4

Nam Cung Bất Minh thực không cam lòng, phi thường không cam lòng. Bởi vì, người bị đánh bất tỉnh lại là hấn. Chỉ nhớ mang máng trước khi bất tỉnh, hấn nhìn thấy Cốc Lưu Phong ra sức tháo bỏ trung y của Vong Thu, sau đó hấn liền thấy trước mắt là một màu đen, sau đó thì bất tỉnh nhân sự.

Chờ đến khi hấn tỉnh lại, bạn tốt đã khôi phục lại bộ dáng bình thường, y phục tề chỉnh nghiêm trang đang ở bên cạnh xem mạch ình. Hấn trừ bỏ bị người ta đánh cho bất tỉnh, sao lại có bị thương?

“Vong Thu công tử đâu?”

“đang thay quần áo”

Nam Cung Bất Minh ánh mắt vội sáng lên “ngươi đã dùng giải được? hay là dùng phương thức khác để giải?”

Cốc Lưu Phong buồn cười nhướn mày “ ngươi muốn nghe đáp án thế nào?”

“Ta nghĩ muốn nghe đáp án thật”

“Ta ăn giải được”

Nam Cung Bất Minh có chút nhụt chí, lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tóm lại tâm tình thực phức tạp.

“Nữ nhân kia đâu?”

“Đi rồi.”

“Cứ như vậy đi rồi?” Nam Cung Bất Minh không tin Miêu nữ bướng bỉnh kia có thể dễ dàng từ bỏ, lại càng không tin tưởn đối loại tình huống này Vong Thu công tử lại không rat ay hạ sát

“Vong Thu cho nàng ta hai lựa chọn”

“Hai cái lựa chọn thế nào?”

“Đi hoặc chết, còn có một điều kiện phụ là không cho phép đem tình huống lúc đó nói cho người thứ ba biết” Cốc Lưu Phong nhiệt tình giải thích với bạn tốt.

Nam Cung Bất Minh dùng một lại ánh mắt cực kỳ không tín nhiệm đánh giá bạn tốt nửa ngày, cuối cùng mới quyết định buông tha cho, nếu thật có phát sinh chuyện gì, hắn cũng sẽ không nói nhảm nghe.

“Không có việc gì người có thể đi rồi.”

Lời này xem như là lệnh đuổi khách, bởi vậy Nam Cung Bất Minh nhin không được mà cãi lại “ đây là nhà của ta ha” với ý đồ đảo khách thành chủ.

“hiện tại là ta ở phòng này” Cốc Lưu Phong nhàn nhã nói

Giờ phút này đột nhiên Nam Cung Bất Minh mới phát hiện bạn tốt của mình thực ra rất nham hiểm. Hắn vừa rời khỏi, Cốc Lưu Phong liền đóng chặt cửa phòng, nhìn Vong Thu từ bên trong đi ra, nàng hiện tại đang mặc quần áo của hắn, tóc dài cũng đã được sửa sang, nhìn qua tựa như chưa từng có phát sinh việc gì. Cốc Lưu Phong có vẻ ghen tỵ nhìn bộ lam sam của mình, ghen tỵ nó có thể gần gũi với Vong Thu đến vậy, trong đầu lại hiện lên hình ảnh nàng diễm lệ phong tình...

Vong Thu ánh mắt có chút không được tự nhiên, nàng nhớ đánh Nam Cung Bất Minh bất tỉnh nhưng lại quên người nào đó bị cổ độc khổng chế, mới có một màn xấu hổ khiến cho Miêu nữ cũng bị tim đập mạnh và loạn nhịp

“Cám ơn người.”

Nàng có chút không tự nhiên mím môi, không thể xem như không có việc gì đành phải nói “đừng khách khí”

“Muốn uống trà sao?”

Nàng lắc đầu, hiện tại chỉ nghĩ rời khỏi gian phòng làm cho nàng xấu hổ này thật nhanh. Cốc Lưu Phong ngược lại, lại đem ly trà nhét vào tay nàng. Vong Thu trốn mắt nhìn, nam nhân này

“coi như giúp ta một việc” hắn nhỏ giọng cầu xin.

Nàng khó hiểu.

“Luôn có người đến báỉ phỏng cũng là chuyện phiền toái, hơn nữa các nàng cũng không hẳn có bệnh, mà chủ ý là muốn quấy rầy”

“Ăn cỗ thì về sau người không sợ sẽ lại trúng cổ độc”

Cốc Lưu Phong cười nhợt nhạt “ nói chuyện cùng ta rất khó sao?”

Vong Thu có chút lo lắng, nàng không biết cùng hắn nói chuyện gì, bởi vì đã nhiều năm qua nàng dường như không cùng người khác nói chuyện, cho dù là ở cùng mẫu thân cũng nói rất ít.

“Ngồi cùng ta một lúc rồi hãy đi” hắn lại lui một bước mà năn nỉ tiếp.

Nếu ánh mắt của hắn không nóng như vậy, có lẽ nàng đã đáp ứng “đã khuya”

Hắn thất vọng thở dài, nhìn nàng xoay lưng đi ra khỏi cửa, dáng lưng ấy làm hắn có cảm giác là bỏ chạy. Vong Thu thật đúng là bỏ chạy trốn chết, lúc này nàng không thể bình tâm mà đối diện với Lưu Phong, mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên nàng bối rối như vậy. Nàng càng ngày càng để ý hắn, đây là một tín hiệu rất nguy hiểm, vốn có thói quen đối xử lạnh lùng với mọi người nay đột nhiên thay đổi làm nàng có chút sợ hãi, lại mông lung không hiểu vì sao.

Cả người chìm vào trong nước lạnh, nỗi lòng cũng chậm rãi bình phục. Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, Vong Thu mới tự đẩy nước hiện lên, hít thở không khí trong lành, mát mẻ. Ánh mắt nhìn đến những dấu bầm xanh tím trên vai, tim nàng hơi loạn nhịp, lấy hết dũng khí mới buộc được mình dời ánh nhìn đi và từ

trong nước đứng dậy. Nàng có thể lừa mình dối người, tẩy đi mùi cá nhân của ai đó nhưng dấu ấn trong lòng thì nàng biết cho dù có dùng hết nước của ngũ hồ tam giang cũng không xóa được. Lại đổi quần áo một lần nữa, nàng ngồi dưới ánh đèn chậm rãi vuốt mái tóc ướt sũng của mình, vẻ mặt chứa đầy tâm sự. Gió thổi vào cửa sổ làm lay động ánh nến khiến sắc mặt nàng lúc sáng, lúc tối, biến hóa lạ thường. Sau một hồi, nàng mở cửa sổ nhảy ra, nhảy lên nóc nhà đối diện.

Gió đêm mang theo một chút cảm giác mát, cũng làm cho người ta càng dễ dàng thanh tỉnh.

Đêm khuya, Nam Cung sơn trang yên tĩnh lộ ra một cảm giác nguy hiểm, vô lâm nhân sĩ khắp nơi tiến đến mừng thọ, cao thủ đêm không hết, nghe nói còn có rất nhiều thế ngoại cao nhân ít khi lộ diện, xem ra Nam Cung Trường Tú danh vọng quả thực rất cao. Vong Thu biết trong tình thế này, nàng chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi. Sự phụ nếu dám đem thiệp mời đưa cho nàng, chắc chắn trong đó sẽ có nguyên nhân.

Trong đêm khuya yên tĩnh, có cái gì di chuyển sẽ rất dễ gây chú ý. Vong Thu hơi nghiêng đầu, có chút không tin vào cái mình đang nghe được. Theo tiếng bước chân phán đoán, có ít nhất bốn người, ba trong đó là cao thủ nội công thâm hậu. Theo âm thanh ngày càng gần, nàng nhìn thấy có bốn bóng người, mục tiêu của bọn họ là căn phòng ở dưới chân nàng mà khách trụ bên trong được giang hồ xưng tụng là thiên hạ đệ nhất thần y.

“Cốc công tử, Cốc công tử.....” cùng với tiếng gọi là âm thanh gõ cửa nhẹ nhàng, xem ra bọn họ cũng không muốn gây sự chú ý với người khác.

Sau một lát, trong phòng mơ hồ có tiếng đáp lại “ai?”

“Cốc công tử, chủ nhân nhà ta ời.”

Cửa mở ra, thanh âm Cốc Lưu Phong vang lên “chủ nhân nhà ngươi là ai?”

“chủ nhân ta thân phận cao quý, chỉ là do nhiều ngày bôn ba nên thân thể có chút không khỏe, muốn mời công tử đến chẩn trị”

“Được rồi.”

Nhìn theo năm bóng người biến mất ở chỗ rẽ của hành lang gấp khúc, Vong Thu hơi nhíu mi. Nếu nàng không nghe lầm, thanh âm người vừa mới liên tiếng nghe rất quen, tựa hồ như nàng có biết người này. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng phi thân đuổi theo hướng bọn họ.

Cốc Lưu Phong rất muốn nhìn xem người muốn gặp mình đến tột cùng là ai. Khi cửa phòng mở ra, là người hần đã từng gặp ở phủ Trần quốc tướng quân cũng chính là Lý công công, bên cạnh hần là Cửu công chúa.

Cửu công chúa là một nữ nhân xinh đẹp, thậm chí có thể nói có chút yêu diễm quyến rũ, là người rất dễ dàng làm cho nam nhân say mê ngoại hình của mình. Nhưng Cốc Lưu Phong cũng không vì điều này mà xem trọng nàng hơn, sắc đẹp đối với hần căn bản không đáng quan tâm, trong mắt hần chỉ có bệnh nhân, không có phân biệt nam nữ.

“Công chúa, hần đến đây.”

“Quả nhiên là mỹ nam tử”, Cửu công chúa thực vừa lòng trước sắc đẹp của hần.

Cốc Lưu Phong vừa mới nhìn nàng, chưa kịp phản ứng đã bị người ở sau lưng điểm huyệt nói, hần không khỏi cười khổ trong lòng. Hôm nay rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nữ nhân đều nhắm hần mà gây sự a?

“Nghe nói có người thỉnh Ngũ đại môn phái làm mai cho ngươi, bản cung thực sự rất ngạc nhiên và hiếu kỳ, không biết đến tột cùng là dạng nam nhân gì mà lại có mị lực đến vậy”, Cửu công chúa cười khanh khách đảo quanh hần “ nhìn thấy ngươi, bản cung cuối cùng có thể hiểu được nguyên nhân, bất quá nếu đem ngươi so sánh với Nam Cung Bất Minh, người thiếu vài phần anh khí lại hơn vài phần tao nhã”

“Không biết công chúa thỉnh tại hạ đến là có chuyện gì?”

“Từ từ, đêm dài khó ngủ, bản cung nghĩ nên làm việc gì mới tốt a?”

“Từ từ đêm dài, cô chầm nan miên, bản cung tổng yếu tìm chút sự làm mới tốt.”

Cốc Lưu Phong trên mặt hiện lên xấu hổ. Không cần công chúa phân phó, các thị vệ giỏi quan sát sắc mặt đã nhanh chóng đem Cốc Lưu Phong đến trên giường, còn mở nắp một cái bình ngọc đặt dưới mũi hắn.

Một hương thơm lạ lùng bay vào chóp mũi, Cốc Lưu Phong ngửi thấy liền nổi giận, lại là xuân dược, chẳng lẽ hôm nay hắn mệnh phàm đào hoa, nhất định phải “thất thân”?

“Tốt lắm, các người đều lui ra đi.”

Bọn hạ nhân cáo lui, trong phòng giờ chỉ còn lại Cửu công chúa cùng Cốc Lưu Phong sắc mặt đã phiếm hồng mà thân thể lại không nhúc nhích được.

“Ai.....” Một tiếng thở dài sâu kín vang lên trong phòng.

Cửu công chúa vẻ mặt đột biến, có chút lo lắng nhìn chung quanh phòng “ người nào?”

“Thân là công chúa lại có hành vi như thế, không mất nước mới là lạ”

Đang cùng lý trí kéo co, Cốc Lưu Phong nghe được âm thanh này không khỏi thở một hơi nhẹ nhõm, hắn đã có thể yên tâm, Vong Thu nếu đã đến đây sẽ không để cho hắn bị người chọc phá, nhưng ngẫm lại cũng không khỏi bi ai, hắn tuy rằng y thuật siêu quần, thiên hạ có một không hai đáng tiếc võ công lại như mèo quào ba chân.

“Người rất cuộc là loại người nào?” Cửu công chúa nhìn nam tử tóc dài mặt áo choàng đang đưa lưng về phía mình hỏi.

Vong Thu vốn không muốn cùng nàng nói chuyện, cho nên vẫn không trả lời

“đêm khuya dám quấy phá ở chỗ bản cung, người thật to gan”

“Cho hắn giải được.”

“Không có giải được.”

Vong Thu nhú mi.

“đây là hương liệu bí chế của hoàng gia, không có giải được”

Hai tay Vong Thu ở sau lưng nắm chặt lại

“trừ phi người có thể giúp hắn giải độc, nếu không thì có thể để hắn chịu đựng dục hỏa đốt người trong ba canh giờ đi, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn có thể chịu đựng được”

Trên giường Cốc Lưu Phong hết tái rồi lại đỏ, thuốc này đủ mạnh nha.

“người thật là đồ hoa đào mà”, lời vừa thốt ra miệng, Vong Thu đã theo bản năng run lên, nhớ tới lời Tiểu Sắc đã nói: phu quân tương lai của nàng người mệnh hoa đào, lại là thực nhiều, thực vương a.

“Người bây giờ còn kiên trì muốn dẫn hắn đi sao?” Cửu công chúa khiêu khích nhướn mày, nàng không tin một nam nhân có thể giúp hắn giải độc.

Nhìn Cửu công chúa, Cốc Lưu Phong nhin không được thở dài, người này sống quá sung sướng, nhàn hạ cho nên mới rảnh rỗi sinh nông nổi, làm ra hành động bừa bãi như vậy.

Đã có kinh nghiệm, lần này Vong Thu không giải huyết đạo cho Cốc Lưu Phong trước mà trước đưa hắn rời giường. Cốc Lưu Phong tò mò nhìn nàng đánh ngất Cửu công chúa rồi đưa lên trên giường, sau lại ôm hắn nhảy ra ngoài cửa sổ mà đi. Hắn không biết nàng muốn dẫn hắn đi đâu, nhưng chắc chắn không phải là nơi ở của hai người. Cho đến khi khí lạnh ủa tới làm hắn thanh tỉnh, mới phát hiện mình đang ở trong một hầm băng rất lớn, bao phủ chung quanh đều là những khối băng đã được cắt ngay ngắn.

“ngồi ở hầm băng này sẽ giúp được cho người” vừa nói chuyện, nàng vừa giải huyết đạo cho hắn

“Người làm sao biết được nơi này?” đây là Nam Cung sơn trang, nàng làm sao có thể quen thuộc địa bàn đến vậy?

Vong Thu cũng không thèm trả lời hắn, đi đến khối băng cách đó không xa ngồi xuống

“Người không đi?” nàng sẽ không sợ hấn không nhẫn nại được mà hướng nàng “hành động” sao?

Không để ý tới hấn, chính là yên lặng ngồi xuống.

Ngực hấn như có lửa đốt mà bốn phương tám hướng lại là khí lạnh thấu xương, ngoài lạnh trong nóng dày vò làm cho trán hấn đổ mồ hôi.

Nam nhân đào hoa cũn chưa chắc được hạnh phúc.

Được một lúc sau, nóng cháy dần bình ổn thì khí lạnh bắt đầu xâm nhập ý thức hấn. Hàm băng này lạnh kinh người, mà nhìn Vong Thu ngồi đối diện hấn vẫn điềm nhiên như không, tựa như không bị ảnh hưởng gì.

“Vong... Thu” Cốc Lưu Phong mở miệng lại nghe giọng mình run run

Nàng đứng lên, tiến tới ngồi trước mặt hấn, dùng song chưởng để hướng hấn khơi thông huyết mạch. Ước chừng một nén nhang thời gian trôi qua, Cốc Lưu Phong rốt cục cảm thấy thân thể đã bình thường trở lại, tuy rằng hàm băng vẫn lạnh như cũ nhưng hấn đã có thể chịu được.

“ý chí và nghị lực của người rất mạnh”

Hấn cười cười.

“cho nên Đoàn tụ cổ sẽ không đến mức làm cho người không khống chế được?”

Hấn cười không nổi, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên chút mất tự nhiên.

“Giết người luôn không tốt.” hấn lúc ấy chỉ muốn ngăn cản nàng, không ngờ ngay khi gần sát thân thể nàng đã không kiềm chế được mà âu yếm.

“không có giải được, nàng chỉ có thể dùng mạng để giải cổ”, thời điểm không nên, nàng tuyệt đối sẽ không mềm lòng, nhân nhượng với kẻ thù chính là tự hại mình.

“Người biết rất nhiều.” Nàng làm cho hấn ngạc nhiên.

Vong Thu ánh mắt ảm đạm “học được trong quá trình giáo huấn.”

Cốc Lưu Phong thấy tâm bỗng chốc đau đớn “ người đã từng bị người ta hạ cổ?”

Vong Thu không trả lời, nhưng biểu tình của nàng đã cho hấn biết đáp án, nàng đã từng bị người hạ cổ.

Do dự một lúc, hấn vẫn hỏi ra lời ‘cũng bị hạ qua xuân dục?’

Mím mím môi, Vong Thu nhìn hấn nói “Ta đối với người như vậy không hay ho.” Ngữ khí là không chút nào che dấu chế nhạo.

Hấn mất mặt sờ sờ mũi, vẫn chấp nhất hỏi tiếp “người làm sao có thể biết cách tiêu trừ độc tính?” Nàng trong việc này có vẻ là một cao thủ nha.

“trên đời này có rất nhiều kẻ không ra gì thì cũng sẽ có nhiều người bị hại, rồi sẽ thành kinh nghiệm lưu truyền thôi”

Hấn nhin không được cười ra tiếng. Hấn thích giọng điệu chế nhạo cùng trêu chọc của nàng, hơn nữa giọng nàng nghe rất êm tai, dù không có hảo ý vẫn là thích nghe. Còn làm cho hấn vui vẻ hơn là nàng nói chuyện cùng hấn ngày càng nhiều

“Đi thôi.”

Hấn trong nháy mắt, có chút khó hiểu.

“Nơi này rất lạnh.”

Hấn vừa cười lên. Là nha, nơi này là rất lạnh, nhưng là, tâm hấn lại rất ấm.

Tuy rằng nam nhân này ngay cả chính mình cũng không bảo hộ được, như hấn lại cho nàng cảm giác ôn hòa, bình tĩnh và an toàn, vì vậy nàng mới để hấn tiếp cận mình. Một người không nguy hiểm, không cần phải phòng bị, mà sống trên đời chán nhất là phải lo sợ người này, đề phòng người kia.

Một người đã mệt lâu rồi, sẽ rất muốn nghỉ ngơi.

Cốc Lưu Phong cùng Vong Thu cùng nhau mất tích một ngày, người biết tin tức này rất ít nhưng Nam Cung Bất Minh là một tron số ít đó. Hấn đã muốn nhịn ba ngày, lòng hiếu kỳ đã muốn làm cho hấn mau phát điên.

“Cốc huynh.” Nói cho hấn đi, làm ơn đừng khảo nghiệm kiên nhẫn của hấn nữa .

Cốc Lưu Phong đang ngồi đọc sách bên cửa sổ không khỏi thở dài, tuy rằng hấn muốn đọc sách nhưng không có nửa chữ vô đầu, chỉ nghe bên tai mình có người lải nhải không ngừng

“Ta bị người hạ được”, hấn đành đầu hàng, quen biết nhiều năm giờ hấn mới biết Nam Cung tam thiếu gia lại là nam nhân nhiều chuyện.

Nam Cung Bất Minh ánh mắt nhất thời sáng ngời lên, tỏ vẻ hứng thú thật lớn, “Kê đơn?”

“Xuân được.” Nếu nói, hấn sẽ không tính giấu diếm.

Nam Cung Bất Minh bắt đầu kích động chà xát bàn tay “ai làm?”

“Cửu công chúa.”

Động tác lập tức ngưng lại, vẻ mặt hấn làm như gặp phải quỷ “ai?”

Cửu công chúa ở Nam Cung sơn trang là chuyện bí mật, toàn bộ sơn trang chỉ vài người biết thân phận thật của nàng, sao cốc Lưu Phong lại biết được?

“Ta ở kinh thành có gặp qua hạ nhân của nàng”

Thì ra là thế, Nam Cung Bất Minh bừng tỉnh đại ngộ.

“Vong Thu công tử giúp người giải độc?”

“Nàng đem ta ném tới hầm băng nhà ngươi.”

“Hầm băng?”

“Dùng lạnh để áp chế nóng là biện pháp tốt nhất, có cơ hội ngươi cũng nên thử một chút”

Nam Cung Bất Minh liền “phi, miệng quạ đen”. Nếu hấn có cơ hội để thử liền không phải hấn bị người hạ xuân được sao, loại cơ hội này không có càng tốt.

“Bất quá, người đạo này đào hoa nhiều đến không có thiên lý nha, giống như các cô nương khắp thiên hạ đều ái mộ người, muốn gả cho người trong năm nay” Nam Cung Bất Minh khẩu khí có chút hâm mộ, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

“Ta năm nay có sao hồng loan chiếu mạng a” Cốc Lưu Phong cười nói

Nam Cung Bất Minh thu lại nụ cười, hơi hơi biến sắc hỏi “Cốc huynh”

“Cái gì?”

“Người thật sự thích Vong Thu công tử sao?”

Cốc Lưu Phong đã muốn đoán được bạn tốt muốn nói cái gì, cười càng thêm vui vẻ đứng lên, vô cùng xác định gạt đầu, “Là nha, thực thích.”

“Nhưng...hai người các người đều là nam nhân...” thật muốn ép hấn phải nói thẳng ra vậy sao?

Cốc Lưu Phong ra một tiếng than nhẹ, lắc đầu, thoát nhìn có chút sầu não.

Nam Cung Bất Minh có chút không đành lòng, vỗ vỗ vai hấn an ủi nói: “Ta hiểu được.”

“Trên đời này không phải nữ tử nào cũng đều thích mặc nữ trang” Nói xong, hắn tiếp tục sầu não thở dài.

Hơi hơi giật mình lắng sau, Nam Cung Bất Minh thủ bắt đầu nắm chặt, sau một lát tuôn ra gầm lên giận dữ, “Cốc Lưu Phong

Đùa giỡn hắn rất thú vị sao? Như thế nào không nói sớm Vong Thu là nữ nhân! Còn giả bộ làm tình thánh cuồng dại, làm cho hắn còn tìm cách an ủi bạn tốt. Đáp lại là một tràng cười sang sảng của Cốc Lưu Phong, tâm tình của hắn rất tốt, cho dù mới vừa rồi là không tốt nhưng nhìn thấy người nào đó đang phát điên liền trở nên sáng khoái vô cùng.

Được rồi, Nam Cung Bất Minh thừa nhận năng lực nhìn người của mình có hạn chế, nhưng hắn thật hoài nghi có mấy người có thể nhìn rõ giới tính của Vong Thu, cử chỉ, lời nói của nàng tự nhiên, hào phóng rất giống nam nhi, hơn nữa thời điểm nàng uống rượu, tư thái tựa như đại đa số giang hồ lãng tử khác. Huống hồ dung mạo của nàng không phân biệt được, dù là nam hay nữ cũng đều thật lòng thấy vui. Cho nên Nam Cung Bất Minh quyết định thực sắc khoái, đem cảm giác không thoải mái lúc này bỏ qua một bên, dù thế nào thì mọi người đều có lý do của riêng mình

Nhưng khi gặp lại, Nam Cung Bất Minh bắt đầu thấy khó xử, hắn rót cuộc vẫn gọi nàng là Thu huynh hay nên sửa thành Thu cô nương?

Mà Vong Thu vẫn là bộ dáng không quan tâm sự tồn tại của người bên cạnh, ngồi một mình ở góc khuất của hành lang, nhìn sự thay đổi của các đám mây trên trời đến xuất thần.

“Vong Thu.” Có người nào đó vui sướng la to, hướng người trong lòng bước tới, cũng không thèm quan tâm đến bạn tốt

Nam Cung Bất Minh khóe mắt hơi hơi run rẩy. Nếu trước đây hắn đối với người nào đó rất tán thưởng lại thêm sung bái, mà giờ đã muốn thay đổi, hắn càng tin tưởng lai cảm nhận của hắn sẽ còn thay đổi nhiều nữa.

Vong Thu gật đầu chào, cũng không lên tiếng

“Thu huynh, phụng lệnh của gia tổ mời người cùng Cốc huynh đi qua một chuyến”, cuối cùng Nam Cung Bất Minh quyết định coi như mình không biết chuyện gì.

Vong Thu gật đầu, xem như đáp ứng.

Cốc Lưu Phong thật cao hứng sánh vai cùng nàng đồng hành, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt quỷ dị của bạn tốt.

Đường càng đi càng xa, còn có chút hoang vắng, Vong Thu trong lòng cảm thấy nghi ngờ nhưng không thể hiện ra mặt. Xuyên qua một cánh rừng trúc xanh tốt, ánh mắt ba người nhìn thấy một tòa nhà gỗ đơn sơ. Nam Cung Bất Minh dừng lại trước ngôi nhà, hướng vào bên trong kêu “ Gia gia, Cốc huynh và Thu huynh đều đã đến”

“Cho bọn họ vào đi”

“Hai vị mời.”

Trong phòng không chỉ có Nam Cung Trường Tú mà còn có Cửu công chúa cùng bốn gã tùy tùng, ngoài ra còn có một người đang nằm trên giường. Người nọ hai má lồm xướng, mặt vàng như nền, dáng người khô gầy duy chỉ có đôi mắt là sáng ngời, giống như toàn bộ tinh lực trên người đều tập trung vào đôi mắt. Vong Thu là người cuối cùng bước vào phòng, lại cố tình cúi mặt xuống để không ai có thể thấy rõ tướng mạo của nàng.

“Cốc hiền chất, phiền người giúp ta xem bệnh cho vị lão huynh đệ này”

“Lão tiên bối quá khách sáo, đây là chuyện văn bối nên làm”

Cốc Lưu Phong sau khi bắt mạch cho người nọ, sắc mặt liền trầm xuống, người này là đèn đã cạn dầu, vô phương cứu chữa.

“Tiểu huynh đệ, người có thể làm cho ta thanh tỉnh trong nửa canh giờ không?”

Có thể, nhưng việc này sẽ làm cho sinh mệnh của hần trôi qua nhanh hơn, cho nên Cốc Lưu Phong còn chần chờ.

“Ta biết bản thân mình không còn sống được bao lâu nữa, nhưng ta còn có chuyện muốn làm cho nên cầu người giúp ta ngưng tụ tinh lực được không?” Kể kia không sợ chết mà chỉ một mực thỉnh cầu.

“Thật sự có thể sửa đổi số mạng của ta sao?” Cửu công chúa chỉ có quan tâm đến việc này, mẫu hậu nói chỉ có người này mới giúp nàng cải đổi số mạng, nếu không nàng đã không lặn lội đường xa đến đây, còn quản chuyện sống chết của hần.

“Đương nhiên, tiểu nhân nhất định dốc hết sức giúp công chúa đạt thành tâm nguyện” hần chưa chat nhìn về phía cửa, hướng Vong Thu nói “huống hồ có sư diệt ta ở đây, hần sẽ giúp ta một tay”. Sư tỷ không tới cũng tốt, xét về bối phận thì đối hần là có lợi.

“Phải không?” Vong Thu lạnh lùng mở miệng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn đi qua. Nhìn thấy dung mạo nàng, trong nháy mắt môi người bệnh đang nằm trên giường run lên, ánh mắt hiện lên sự áy náy, ảo não cùng nghi ngờ. Rất nhiều tình cảm phức tạp đan xen xuất hiện, không ai có thể nói rõ, hiểu thấu.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người.

Người bệnh thở dài hỏi, “Người là nữ nhi của Thu phi.”

Thu Phi, người hơn hai mươi năm qua luôn làm hần phải nhớ tới, làm hần phải suy nghĩ, nhìn cô gái trước mắt tựa như thấy được Thu Phi năm nào. Nàng không đẹp bằng Thu phi, nhưng lại có thần thái của mẫu thân nên thực dễ dàng nhìn thấy hình bóng của Thu Phi từ nàng, cho nên hần có thể xác định được thân thể của nàng.

“Nguyên lai là sư tỷ cứu người.” Hần như hiểu được sự tình.

Vong Thu thể hiện biểu tình đùa cợt, thậm chí là khinh thường “Người Thiên Cơ môn tạo nghiệt, tự nhiên cũng phải là người của Thiên Cơ môn giải không phải sao?”

Nếu không phải nàng mệnh lớn, có thể chờ bọn họ đến cứu sao? Cho nên không cần cảm tạ Vô Trần Tử đã cứu nàng, còn thu làm đồ đệ.

“Mệnh trời khó cãi, đúng là mệnh trời khó cãi”, Vô Ưu Tử – người bệnh đúng là Vô Ưu Tử, sự đệ của Vô Trần Tử, cũng chính là sư thúc của Vong Thu – không ngừng ngửa mặt lên trời than thở. Hơn hai mươi năm trước, hần tự mình cãi lại thiên mệnh, kết quả diễm xấu dường như tất cả đều xác định trên người Cửu công chúa, cho nên hần trước lúc chết cũng muốn giúp nàng thay đổi số mạng, không ngờ lại nhìn thấy người lẽ ra đã không còn ở dương thế – Thất công chúa, mệnh cũng...

“Người nhận mệnh sao?” Vong Thu cười lạnh.

Vô Ưu Tử tuyệt vọng cười khổ

Nàng một chữ lại một chữ nói “mỗi lần ta tiến đến quỷ môn quan lại quay trở về, chính vì ta không chịu nhận mệnh, tất cả mọi người muốn ta chết, ta liền cố tình sống” Bao nhiêu khó, bao nhiêu đau nàng đều cắn răng chống đỡ; bao nhiêu lần nàng lâm vào tuyệt cảnh, từ trong máu mà bò ra...chỉ vì một niềm tin, một ý nghĩ duy nhất – phải sống.

Những gì nàng gặp được đều rất gian khổ, nếu không ánh mắt của nàng sẽ không thể lương lại âm ngoan như vậy, tất cả là lỗi của hần.

“Giết ta đi, ta thực xin lỗi mẹ con hai người” hần thật tâm sám hối. Nguyên lai trời vẫn rất từ bi nên cho hần được gặp mặt để tạ lỗi, sư phụ nói đúng, biết trước thiên mệnh cũng không thể làm ác, một khi làm ác, thiên lý không tha. Ông trời rất công bằng, người làm –trời nhìn, vĩnh viễn không thể trốn được.

Nàng đến Nam Cung sơn trang vốn là có mục đích, bất quá hần hiện tại cũng đã sắp chết, nàng có giết hần đến tội cùng cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Người yêu thương Cúc phi cũng không có gì đáng trách, nhưng không nên vì trợ giúp nàng đoạt được hậu vị, trộm mượn thiên mệnh mà tổn hại người khác

Vô Ưu Tử đã muốn xấu hổ vô cùng, người tu hành động phạm tâm, lẽ ra là không nên, huống chi hắn còn vì nữ nhân kia làm chuyện vô sĩ như vậy.

“Thiên Sát cô tình, khắc chết người thân, cho cha điếm xấu, cùng mẹ không hợp”, mười sáu lời bàn luận này đã cải biến vận mệnh Thu phi

Năm đó, Cúc phi cùng Thu phi đồng thời mang thai, hoàng đế rất sủng ái Thu phi nên trước khi nàng lâm bồn một tháng nói, sau khi nàng sinh xong, dù là nam hay nữ cũng sẽ phong nàng làm hoàng hậu. Vì thế, Cúc phi không cam lòng tìm đến hắc, làm cho hắc bịa đặt mệnh số, muốn làm cho đứa nhỏ chưa sinh đã vĩnh viễn không thể sống yên ổn.

Thực ra nếu Thu phi chịu bỏ cái thai thì nàng vẫn có thể là mẫu nghi thiên hạ, nhưng nàng lại một lòng muốn giữ lại đứa con, cam nguyện từ bỏ hết tất cả vinh hoa phú quý, hoàng thượng vì yêu nàng mà chấp nhận lời thỉnh cầu, buông tha cho nữ nhi của mình, cho dù nàng có khắc cha khắc mẹ.

Nhưng mà sự tình cũng không chấm dứt như vậy, Vô Ưu Tử cho dù ở ngoài hoàng cung vẫn chú ý đến người hắc yêu, cho nên mấy năm sau liên tiếp có nhiều điếm xấu xảy ra, mà tất cả đều hướng về phía Thất công chúa đang ở trong lãnh cung, cho đến năm nàng sáu tuổi thì rốt cuộc bị bạo bệnh mà chết, nghe nói Thu phi vì không chịu nổi đả kích quá lớn mà phát điên.

“Ta đã từng muốn giết mẹ con các nàng” âm thanh Vong Thu giống như từ một nơi xa truyền đến,

Lời của nàng làm cho Vô Ưu Tử lo lắng ngắc đầu “giết các nàng?”

Vong Thu lắc đầu, “Ta trước kia đã không, về sau lại càng không.”

Nhìn nụ cười âm trầm của nàng, tâm của Vô Ưu Tử như rơi xuống đáy cốc

“Người cho là Cúc phi sống tốt sao? Nàng hằng đêm đều gặp ác mộng, còn Cửu công chúa thì vận mệnh xấu luôn đeo bám lấy nàng, cho đến khi nàng chết. Người cho là mình đã giúp cho nữ nhân mình yêu mến sao?” Nàng cố ý dừng lại một chút, rồi lại tiếp “không, chính người là người đã hại các nàng, từ khi người vi phạm lương tâm của mình, ông trời liền bắt người phải có một kết cục tàn khốc nhất”

Sau cùng, liếc mắt nhìn Vô Ưu Tử một cái, thấy hắc tựa hồ như đã hồn phi phách tán, không còn sinh mệnh, Vong Thu hồ hững quay người, hướng cửa đi ra.

5. Chương 5

Vừa thấy nàng đi ra, Cốc Lưu Phong đã chạy vội lại nghênh đón, tuy rằng nàng làm như không có chuyện gì, nhưng hắc cảm giác được tâm tình của nàng hiện tại rất phức tạp.

“Không có việc gì đi?”

Nàng liếc mắt nhìn hắc một cái, lắc đầu. Rốt cuộc đã nói ra được tâm sự chôn chặt dưới đáy lòng nhiều năm, nàng có cảm giác như đã rũ bỏ được một gánh nặng trầm trọng.

“Các người khi nào thì giúp ta sửa mệnh?” Cửu công chúa chỉ quan tâm việc này.

Vong Thu chỉ chỉ nhà gỗ, “Đến hỏi người kia.”

Nam Cung Bất Minh kinh ngạc nhướng mày. Vô Ưu Tử không phải là sư thúc của nàng sao? Vì sao nàng lại tỏ ý khinh thường đến vậy, ngay cả tên hắc cũng không gọi. Vong Thu chậm rãi đi đến bên một thân cây ngồi xuống, nàng muốn tìm cái gì đó để dựa vào. Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi chết, mọi thứ rốt cuộc có ý nghĩa gì? Sống sót, tìm được hắc, giết hắc, là mục tiêu của nàng cho tới nay, nhưng khi tìm được rồi,

nàng lại thấy giết hấn là quá tiện nghi cho hấn. Đắm mình trong ánh nắng mùa thu, Vong Thu đột nhiên cảm thấy thời gian qua nàng đã bạc đãi bản thân mình, người kia không đáng để nàng hận.

Sư phụ nói rất đúng, oan oan tương báo đến khi nào, không bỏ được cừu hận xuống là tự làm khổ chính mình, trong lòng mãi mãi không vui. Giờ nàng muốn trút bỏ gánh nặng kia, nàng đã quá mệt mỏi rồi, cũng đau đã đủ rồi.

“Vong Thu.” Cốc Lưu Phong ôm chặt nàng vào lòng, bộ dáng của nàng làm cho tâm hấn đau. Nàng giãy dựa một chút, cuối cùng là tựa vào lòng hấn nghỉ ngơi.

Nam Cung Trường Tú có chút đắm chiêu nhìn bọn họ.

“Gia gia –” Nam Cung Bất Minh vội vàng tưởng giải thích. Gia gia nên không phải hiểu lầm đi.

“Bọn họ thực xứng đôi.”

Nam Cung Bất Minh nhìn nụ cười trên mặt gia gia đột nhiên hiểu được, thì ra gia gia đã sớm biết được giới tính của Vong Thu.

“Hỗn đản, người dám trêu đùa bốn cung, làm cho bốn cung đi không một chuyến sao?”

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng rống giận của Cửu công chúa, ông cháu Nam Cung lắc đầu nhìn nhau. Cửu công chúa nổi giận dùng từ trong phòng xông ra, đi thẳng qua chỗ Vong Thu đang Tựa đầu vào vai Cốc Lưu Phong nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ không để ý đến ai.

“Người đã làm cái gì mà lão già kia bảo ta không được trêu chọc người?”, hình ảnh hai người ôm nhau ở cùng một chỗ làm cho nàng càng thêm bức, hai tên nam nhân thể nhưng lại tạo nên cảm giác hài hòa. Nàng quả thực không tin được cảm giác của mình.

“Không cần chọc ta.” Vong Thu đột nhiên trợn mắt, ánh mắt lạnh lẽo.

Cửu công chúa chột dạ, càng thêm tức giận, vung tay tính tát cho nàng một bạt tai “Lớn mật...”

Nhưng tay nàng đã bị nắm chặt, không thể cử động, đau đớn theo cổ tay truyền đến làm cho nàng đổ mồ hôi

“Lớn mật điều dân, còn không buông công chúa ra.”

Vong Thu tay hơi dùng sức, Cửu công chúa tựa như một con diều đứt dây bay ra ngoài. Mấy thị vệ thất kinh, vội vàng tiến đến đỡ lấy nàng. Được nâng dậy, Cửu công chúa liền hét to “Giết hấn cho ta!”

“dạ.”

Tình huống này phải làm sao cho tốt đây, ông cháu Nam Cung không hẹn mà cùng nhăn mày nhíu mắt

“Cửu công chúa, không thể lỗ mãng.” Vô Ưu Tử, lão đảo từ trong phòng lao ra

“Cút ngay, người nếu không thể sửa mệnh cho bản cung, vậy thì cút ngay”

Cửu công chúa hét gọi thị vệ động thủ, nhưng Vong Thu còn chưa kịp ra tay thì Vô Ưu Tử đã đứng chắn trước mặt nàng, nhận thay một kiếm. Vong Thu thờ ơ, lạnh nhạt nhìn, không nói một lời

Vô Ưu Tử quay đầu nhìn Vong Thu, môi mấp máy, “Công chúa, tha thứ ta.....”

Công chúa? mọi người có mặt đều khiếp sợ nhìn Vong Thu, nhất là Cốc Lưu Phong, hai chữ kia như sét đánh ngang tai hấn, xuất thân của nàng lại cao quý như thế.

Vong Thu biết hấn muốn nghe một tiếng tha thứ của mình, cũng mong một sự hứa hẹn, ánh mắt nàng nhìn về nơi xa xăm, thở dài một tiếng rồi quay người tránh đi.

“Ta...” Vô Ưu Tử mỉm cười, rồi ngã xuống.

“Người đứng lại cho ta, lão gia kia vì sao lại kêu người là công chúa” Cửu công chúa giận tím mặt hét lên

Vong Thu dừng bước nhưng không có quay đầu lại “Ta từng được gọi là Long Thất – Thất công chúa”, âm thanh của nàng rất nhẹ cứ như sợ lớn tiếng một chút sẽ quấy nhiễu đến người khác.

Cửu công chúa trừng lớn mắt kinh ngạc. Long Thất? đây là cái tên mà hoàng gia tối cấm kỵ, nàng lại chính là Long Thất, người lý ra đã chết từ rất lâu. Một luồng khí lạnh tràn vào lòng làm nàng cảm thấy chưa bao giờ sợ hãi đến vậy.

Nàng nhìn hắn, tựa như đang nhìn một quái vật.

“Mời người uống rượu” hắn lớn giọng, khoát tay chỉ một bàn đầy rượu

Ánh mắt Vong Thu hiện lên một chút dị sắc, lắc đầu “không cần”. Hắn rõ ràng không thích nàng uống rượu nhất, đây thực sự là phương pháp an ủi vụng về.

“Uống rượu nhiều sẽ hại thân, dĩ nhiên là không tốt, nhưng nếu uống ít thì không sao, huống chi lúc này trời lạnh lại có mỹ nam ta làm bạn, cảnh đẹp ý vui cũng nên uống vài chén có phải không?”

“Ta không háo sắc.”

“Rõ ràng các nàng đều cho rằng ta tú sắc khả cơm a.” Hắn thở dài. Vì muốn chọc nàng cười, hắn bất kể giá nào .

Vong Thu ánh mắt càng thêm kinh ngạc đứng lên, “Cốc Lưu Phong.”

Không hiểu vì sao khi nghe nàng gọi tên mình với giọng nói mềm nhẹ, hắn thấy ngực truyền đến một

Không hiểu được vì sao, nghe được nàng như vậy xem thường mềm giọng gọi chính mình tên, hắn ngực mềm yếu đồng thời, cũng cảm thấy ần ần điềm xấu.

“Uống rượu say sau thất thân không thích hợp với ta”

Cốc Lưu Phong hoàn toàn không biết nên nói thế nào, hắn thực sự không muốn chuốc say nàng mà chỉ nghĩ để cho nàng uống vài chén giải sầu mà thôi. Bất quá “say rượu sau thất thân”, ý tưởng này cũng không tồi...hehehe. Vì thế hắn không suy nghĩ gì liền nói “chúng ta cùng nhau uống đi”

Nam nhân này.....

“Người không phải rất thích uống rượu sao? Ta đem rượu Nam Cung sơn trang đã ủ mười năm đến, không uống rất đáng tiếc nha”

Kế hoạch an ủi ban đầu của người nào đó đã hoàn toàn biến dạng.

“Người không điếc”

Hắn đương nhiên không điếc, cho nên hắn mới có thể lập tức liền thay đổi kế hoạch.

“Đã quên thân phận của ta là gì sao?”

Hắn sững sốt, thân phận của nàng, hắn đúng là đã muốn quên đi, hắn vẫn thầm nghĩ “say rượu sau thất thân” thật tốt.

“Cửu công chúa đã muốn đi rồi.” Hơn nữa đi với tâm trạng thất hồn lạc phách, không còn sót lại chút gì của bản tính kiêu căng, ngạo mạn lúc trước.

Vô Cần Tử nếu đã chết, nàng ta tất nhiên cũng sẽ không lưu lại, cho nên Vong Thu cũng không lấy làm lạ. Nhìn vẻ mặt nàng ưu thương mà điềm tĩnh, Cốc Lưu Phong rất muốn hỏi vì sao thân phận công chúa của nàng lại dọa chính tỷ muội của mình sợ đến vậy? càng muốn biết vì sao Vô Ưu Tử khi nhìn thấy nàng lại có biểu tình như vậy, cuối cùng là hướng nàng cầu xin sự hứa hẹn gì...?Nhưng cũng biết mình chuyện gì cũng không thể hỏi, bởi vì mỗi một chuyện hắn muốn biết đều có khả năng khơi lại vết thương còn chưa lành miệng của nàng.

“Ta là một người được cho là đã chết”

Cốc Lưu Phong giật mình, hắn mang theo vài phần do dự, lại nhịn không được toát ra vài tia hưng phấn, nếu nàng có thể nói ra như vậy sẽ không còn cảm thấy đau lòng nữa. Vong Thu bầu trời thừa thốt ánh sao,

âm thanh lộ vẻ cô đơn cùng bi thương “ Long Thất đã chết năm sáu tuổi, sử sách hoàng gia ghi lại là chết bất đắc kỳ tử”

Tuyệt đối là không phải vì bệnh mà chết bất đắc kỳ tử, nếu không nàng sẽ không đau buồn đến vậy. Cốc Lưu Phong không biết nên làm thế nào để an ủi Vong Thu, chỉ có thể im lặng nghe. Nhưng nàng không có nói tiếp mà lại lấy một vò rượu trên bàn, bắt đầu uống.

Đáy lòng Cốc Lưu Phong thoáng có chút mất mát, nàng cuối cùng vẫn là muốn một mình gánh vác đau khổ, hẳn lại thấy đau lòng vì nàng. Từ xưa hoàng quyền luôn âm hiểm, tàn khốc, vô tình, thậm chí là vô sỉ nhất, mà nàng nhất định đã trải qua rất nhiều chuyện mà người bình thường không thể tưởng tượng được, mới có thể biến nàng thành Vong Thu ngày nay. Vì thế hẳn cũng cầm lấy một vò rượu bắt đầu uống, không thể làm nàng vui vẻ vậy cùng nàng uống cũng tốt, tuy rằng có thể hẳn sẽ say trước người ta.

Sự thật chứng minh Cốc Lưu Phong tửu lượng quá kém, Vong Thu còn chưa uống tới bầu rượu thứ hai, hẳn đã say đến muốn ngã xuống đất. Rõ ràng là không thể uống, còn muốn cùng nàng nhất túy giải thiên sầu, nam nhân này thực sự làm cho nàng dở khóc dở cười.

Ánh trăng chiếu lên mặt Vong Thu, soi rõ khóe miệng cong lên thành nụ cười có lúm đồng tiền cực xinh đẹp.

Thở dài, trừ bỏ thở dài ra, Nam Cung Bất Minh không biết nên làm thế nào để biểu đạt tâm tình của mình, hẳn vẫn nghĩ bạn tốt của mình là thông minh, nhưng đối mặt với bộ dáng say rượu của người nào đó, hẳn cũng phải thở dài bất lực.

“Sao hẳn lại say đến như vậy?” Rõ ràng là nói đến an ủi người, kết quả người được an ủi thì tinh thần sáng láng, còn kẻ đến an ủi thì say đến dậy không nổi.

“Hắn có hứng thú với việc say rượu sau thất thân”

Nam Cung tam thiếu gia luôn tự cho là dù có núi băng chắn trước mặt cũng sẽ không biến sắc, giờ lại xuất hiện biểu tình kinh ngạc phi thường “ say rượu thất thân?”. Hẳn cần chặt chẽ chịu đựng xuân được không phải vì không muốn thất thân sao?

Vong Thu lại không để ý đến hẳn, tiếp tục nhàn nhã uống rượu

Ánh mắt Nam Cung Bất Minh thể hiện sự trầm tư, Vong Thu là người làm người ta rất khó đoán, lạnh lùng, bất kể thời điểm nào cũng là một bộ dạng thờ ơ, không để ý đến cái gì, ánh mắt của nàng trong suốt, vô tình, giống như hiện tại hẳn không nhìn thấu được nàng đang nghĩ gì.

“Bộ dạng hẳn thế này, làm sao đi mừng thọ cho gia gia ta?” Nam Cung Bất Minh thở dài bất lực.

Mừng thọ? Vong Thu liếc mắt nhìn người trên giường, hẳn nếu muốn đi đã không cố ý uống rượu, Ngũ đại môn phái liên hợp làm mai, muốn từ chối cũng không dễ dàng gì.

“Làm chuyện dư thừa.”

Nam Cung Bất Minh có chút chột dạ tránh đi ánh mắt của nàng. Đúng vậy, mừng thọ gia gia là giả, muốn hẳn đi ra ngoài gặp người trở tài mới là thật.

“Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.” Cuối cùng hẳn chỉ có thể nói như vậy.

Vì thế nàng không để ý đến hẳn, tự hẳn đi tìm phiền não đi.

Nam Cung Bất Minh quả thật rất phiền não, chẳng lẽ bây giờ cứ như vậy mà lại đem kẻ say rượu đến bất tỉnh Cốc Lưu Phong ra đại sảnh sao? “Việc này thật phiền toái”. Ngũ đại chương môn đang chờ phía trước để làm bà mai, hẳn không nhìn được nhìn thoáng qua hướng Vong Thu, người vẫn đang chuyên tâm uống rượu, như không có ý giúp hẳn.

“Tuy nói nhất túy giải thiên sầu, nhưng một người say rượu sẽ trở nên hồ đồ, bị người ta hãm hại cực kỳ dễ dàng a”

“Hắn say ở trong phòng ta”

Nam Cung Bất Minh lại lần nữa thở dài. Là nha, người nào đó thật sự rất biết chọn nơi để say, hẳn là nghĩ say tại đây thì bất cứ ai cũng không làm gì được hẳn.

“Người tỉnh như thế nào hãm hại?”

Nam Cung Bất Minh nghĩ nàng làm sao có thể lạnh nhạt như thế, vui sướng khi người gặp họa như thế?

“Người thật sự hy vọng hẳn bị hãm hại?”

Lưu Phong vì sao lại thích nàng ta? Vừa không ôn nhu lại không thiện lương, thân phận lại quá phức tạp, bất quá nàng ta quả thực xinh đẹp, thanh thoát, thuần khiết làm cho người ta không dám đến gần, sợ khi nhìn vào đáy mắt trong suốt của nàng sẽ thấy bản thân mình thật thô bỉ. Nam Cung Bất Minh không biết nên nói cái gì, giờ khắc này hẳn bắt đầu bội phục Cốc Lưu Phong, khó có thể tưởng tượng hẳn lúc trước lại có thể giở nhiều thủ đoạn vô lại để dây dưa với ánh mắt trong suốt đó.

“Cái gì?”

“Khi ta chưa nói.” Cuối cùng hẳn thì thào xấp xỉ tự nói.

“Thu nhi.....”

Ánh mắt hai người đồng thời nhìn về phía nam nhân trên giường đang lẩm bẩm những lời vô nghĩa.

Nàng cùng hẳn có như vậy rất quen sao?

Bọn họ đã thân thiết đến vậy sao?

Hai người cùng kinh ngạc, nhưng tâm tình lại khác nhau.

“Nếu hẳn đã say đến vậy, ta nghĩ vẫn nên để hẳn ở lại đây ngủ là tốt nhất” Nam Cung Bất Minh đề nghị.

Vong Thu không đồng ý cũng không phản đối, chính là tiếp tục uống rượu.

Quên đi, cả hai người trong phòng này cũng không có ai thèm quan tâm đến hẳn, một người chỉ lo uống rượu, một người thì lo cùng chu công nói chuyện (là ngủ đấy ạ), hẳn vẫn nên thức thoir mà rời đi. Hai người ở cùng phòng thật hòa hợp, lại vừa đủ, thêm hẳn vào thành ra dư thừa, Nam Cung Bất Minh rốt cuộc cũng đã nhận ra. Tuy rằng bọn họ, một người uống rượu, một người ngủ nhìn thì thật rất quái dị, không tương hổ nhưng lại cùng một nhịp thở.

Cùng lúc Nam Cung Bất Minh bước chân vừa rời đi, Vong Thu ánh mắt có chút tức giận nhìn về phía giường, môi mím lại sau đó quyết tâm mở miệng “ đứng lên”

Người trên giường không hề động tĩnh.

Nàng vung tay ném chén rượu, làm rượu bắn tung tóe trên bàn “ Cốc Lưu Phong, đứng lên”

Người trên giường hơi động dậy nhưng cũng không đứng dậy.

“Người là đến mừng thọ .”

“Người cũng vậy.” Cốc Lưu Phong ngồi dậy.

“Không phải.” Nếu không phải vì Vô Ưu Tử, nàng căn bản sẽ không đến.

“Ta đau đầu.” hẳn quả nhiên không thắng được tửu lượng của nàng, trong lòng bắt đầu thở dài. Vì sao nàng uống nhiều vậy mà đầu óc vẫn còn minh mẫn?

“Ngủ đại chừng môn càng làm cho ngươi đau đầu hơn” nàng trào phúng nói

Hẳn lại nở nụ cười,“Vong Thu, ta thích cách nói này của ngươi.”

Thực nhàm chán! Lại lười để ý đến hẳn.

“Chăn của ngươi rất thơm, không biết chúng ta như thế này có tính là đồng giường cộng chăn không?” hẳn ngửi mùi thơm trên chăn của nàng, một lần nữa lại nằm xuống.

Vong Thu lại muốn giết người nào đó. Nam nhân này sao luôn muốn khiêu chiến với nhẫn nại của nàng?

“Ta ngủ trên giường người một đêm, chẳng lẽ người cũng sẽ một đêm không ngủ sao?” Cốc Lưu Phong rút cuộc lại phát hiện ra vấn đề này.

Nàng chưa từng có thói quen ngủ cùng giường với nam nhân, Vong Thu có chút oán hận.

“Rượu quả nhiên không phải là thứ tốt, đầu ta đau như muốn vỡ ra”

Ánh mắt Vong Thu dừng ngoài cửa sổ, trong mắt hiện lên một chút đau thương. Rượu đúng là không tốt, nhưng có đôi khi chỉ có rượu mới giúp người ta quên đi thống khổ.

“Ôi.....”

Nàng quay đầu chỉ thấy Cốc Lưu Phong đang cố gắng xuống giường, mày nhăn lại, môi run ru, trong lòng chợt thấy căng thẳng liền đi đến bên hắn.

“Làm sao vậy?” Miệng vừa hỏi, tay đã dịu lấy hắn

Hắn bắt lấy tay nàng, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng, thanh âm trở nên khàn khàn, thậm chí còn lộ ra chút áy náy “sự tình đều có cách giải quyết...”

Trong lòng vừa nghĩ có điềm xấu, nàng còn chưa kịp thoát ra đã ngã nhào vào lòng hắn. “Cốc Lưu Phong”, rõ ràng từng bị giáo huấn, lại luôn quên đề phòng nam nhân này.

Cho dù có say rượu không khỏe, nhưng ôm nhụy ngọc ôn hương vào lòng, Cốc Lưu Phong không khỏi tâm thần rung động, thân thể đã có phản ứng, hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Vong Thu nhìn hắn không chớp mắt, nàng biết hắn khẳng định là có mưu kế.

Hắn đem nàng đặt trên giường, trước đem ngoại sam của mình cởi ra, tiếp đó là trung y, sau nằm xuống bên người nàng. Vong Thu đã hiểu được hắn muốn gì, hơi nhíu mi nói “ biện pháp đủ đề tiện nha”

Hắn cười cười, tháo bỏ khăn cột tóc của nàng làm ột mái tóc đen dài xổ ra, sau đó do dự một lát rồi cởi bỏ luôn ngoại bào của nàng.

“Có đôi khi biện pháp càng đề tiện lại càng hữu hiệu”

“Bọn họ nếu không đến?”

Tay hắn vuốt ve mái tóc của nàng, miệng cười có chút phiêu lãng “ta đây cũng không chịu thiệt”. Cho dù biết nàng là sao trên trời, hắn cũng muốn hái xuống, dù chỉ nắm giữ được chốc lát, hắn cũng không nghĩ sẽ bỏ qua.

Vong Thu quyết định không hề mở miệng, rõ ràng nhắm mắt dưỡng thần. Muốn nàng phối hợp cùng diễn với hắn màn này, nàng sẽ không đáp ứng, cho nên thông minh như Cốc Lưu Phong đành phải dùng thủ đoạn để ép nàng phối hợp.

Bình rượu trống rỗng, mùi rượu nồng nặc khắp phòng, hơn nữa trước giường quần áo rơi vãi, mà trong giường hai người tư thế ái muội ôm nhau ngủ...Vừa nhìn đã hiểu ngay. Cho nên Dịch Nam Bình vừa đến đã xoay người, còn Nam Cung Xuân Yến thì giận dữ phát tay áo mà đi.

Uống rượu say sẽ thất thân, lời nói quả không sai, cho dù đều là nam nhân cũng không tránh được.

Ít nhất trên giang hồ nghe đồn là như vậy, Cốc Lưu Phong cùng Vong Thu công tử uống rượu, cuối cùng vì say rượu mà làm nên sự tình, bao nhiêu ai oán, bao nhiêu xem thường...đều không chối bỏ được việc Thiên hạ đệ nhất thần y thích nam sắc là chuyện thật.

Biết tin tức không chịu ra mặt làm sáng tỏ, không biết tin tức đã bị giang hồ đồn đãi sai. Nhưng mặc kệ giang hồ đồn đãi ra sao cũng không ảnh hưởng đến hai người. Một người trầm tĩnh, một lại tùy hứng, không quan tâm ánh mắt người đời mà thần nhiên sống thoải mái, tiêu sáo.

“Nam Cung sơn trang rất được.”

Vong Thu từ chối bình luận lời của Cốc Lưu Phong, tiếp tục ngồi trên nóc nhà ngắm mây bay.

“Người hình như muốn ở lại dài lâu.”

“Không tốt sao?”

Không phải không tốt, chính là cảm thấy có gì đó, hơn nữa nàng không hi vọng hắn biết đến, điều này làm cho hắn có chút buồn bực.

“Người dường như rất thích ngồi trên nóc nhà”

“.....”

“người dường như không để ý người khác hiểu lầm mình chút nào”

“như nhau.”

Cốc Lưu Phong vô lực nhìn trời, mỗi lần cùng nàng nói chuyện phiếm kết quả đều làm cho người ta bất đắc dĩ.

“Ta nghĩ người sẽ ra tay đối với ta” Điều này làm cho hắn kinh ngạc vô cùng, ngày đó khi được khôi phục tự do, nàng chỉ chậm rãi mặc quần áo ngoài cũng không thèm liếc nhìn hắn một lần.

Vong Thu cầm vò rượu trong tay, thản nhiên cười, “Người không phải ta, đoán không được ý nghĩ của ta thực bình thường.”

Cốc Lưu Phong ngơ ngác nhìn gương mặt nàng đang từ từ nở rộ nụ cười lúm đồng tiền, đậm nhạt mà thanh nhã, mà đẹp như u lan trong Vô U cốc, như sen trong ao...

Nhìn biểu tình si mê của hắn, Vong Thu nở rộng nụ cười, làm người ta càng thấy hoa mắt.

Thời điểm này, Cốc Lưu Phong biết mình sẽ chạy không thoát, vì một nụ cười của nàng, hắn dù có nát thịt tan xương cũng cam lòng.

“Này hình như là ta lần đầu tiên gặp người cười.”

Nàng cười quay đầu, tiếp tục nhìn mây bay trên trời.

“Người tựa hồ thực vui vẻ?” hắn xem ra cũng vui vẻ vô cùng, cho dù hắn có thể là nguyên nhân làm cho nàng buồn cười, hắn cũng nhận không được mà nhảy nhót.

“Ngu ngốc.” hai chữ này nhỏ đến nỗi dù hắn ngồi cạnh bên nàng cũng phải dựng thẳng lỗ tai lên nhưng vẫn nghe không rõ.

“Cốc đại ca, Cốc đại ca.....” Phía dưới đột nhiên vang lên thanh âm Nam Cung Xuân Yển.

Vong Thu vẫn cười như trước nhưng lần này lại thêm vài tia vui sướng khi người gặp họa.

Cốc Lưu Phong cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra mà nhéo trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng một cái, sau đó vội nhảy xuống dưới, nếu không chạy hắn sợ lửa giận của người nào đó sẽ thiêu chết hắn. Có điều hắn không biết, Vong Thu ngồi lại một mình trên nóc nhà, hai tay ôm má, trong mắt vẫn tràn đầy ý cười.

“Nam Cung cô nương, có việc sao?”

“Ta thấy người quần áo cũng không nhiều lắm nên nhân lúc rảnh rỗi may cho người một ít, người thử xem”, thanh âm cô gái lộ ra vẻ e lệ.

“Không cần.” Người nào đó không nề tình mà cự tuyệt.

“Nhưng là ta đã may tốt lắm, người vẫn là thử xem đi.”

“Vậy đưa cho Vong Thu cũng tốt, thân thể của nàng cũng không khác với ta lắm”

“Hắn rõ ràng so với Cốc đại ca khác nhau, hơn nữa đây là ta làm cho Cốc đại ca, dựa vào cái gì mà đưa cho hắn”

Dường như Cốc Lưu Phong không nói thêm lời nào nữa, bởi vì Vong Thu không nghe tiếng hắn trả lời.

“Cốc đại ca.” Nam Cung Xuân Yến trong thanh âm mang theo chần chờ.

“Làm sao vậy?”

“Hắn thật là nữ?” Tuy rằng Tam ca nói cho nàng, nhưng là nàng muốn từ miệng Cốc Lưu Phong chứng thật, bởi vì nàng không tin.

“Ân,” Người nào đó hơi chần chờ “ vấn đề này ta không thể thay nàng trả lời, người có thể chính mình hỏi nàng.”

“Nàng ở trên nóc nhà.”

Sau đó Vong Thu nhìn thấy thân ảnh của Nam Cung Xuân Yến nhanh chóng biến mất ở hành lang gấp khúc, vì thế không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu

“Người có ý làm nàng hiểu lầm” Vong Thu khẳng định

“Người ý định làm đạo nàng.” Nàng thực khẳng định.

Cốc Lưu Phong nàng từ nóc nhà nhảy xuống, mỉm cười, “Ai kêu nàng ta không chịu tự mình hỏi người.”

“Ta không nghĩa vụ trả lời nàng.”

“Cho nên người làm bọn họ hiểu lầm là người.”

Vong Thu không thừa nhận cũng không phủ nhận, hướng phòng ở của mình thông thả đi.

Cốc Lưu Phong nhìn theo nở nụ cười. Vong Thu chưa bao giờ hướng người giải thích, phải nói là lười giải thích thì đúng hơn, nàng không cần quan tâm cái nhìn của người khác, cho nên cũng không cần giải thích.

Đêm không trăng không sao, mây che tất cả...thật yên tĩnh mà cũng thật hắc ám. Một bóng đen chạy thoăn thoắt trên mái nhà, cơ hồ như hòa cùng bóng đêm thành một thể. Chỉ có điều hắn không ngờ, một thân ảnh bạch sắc đã ngồi đợi trên nóc nhà mục tiêu của hắn.

Trong gió đêm lộ ra nhẹ hàn ý, làm cho người ta dựng thẳng cả người lông tơ.

“Người rốt cục đến đây.”

“Người đang đợi người đến?”

“Ta nghĩ cũng đã đến lúc” Vong Thu có chút vui mừng thở dài

Bóng đen im lặng không nói gì, toàn bộ tinh thần đề phòng .

“Vốn là tưởng phóng nàng một con đường sống, xem ra chính nàng đã không muốn sống .”

Vong Thu không chút báo trước liền rat ay, dù đã tập trung tinh thần đề phòng, hắc y nhân cũng bị hoảng sợ. Nàng ra tay thực sự quả xảo quyết, không thể tưởng tượng được chiêu thức.

Ba chiêu qua đi, hắc y nhân từ trên nóc rơi xuống, tắt thở

“Vong Thu –” Nghe được tiếng vang Cốc Lưu Phong chạy ra khỏi phòng.

Vong Thu theo nóc nhà thả người nhảy xuống, áo trắng phiêu phiêu, thoát trần siêu tục, căn bản không giống như là vừa mới ra tay giết địch nhân.

“Hắn là ai vậy?”

“Sát thủ.”

“Người biết hắn là ai phái tới?”

“Biết.” Thanh âm có chút lãnh. Người kia rốt cục vẫn là quyết định diệt cỏ tận gốc, vậy nàng sẽ không khách khí.

“Ai?”

Nàng không lên tiếng trả lời, ánh mắt nhìn ở xa xa có chút lạnh.

“Cho nên ngươi phải ở lại Nam Cung sơn trang để đợi đáp án” Hắc đoán vậy.

“đúng.”

“Vì sao?”

“Sự tình cũng phải đến lúc chấm dứt, mặc kệ là chuyện này đã qua bao nhiêu năm

Nàng tựa hồ nghĩ đến chuyện thương tâm, nếu không ngữ khí sẽ không như thế sâu não ưu sầu, vì thế Cốc Lưu Phong không thể lại tiếp tục truy vấn.

“Ngươi phải đi sao?”

“Ân.”

“Một người.”

“Ân.”

“Vì sao?”

“Nam Cung Bất Minh sẽ nói cho ngươi đáp án .”

Từ đầu đến cuối nàng không có quay đầu liếc hắc một cái.

Nhìn thân ảnh kia biến mất trong bóng đêm, Cốc Lưu Phong cảm thấy thực mất mát. Vì sao Tam thiếu biết đáp án mà hắc lại không được nói cho biết?

6. Chương 6

Nhà tù âm u, ẩm ướt, khắp nơi làn tràn mùi máu cùng mùi hôi thối.

Cho dù nơi này là nhà tù cao nhất thiên hạ – Thiên Lao, cũng không thay đổi được nó cũng là nhà tù, cho nên nơi này cũng giống bất kỳ các nhà tù khác, tràn ngập không khí tuyệt vọng cùng hơi thở chết chóc.

Nhan Tiểu Sắc vốn tinh nghịch, hoạt bát, cặp mắt tròn to lúc nào cũng tràn ngập sức sống lúc này lại chán nản nhìn mấy con kiến đang di chuyển loạn xạ trong Cửu Cung trận. Cho dù tinh thông kỳ môn độn giáp, ngũ hành thuật số thì sao? Nàng cũng giống nhau, đều bị người ta nhốt trong nhà lao không thấy ánh mặt trời này.

Lúc này đây nàng rất nhớ sư tỷ, rất kỳ lạ là không phải nhớ sư phụ, rõ ràng sư tỷ ở cùng nàng thời gian không dài, lâu thật lâu sư tỷ mới trở về một lần, sao lại làm cho nàng nhớ sư tỷ đến vậy?

Nhan Tiểu Sắc lại nhăn mày, hoàng hậu cũng thật kỳ quái, vì sao nhất định bắt nàng phải giúp Cửu công chúa cải mệnh? Cho dù nàng có năng lực làm cũng không thể giúp được, như vậy là nghịch ý trời. Không chỉ vì cấm kỵ lớn nhất của Thiên Cơ Môn là cải thiên mệnh, mà nàng cũng không có bản lĩnh để làm chuyện đó.

Trong mắt nàng chợt xuất hiện một vạt áo màu vàng làm nàng kinh ngạc ngẩn đầu

“Sư tỷ” không che giấu được sự vui mừng, nàng nhảy vọt đến, ôm lấy người vừa tới.

“Sư tỷ, ngươi làm sao có thể tới nơi này?” Di, sư tỷ làm sao có thể mặc trang phục thái giám ?

“Ngươi lại vì sao lại ở chỗ này?” Vong Thu nhẹ nhàng băng quơ hỏi lại.

“Ta bị người bắt vào.” Nhan Tiểu Sắc vừa mới vui vẻ lại xuất hiện vẻ uể oải.

“Ta là đến giúp ngươi đi ra ngoài .”

Nhan Tiểu Sắc hoài nghi nhìn nàng, “Cướp ngục?”, vậy mới có thể giải thích vì sao sư tỷ lại mặc trang phục thái giám và có mặt ở đây

Vong Thu không có trả lời nàng, chính là xoay người đi ra ngoài.

“Sư tử—”

“Nếu thật sự thích nơi này, người tiếp tục đợi đi.” Nàng chưa bao giờ miễn cưỡng người khác, nhất là đối tượng lại là Nhan Tiểu Sắc.

Không khí bên ngoài Thiên Lao mới mát mẻ làm sao, cây cỏ bên ngoài Thiên Lao mới xanh tốt làm sao...hiện giờ Nhan Tiểu Sắc thấy hết thấy vạn vật bên ngoài Thiên Lao đều rất tốt đẹp và rất tương niệm.

“Thiên Lao cũng không phải mỗi người muốn vào là có thể.”

Nhan Tiểu Sắc vẽ mặt hồ nghi nhìn sư tử, “Sư tử, ta cảm thấy người đang hăm dọa ta?” Thật sự, nàng có thể dùng chính đầu của mình thề.

Vong Thu ném cho nàng một cái cười nhạt “đúng nha”. Hăm dọa người nào đó có số phận tốt, vừa ra khỏi sư môn đã được hoàng hậu “mời” vào hoàng thành, khắp thiên hạ chắc chỉ có vài người a.

“Sư tử làm sao có thể biết ta ở Thiên Lao?”

“Thiên hạ không thể không có gió lửa tường” (ý nói là không có việc gì mà không bị rò rỉ)

Huống chi chỉ cần sư tử muốn biết, chắc chắn nàng sẽ tra ra. Nhan Tiểu Sắc hiểu được, cũng cảm thấy an tâm hơn.

“Người không cần lo lắng chuyện này.”

“nói cùng đúng” mặc kệ thế nào, sư tử tuyệt sẽ không để có chuyện xảy ra, Nhan Tiểu Sắc phi thường tin tưởng vững chắc điều này.

“Kia còn không mau đi?”

Nhan tiểu sắc gãi đầu, có điểm không tốt lắm ý tứ nhìn Vong Thu liếc mắt một cái, “Cái kia..... Sư tử, sư thúc có phải hay không đã chết?”

Vong Thu mâu quang lóe lóe, chậm rãi gật đầu, “Đã chết.”

“Khó trách sư phụ ở am lý làm tế đàn.”

Nhan Tiểu Sắc đi được hai bước, như nghĩ ra cái gì chợt quay đầu lại “ta có thể được đi xem sư tử phụ không?”

Vong Thu nhú mày, không nói gì, xoay người hướng cửa cung đi tới. Nhìn sư tử biến mất ở cửa cung, Nhan Tiểu Sắc thì thào “ta cũng không thể...”

Hậu cung tranh đấu so với chiến trường còn khốc liệt, tanh máu hơn, có thể một lúc này đang ở trên cao nhưng ngay sau đó đã bị đánh rớt xuống đánh cốc, tính mạng cũng không chắc giữ được.

Cũng trong một góc ẩm ướt, bồn thủy của Thiên Lao, một người cũng mặc trang phục thái giám như Vong Thu, điểm khác biệt là khuôn mặt sau khi tẩy đi lớp trang lộ ra vẻ già nua.

“Ta sai lầm rồi.”

Vong Thu không nói gì, nàng biết chính mình không cần nói chuyện.

“Người luôn luôn chờ ta động thủ, là ta chính mình thiếu kiên nhẫn.”

Vong Thu nở nụ cười, nhưng vẫn là không nói gì.

“Người tự mình một lý do để buông tha ta, lại cho ta một lý do để rat ay”

Nàng vẫn là cười nhạt

“Người có thể dễ dàng giết chết ta, nhưng người cho rằng như vậy rất tiện nghi ta.”

Quả thật rất tiện nghi.

“Vì vậy người làm cho ta bất ổn ngày đêm, sống trong sợ hãi bị người trả thù”

Nàng cũng đã từng phải sống như vậy, ngày ngày đêm đêm thấp thỏm, lo âu, sợ hãi. Nàng chỉ là đáp lễ lại mà thôi.

“Nếu ta không đi bước này, tuy rằng như trước bất an, như trước sợ hãi, nhưng là bọn họ không có việc gì.”

“Đúng.” Nàng thực khẳng định trả lời.

“Cho nên ta sai lầm rồi.”

Vong Thu trên mặt tuy có cười, ánh mắt cũng là lạnh như băng .

“Trong cuộc tranh giành này, ta xem giống như thắng nhưng kỳ thật lại thua thê thảm”, đáng tiếc nàng hiểu ra đã quá trễ, nếu không cũng không làm liên lụy gia tộc.

“Này dịch sau vị chi tranh, ta xem giống như thắng, kỳ thật lại thua thê thảm.” Đáng tiếc nàng ngộ đạo quá trễ, không công liên lụy gia tộc.

“Đi hảo.” Vong Thu lạnh lùng buông hai tiếng.

“Không thể buông tha nàng sao?” Phế hậu bỏ nhào vào hàng rào phía trước.

Vong Thu ở ngoài cửa ngừng lại, “Trăm thảo trừ căn là ngài dạy ta .”

Chậm rãi quay đầu, Vong Thu lại tiếp “ người và ta đều rõ ràng vì sao Ngụy phi lại độc hại lão tướng quân không phải sao?” đây là cấm kỵ, là bí mật bấy lâu vẫn tồn tại của nàng, chỉ có Trấn Quốc đại tướng quân là người thứ nhất biết, tiếp theo sau là Cúc phi, dùng kế muốn bức lão tướng quân làm hậu thuẫn cho nàng, sau đó là diệt cỏ tận gốc. Sự tình nếu đều theo ý của nàng thì trên đời này làm gì còn có thiên lý. Bất quá, gặp gỡ cùng Cốc Lưu Phong chính là ngoài dự liệu của nàng.

Phế hậu lập tức như bị người giáng ột cái tát.

Nàng biết. Từng ý nghĩ lên tiếng ở trong đầu làm cho nàng nhất thời mất hết can đảm. Nàng nghĩ một chiêu mượn đao giết người kia là thiên y vô phòng (nghĩa là không ai biết, không ai hay), nhưng giờ thì nàng biết mình sai lầm rồi. Tất cả bí mật đều bị Vong Thu nắm giữ, nàng chính là tự mình đi từng bước, từng bước đến tử lộ.

Trừ bỏ Ngụy phi, giết quốc trượng, vốn là giết gà dọa khỉ, đáng tiếc nàng lại không suy nghĩ thiệt hơn cho nên đi tới kết cục ngày hôm nay. Nhưng để truy tìm chứng cứ phạm tội mà gia tộc nàng có liên quan thì không phải một sớm một chiều là được, Vong Thu là lựa thời điểm đánh cho nàng một đòn chí mạng, đáng tiếc đến hôm nay nàng mới hiểu được.

Nàng thật sự sai lầm rồi, nếu nàng không quá cố chấp sự tình sẽ không đến mức như hôm nay. Long Thất cùng Thu phi đều là người thiện lương, đáng tiếc chính mình quá cứng rắn làm cho nàng buộc phải hạ sát thủ.

Vô hậu cố chi ưu – Phế hậu âm thầm cười, có vết xe đổ, tin tưởng sẽ không còn ai muốn đi vào, cũng chỉ có nàng – Thu phi mới trước sau không bỏ được, tình nguyện sống bình thần nơi lãnh cung tịch mịch.

Nàng biết, Long Thất sở dĩ không mang theo Thu phi rời đi là vì Thu phi cả đời đều yêu hoàng thượng, nàng tình nguyện chịu tịch mịch trong lãnh cung cũng không muốn xa cách hắn. Nàng muốn giết Long Thất cũng chỉ vì muốn trừ bỏ Thu phi thôi. Hiện giờ không có mình, trong cung sẽ không còn ai đi đối phó phi tần thất sủng trong lãnh cung kia.

Ngẩng đầu nhìn dải lụa trắng trên xà nhà, phế hậu cười khổ. Tranh đấu cả đời, đến cuối cùng lại có kết cục như vậy, không oán được ai, chỉ có thể tự mình nhắm nháp quả đắng do mình gây ra.

“Sư tử phu, người đang nghe ta nói chuyện sao?” Nhan Tiểu Sắc hoài nghi, hươu tay trước mặt Cốc Lưu Phong.

Cốc Lưu Phong giật mình, cười cười đáp “ đương nhiên là đang nghe”

“Gạt người.” Ngu ngốc cũng nhìn ra được là hắn đang không tập trung tinh thần nha.

“Nàng ở lại kinh thành muốn làm cái gì?”

Nhan Tiểu Sắc như bắt được cơ hội, làm như chuyên tâm đi về phía trước ngắm hoa nở. Cốc Lưu Phong bắt đầu dĩ phải hướng nàng nhận sai “ thực xin lỗi, ta vừa rồi thất thần, không nghe người nói cái gì, có thể nói lại một lần không?”

“được rồi, nể tình người chịu nhận sai, ta sẽ nói lại một lần” Nhan Tiểu Sắc ra vẻ đại nhân đại lượng

“Cám ơn a.” sư tỷ thì cá tính, sư muội lại tinh quái, hẳn cũng không lấy làm ngạc nhiên

“người xem đóa hoa ở phía trước kia nở có đẹp không?”

Cốc Lưu Phong nhìn vẻ mặt phấn chấn của nàng, có cảm giác mình bị lừa gạt

“Sư tỷ phụ, vẻ mặt của người giống như là ta đang bắt nạt người vậy đó” Nhan Tiểu Sắc lại hề hề chuyển đề tài.

Sự thật là thế mà, hẳn rất tò mò không biết lúc nào nàng mới mệt mỏi hay có cảm giác nhàm chán vì từ lúc đi vào Nam Cung sơn trang đến giờ, nàng vẫn luôn trong tình trạng hưng phấn như thế.

“Người hiểu lầm.” Tuy rằng hẳn thật sự có loại ảo giác, tiểu nha đầu này dường như vì muốn xem diễn kịch mà đến.

“Ta mới sẽ không hiểu lầm.” Nàng khẳng định, này cũng quá tự tin đi?

“Người vừa mới không phải hỏi ta sư tỷ ở lại kinh thành làm cái gì sao?”

“Người sẽ nói cho ta biết ?”

Nhan Tiểu Sắc lại vui vẻ cười.

Cốc Lưu Phong đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Quả nhiên, ngay sau đó, ngữ khí của nàng tràn ngập hưng phấn vì trò đùa của mình “ Ta không nói, bởi vì ta cũng không biết a”

Cốc Lưu Phong hoàn toàn không nói gì .

“Sư tỷ là như vậy, luôn thần thần bí bí.”

Vong Thu quả thật thường làm cho người ta cảm giác như vậy, cho nên Lưu Phong cũng không phản đối những lời này.

“Bất quá, sư tỷ để cho người ở tại chỗ này chờ nàng, thực sự là quá yên tâm nha.”

Rõ ràng là có ẩn ý trong lời nói, hẳn nhện không được trừng mắt liếc nàng một cái.

“Sư tỷ ta rõ ràng là một đại mỹ nhân, vì sao mọi người đều nói nàng là nam nhân?” từ kinh thành đến Nam Cung sơn trang, nàng bị những lời đồn làm cho choáng váng đầu óc.

“Nàng nữ phần nam trang.”

“Gạt người, sư tỷ cũng không mặc quần áo nam nhân:, ít nhất là cho tới giờ nàng vẫn chưa thấy qua, đợi chút, lần trước hình như là mặc trang phục thái giám, như thái giám chắc không tính là nam nhân đi. Vì thế Nhan Tiểu Sắc khẳng định mình không có sai.

Cốc Lưu Phong bị những lời này của nàng dọa cho khiếp sợ, chưa bao giờ mặc quần áo nam nhân? Hay nên nói là ít mặc đồ nữ nhân mới đúng?

“Nhan cô nương –”

“Sư tỷ phụ,” Nhan Tiểu Sắc bày ra bộ mặt nịnh nọt tươi cười “người giống như sư tỷ, gọi ta là Tiểu Sắc thì được rồi”

Cốc Lưu Phong có một cảm giác kỳ quái, Nhan Tiểu Sắc vì sao muốn lấy lòng mình, nàng muốn điều gì từ hắn?

Quý đệ! Hiện tại là cảm giác duy nhất của hần.

“Tiểu Sắc” hần hơi ngập ngừng, rồi lại tiếp “trên thực tế, người gặp qua sư tỷ người mặc nữ trang rất ít”

“Người gặp qua.” Đây không phải hỏi câu, là khẳng định.

“Gặp qua.”

“Sư tỷ ta xinh đẹp phải không?” Nhan Tiểu Sắc đặc chí hỏi, mặt không khỏi vinh lên khiến Cốc Lưu Phong nhìn không được cười thành tiếng

“Ân.”

“Vậy người có nghe nàng đánh đàn qua?”

Hần giật mình. Đánh đàn?

“thì ra người còn không có nghe qua a.” nhìn biểu tình của người nào đó, nàng dám chắc là như vậy.

“Nàng biết đánh đàn?”

“Biết nha, hơn nữa còn đàn rất khá, giống như mọi người vẫn thường nói cái gì mà dư âm còn vang vọng bên tai ba ngày mà không dứt”, Nhan Tiểu Sắc nhớ lại

“Không nghĩ tới nàng còn có thể đánh đàn.” Hần nói nhỏ, trong lòng có chút mất mát.

“Sư tỷ rất lợi hại, cho nên sư tỷ phụ, người nhất định phải cố lên”

“Cố lên?” Hần sém chút nữa thì bị sặc .

“Ân.” Nàng t còn thật sự gật đầu, “Nhất định phải cố lên nga.”

Hần cảm thấy của nàng biểu tình có điểm nghiêm túc, vì thế hỏi: “Vì sao?”

Lần này vẻ mặt của Nhan Tiểu Sắc lộ ra sự lo lắng, hai tay lần lượt thay đổi lắc lắc “bởi vì ta cùng sư phụ bốc quả kết quả đều giống nhau, quẻ tượng nhân duyên của sư tỷ rất kỳ quái”

“Kỳ quái?”

“Đúng, nếu bỏ qua sao hồng loan lần này, nàng sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại”. Nàng cũng không hi vọng sư tỷ rơi vào tình cảnh đó, như vậy sư tỷ sẽ không vui mà sư tỷ không vui thì nàng cũng không vui. Cho nên hần nhất định phải cố gắng, phải làm cho sư tỷ vui vẻ.

“Ta đã biết.”

“Người sẽ cố lên sao?”

Hần cười cười, ánh mắt nhìn về hướng kinh thành, “Ta chưa từng tính buông tay.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Sư tỉ phụ, một lời đã định nga.”

Nhìn Nhan Tiểu Sắc trịnh trọng đến trước mặt mình muốn móc ngoéo, Cốc Lưu Phong bật cười thành tiếng. Nha đầu này nhất định rất thích sư tỷ, sau đó khi Nhan Tiểu Sắc bắt đầu nghiêng người bửu môi thì hần cùng nàng móc ngón tay ước hẹn.

Hần từng bị người tat reo trên hồ, rồi hạ xuống nước, hôm nay hần đứng bên bờ hồ không tự chủ lại nhớ tới tình hình ngày đó, khóe miệng cong lên làm lộ rõ một cái lúm đồng tiền.

“Tiểu Sắc không gây họa chứ?”

Nghe được âm thanh thánh thót kia, hần vui mừng quay đầu lại, ngây ngốc nhìn người mới tới

“Người.....”

Váy áo màu xanh, mái tóc dài chỉ cài một cây trâm làm toát lên sự tao nhã, mặt mày xinh đẹp như tiên nữ giáng trần, làm cho tim hắn muốn ngừng đập. Nàng mặc nam trang đối với hắn vẫn là có lợi hơn, ít ra là tốt cho sức khỏe.

“Tiểu Sắc làm sao vậy?”

“Nàng không có việc gì.”

Vậy người như thế nào một bộ ngực xuân bộ dáng? Nàng lấy ánh mắt không tiếng động hỏi hắn.

“Người làm sao có thể mặc nữ trang?”

Vong Thu trừng mắt hắn. Nàng là nữ nhân mặc nữ trang có cái gì tò mò quái ?

“Còn đổi sao?” Hắn hỏi có chút thật cẩn thận, không dám ôm quá lớn hy vọng, lại nhịn không được mong đợi.

Nàng cúi đầu nhìn nhìn trên người quần áo, nở nụ cười, “Người nói đi?”

“Thay đổi đi.” Hắn hiện tại càng ngày càng không tin tưởng vào tự chủ của mình, tốt nhất là tìm biện pháp an toàn.

“Đổi?” Nàng kinh ngạc nhướn mày.

Hắn tranh đấu một lát, cuối cùng gật đầu. Hắn còn muốn duy trì hình tượng, hơn nữa hóa thành sắc ma, loại xúc động này đối với thân thể cũng không tốt lắm.

“Ta vì sao phải nghe người ?”

Cốc Lưu Phong bắt đầu ở trong lòng kêu khổ, khiêu chiến với sự nhẫn nại của chính mình thực không phải chuyện làm cho người ta thấy hứng thú.

“Tiểu Sắc bảo tat hay nàng ta hướng nàng cáo từ”

“Đi rồi?”

“Thời điểm ta nhận được bồ câu đưa tin, nàng liền bỏ chạy như bị lửa đốt phía sau”, nghĩ đến tình cảnh Nhan Tiểu Sắc bỏ chạy lúc đó, hắn không nhịn được nở nụ cười.

Chạy trốn rất nhanh. Nhấp mí mắt môi, Vong Thu không nói chuyện.

“Hiện tại chúng ta hồi Nam Cung sơn trang?”

Nàng lắc đầu.

“Đi chỗ nào?”

“Người muốn cùng ta đi?” Nàng giống như đã biết còn giả dò hỏi.

Cốc Lưu Phong cũng không phải đèn cạn dầu, trêu tức nhìn nàng “ người khác đều gọi ta là sư tỷ phu, nếu ta không đi cùng người thì coi sao được”

Vong Thu hừ một tiếng. Khó trách Tiểu Sắc lại bỏ chạy.

“Người tức giận?”

Vong Thu xoay người bước đi, thâm hứa lần sau sẽ cho Tiểu Sắc đẹp mặt.

“Thu nhi –”

Nàng quay đầu nhìn hắn.

Cốc Lưu Phong bắt vì sở động mỉm cười, “Tiểu Sắc nói người chưa bao giờ mặc nam trang .”

“Phải không?”

“Người để ta ở lại Nam Cung sơn trang không phải là sợ ta gặp chuyện không may sao?”, hoàn toàn không để ý đến biểu hiện xem thường của nàng, hắc cười đắc chí.

“Hừ!”

“chuyện ở kinh thành đã xử lý xong rồi sao?”

Vong Thu không ngừng bước chỉ từ tốn đáp “ ần”

“Sát thủ là kinh thành phái tới ?”

“Đúng.”

Cốc Lưu Phong không hỏi nữa, hắn đã đoán được đáp án, bí mật hoàng gia luôn luôn tràn ngập máu tanh cùng chết chóc.

Hai người yên lặng đi thật lâu.

“Thu nhi, làm người không nên mang quá nhiều tâm sự trong lòng sẽ làm mình không vui, sẽ có lúc phải suy sụp”

“Nhiều chuyện.”

“Bờ vai của ta luôn tình nguyện cho người dựa vào, không cần khách khí”. Tình nguyện cho nàng mượn một đời một thế, thậm chí là đời đời kiếp kiếp, chỉ cần nàng muốn, hắn liền sẵn sàng.

“.....”

“Cửa cung sâu như biển, từ nay về sau Tiêu lang là người qua đường”

Nàng dừng lại cước bộ, âm tình bất định nhìn hắn.

Cốc Lưu Phong cười đến sáng lạn, làm cho gương mặt vốn tuần tú, nhã nhặn của hắn càng thêm mấy phần mỉa mai hoặc, phớt chốc đến sát bên tai nàng “ cửa cung tường cao luôn làm người ta có chút kính sợ”

Bốn mắt nhìn nhau, hắn không lùi, nàng không tránh.

“Lại như thế nào?” Mềm nhẹ lại kiên định chất vấn.

“Trong chốn giang hồ vô câu vô thúc, tiêu dao tự tại”

“Nhân ở giang hồ, giống nhau thân bất do kỷ.”

Muốn thuyết phục nàng thật sự rất khó. Cốc Lưu Phong bất đắc dĩ thở dài, sau đó đột nhiên nắm lấy tay nàng, nhân đó xem mạch tượng mà hơi trầm xuống

“bị thương có nặng không?” Cốc Lưu Phong quan tâm hỏi.

Vong Thu trong mắt hiện lên kinh ngạc.

“Người rất ít khi mặc nữ trang, lại không thích trang điểm nhưng hôm nay người thật khác thường” lơ đãng ngửi được trên người nàng mùi thảo dược, hắn rốt cuộc hiểu được nguyên nhân ở đâu.

“Ta hẳn là nên cách người xa một chút .” Nàng làm sao có thể đã quên đại phu đều có cái mũi rất thính, mùi son phấn có thể lừa người khác, nhưng khó mà qua được hắn.

“Bị thương ở chỗ nào”, hắn có chút nôn nóng hỏi, nếu không ngại vì không hợp lễ, hắn quả thật muốn cởi quần áo của nàng ra để kiểm tra.

Vong Thu kim lòng không đầu lui hai bước, ánh mắt hắn dọa đến nàng , “Không có việc gì.”

“Không có việc gì mà người sẽ đổi trang lại còn trang điểm sao?” hắn bắt đầu đánh giá nơi ẩn nấp, bốn phía đều là cây cối cao to, phía trước cũng không có đường, chắc là an toàn.

“Đừng nghĩ.” Nàng trực tiếp cự tuyệt.

“Ta muốn nhìn thương thế của người một chút” hắn lại rất kiên trì

“Không cần.” Nàng cũng thực kiên trì.

Ta là đại phu.”

“Không cần.”

“Được rồi, tìm nơi ngủ trọ, ta sẽ giúp người thay được”

Vong Thu tìm lòng không đậu tròng lớn mắt. Đổi được? Nàng bị hỏng đầu mới để cho hấn thay được nha.

Quả thật, đầu của nàng thực sự đã bị hư, Vong Thu thở dài, ngay cả chút khí lực cũng không có.

Hai bên lưng trái phải đều bị thương, muốn băng bó miệng vết thương thì bất luận thế nào cũng phải cởi áo mới được, nhưng là... Có Cốc Lưu Phong – đại phu tối thiện lương, tối chịu khó bên người, nàng tin tưởng trên đời này chỉ có vài người là làm hấn không quan tâm, thực bất hạnh là nàng lại không ở trong số ít kia.

Nhìn thân thể tuyết trắng vốn không có tỳ vết xuất hiện hai vết thương xấu xí, tâm tình Cốc Lưu Phong rất khó chịu, hấn kìm nén tức giận quay đầu lại hỏi

“Là loại người nào?”

“Sát thủ.”

Đến lúc này mà nàng còn dùng cái giọng điệu thờ ơ, không quan tâm để nói chuyện, hấn thực không hiểu suy nghĩ của nàng.

“Trên binh khí có độc cho nên miệng vết thương của người mới lâu lành”, hấn nhăn mày. Độc này có tới ít nhất mười ba loại độc tạo thành, Vong Thu có thể giữ được mạng cũng coi như là kỳ tích.

“Ta biết.”

“Người biết?” Hấn nhin không được dương cao giọng.

“Không từ thủ đoạn hoàn thành nhiệm vụ là sứ mệnh của sát thủ.”

Nói cho cùng nàng rất quen thuộc với tình huống và loại công việc này, Cốc Lưu Phong theo bản năng lắc đầu.

“Đây là nguyên nhân người trở về tìm ta?”, hấn có chút buồn bực, nếu không phải trên người mang độc thương có phải nàng sẽ vĩnh viễn không về tìm hấn?

“Không phải.”

Tâm của hấn vì những lời này của nàng mà vui mừng nhảy nhót “ vậy vì sao?”

“Tiểu Sắc ở đây”, nếu không lo lắng cho nha đầu kia nói lung tung, nàng sẽ chờ sau khi bình phục mới trở lại.

Sự vui mừng biến mất, nàng thực sự biết cách đả thương tâm của nam nhân.

“Được tốt nhất, người đứng dậy, ta giúp người băng bó.”

“Đi ra ngoài.” Để cho hấn xem miệng vết thương đã là cực hạn của nàng.

“miệng vết thương cần người khác giúp người băng bó ”

“Đi ra ngoài.”

Trả lời của Cốc Lưu Phong chính là tay để trên đầu vai nàng, cảm giác trơn mềm làm cho tâm hấn rung động “ Thu nhi”

“Bỏ tay ra”

Một đôi môi đột ngột rơi xuống vai làm cho thân thể của nàng trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

Nụ hôn theo đầu vai lại dời lên phía vành tai, tay cũng không tự chủ hướng về phía trước ngực mềm mại của nàng.

“Dừng tay!” Lòng của nàng bỗng dưng không khống chế được, xoay người muốn đẩy hấn ra.

Không ngờ hành động này của nàng lại trùng hợp làm cho hấn tiện đà ngăn chặn nàng

“Nga.” Có người vì bị chạm đến vết thương mà mày liễu nhúu lại.

Dưới ánh nến, nhìn thấy khuôn mặt phù dung của nàng đỏ ửng, Cốc Lưu Phong không khỏi mỉm cười.

“Đứng lên.”

“Người xác định?” Hấn đứng dậy, nàng có thể cảnh xuân tiết ra ngoài, cho dù cách vật liệu may mặc, hai luồng mềm mại trước ngực kia của nàng cũng làm cho tâm thần hấn xao động.

Tình thế tiến thoái lưỡng nan làm cho Vong Thu không nói nên lời, chỉ có thể xấu hổ trừng mắt nhìn nam nhân kia. Gậy ông đập lưng ông, đây chính là tình huống của nàng hiện tại, biết rõ đáp ứng cho hấn xem miệng vết thương sẽ xuất hiện tình cảnh làm cho người xấu hổ, vậy mà vẫn đồng ý. Giờ thì báo ứng đến rồi.

“Ta giúp ngươi bằng bố” âm thanh hấn trở nên nghiêm túc trước nay chưa từng có, bởi vì hấn biết nếu không làm thế, hấn sẽ không tự chủ được.

“Được” nàng nói xong lời này cũng cảm thấy da đầu run lên, với tư thế này, hấn đứng dậy, cảnh xuân của nàng sẽ phơi bày hết ra ngoài a.

“Ta nhắm mắt lại.” Hấn nói được thì làm được, thật sự từ từ nhắm hai mắt theo trên người nàng bò lên.

Vong Thu nhẹ nhàng thở ra, nhưng là, nhìn tay hấn vòng ra phía sau người, một vòng lại một vòng giúp nàng băng vết thương, lòng của nàng giống như thuyền nhỏ đi trên biển, lúc chìm lúc nổi, càng giống gió thu đánh vào thân cây chuối là ngã vô số.

“Tốt lắm, ngươi lưu.....” Cái kia “Tức” Tự hấn không có thể nói đi ra, bởi vì Vong Thu tay kéo lấy hấn vạt áo, ngăn cản hấn rời đi cước bộ.

Hấn nhìn nàng.

Nàng không có xoay người, chính là dặt ra một trận than nhẹ.

“Người.....”

“Lưu lại đi.”

Tay hấn phút chốc nắm chặt của nàng, có chút không thể tin được lặp lại, “Lưu lại?”

Vong Thu không hiểu vì sao lúc này nàng đặc biệt thấy cô đơn, mong muốn có một cái ôm ấm áp để dựa vào? Trước kia cho dù rơi vào tình cảnh chết chóc, nàng cũng không có yếu ớt như vậy.

“Quên đi, ngươi vẫn là đi ra ngoài đi.” Thực không nên tới gặp hấn, hấn luôn dễ dàng làm cho nàng cảm thấy yếu ớt.

“Người vừa nói cái gì? Ta không có nghe rõ ràng, kỳ quái, lỗi tai làm sao có thể nghe không rõ ràng lắm đâu?”

Nàng có chút không biết nên khóc hay cười nhìn hấn.

Nhìn đến nàng lấy quần áo trên giường muốn mặc vào, hấn lập tức tiến lên, đem kia kiện quần áo ném tới thật xa.

“Cốc Lưu Phong —”

“Người làm cho ta lưu lại.” Hấn vô tội nhìn nàng.

Hiện tại Vong Thu thầm nghĩ làm một chuyện — chính là một chương đánh bay hấn.

“Đi ra ngoài.”

“Người sẽ không là muốn không nhận trưởng đi?”

“Như thế nào?”

Hấn cùng nàng mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Ngon nển trên bàn rót cuộc cháy đến lúc cuối, trong phòng đột nhiên tối đen một mảnh.

“Nga.....”

“Dùng tới miệng vết thương ?”

“.....”

“Thu nhi.” Cùng với tiếng gọi ý loạn tình mê là âm thanh cởi bỏ quần áo

“.....”

Tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ trong phòng vang lên giữa đêm khuya yên tĩnh, có ngọn gió từ bên ngoài thổi vào làm màn che giường bay lên, thấp thoáng cảnh xuân dạt dào bên trong

“Người rót cuộc được không a?” Có người nhin không được thở dài.

“Người sẽ biết ta rót cuộc được hay không .” Người nào đó cắn răng nói nhỏ. Hừ, chẳng những nghi ngờ tay nghề đại phu, còn giẫm đạp lên tự tôn nam nhân của hắn. Vì thế có người nào đó ngày hôm sau cơ hồ không xuống giường được.

Từ đó về sau, Vong Thu hiểu được một điều, nhất định không thể ở trên giường nghi ngờ nam nhân được hay không được.

7. Chương 7

Vào giữa trưa, trà lâu tử điểm cũng bớt huyên náo mà trên đường cũng không còn tiếng rao bán hàng, một chiếc xe ngựa dừng trước cửa tiệm điểm. Khi xa phu nhắc màn xe lên, người trên xe bước xuống, trong nháy mắt cả tiểu điểm như bừng sáng. Nam thì tao nhã, tuấn mỹ, trên người lại có khí chất ôn nhuận làm người khác tín nhiệm. Nữ thì xinh đẹp lại có khí chất như nắng thu ấm áp rơi xuống nhân gian. Người như thế dù đi đến đâu cũng dễ dàng hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Nhìn hai người rất xứng đôi, đến nỗi ai nhìn thấy cũng phải khen “ quả là một đôi kim đồng ngọc nữ trời đất tạo nên “

“Khách quan, xin mời vào bên trong. Người uống rượu hay là dùng cơm?”

“mang chút đồ chay nhẹ, rượu thì không cần”

“Xin khách quan chờ tiểu nhân một lát, trước xin mời hai vị uống trà, đồ ăn sẽ lập tức được mang ra” vừa nhìn đã biết là khách có thân phận không tầm thường, hầu hạ tốt chắc là sẽ có thưởng.

“Thu nhi, uống một ngụm trà cho thấm giọng đi.”

Vong Thu cũng không thềm để ý nam nhân bên cạnh, coi như không nghe thấy. Nhưng chén trà đã lập tức đưa đến bên môi, rất có ý tứ nàng không uống thì sẽ không chịu ngừng lại. Vì thế nàng đành uống một ngụm lấy lệ, sau lại trừng to mắt nhìn người nào đó đem chỗ có son môi của nàng in trên chén mà uống một hơi cạn sạch.

Thì ra, nỗi khổ lớn nhất của nàng chính là nam nhân này nha, là kẻ có tên gọi Cốc Lưu Phong này. Bệnh tật, đao thương, thậm chí là cái chết cũng không làm nàng sờn lòng nhưng chỉ có hắn đã buộc nàng đầu hàng vô điều kiện.

Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, mà hắn là khắc tinh của nàng.

Lão bản khoảng hơn năm mươi tuổi nhìn đôi nam nữ mỉm cười, ai cũng có một thời tuổi trẻ mà. Cho dù chỉ có bốn món một canh đối với hai người cũng đã là quá nhiều, tử điểm này tuy nhỏ nhưng món ăn lại rất tinh xảo, có đầy đủ sắc hương vị làm cho người ta thấy thềm.

Hắn giúp nàng gấp một chén đầy đồ ăn.

Vong Thu nhúm mày, nhìn chén cơm đầy đồ ăn

“Người rất gầy, ngày sau còn phải để cho người kiêng rượu”

Nàng như là lấy rượu làm cơm, eo nhỏ như nắm tay, ban đêm ôm nàng cảm thấy thương tiếc cùng lo lắng. Sợ dùng sức quá mức sẽ làm đau nàng, càng sợ nàng không nhận được nhiều vui thích. Người không vì mình trời tru đất diệt. Chuyện tình thú chồn khuê phòng là trên hết cho nên vị thần y cho rằng ý kiến của mình là đúng, nên vì chính mình giành phúc lợi lớn nhất.

“Nhiều chuyện.” Vong Thu đáp lại.

“Ăn đi, ít nhất là phải ăn hết chén này, tốt xấu gì cũng nên nể tình đầu bếp nha”

Vì muốn ép nàng mỗi ngày ăn nhiều hơn một chút, nam nhân này dường như lý do gì cũng đem ra dùng. Giống như ngày hôm trước, hần kiên trì nói sau khi mưa xong trời sẽ lạnh, uống thêm một chén súp để sưởi ấm là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu không là làm trái ý trời, có lỗi với thuốc bổ.

Trong lòng thở dài, nàng ăn miếng có miếng không, thái độ rất là có lệ. Hần lại kiên trì những món ăn nhẹ với nàng rất có lợi, nhưng nàng lại không tăng được cảm giác thèm ăn, mặc dù những món ăn này rất ngon miệng nhưng khẩu vị lại thật nhẹ thành ra vô vị.

“Người ít uống nước, không bằng lại uống thêm bát canh tốt lắm”, hần nhiệt tình đề nghị cùng với tay giúp nàng múc một chén canh.

Nàng gần như u oán trừng mắt liếc nhìn hần một cái, sau đó uống canh.

Chủ quán ở phía sau quầy lại nhìn không được mà cười một tiếng.

“Chủ quán, còn phòng không?”

“Có.”

“Với lại ta muốn mượn bếp lò của quán để giúp nương tử ta hầm chút dược, chẳng biết có được không?”

“Đương nhiên.”

Vong Thu vẫn chuyên tâm uống canh, tùy ý Cốc Lưu Phong an bài mọi việc, biết mình không cần quan tâm, tất cả cũng sẽ ổn thỏa.

“Khách quan có cần lão giúp người đi mua thuốc không?”

“Cám ơn lão trưởng, văn sinh đã có chuẩn bị, chỉ cần mượn bếp lò cùng ẩm sắc thuốc là được”

“Tướng công thật sự là thương yêu thê tử.”

Cốc Lưu Phong sững nịch nhìn bên người bên cạnh, cười nói: “Thê tử cười về là để yêu thương, sủng ái.”

“Vị nương tử này thật có phúc”

“Thu nhi, người từ từ ăn, ta đi trước giúp người chuẩn bị dược.”

Vong Thu gật gật đầu, tiếp tục ăn canh. Tốt nhất là nên uống chút rượu, dù sao mấy năm nay nàng đã quen làm bạn với rượu, mấy ngày nay không có, thực sự không thích ứng được.

Nửa đêm, trời không trăng không sao.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, nàng không có phản ứng gì lại ngủ rất say, hô hấp trầm ổn làm cho Cốc Lưu Phong nằm bên ngoài có chút hoang mang.

Một việc nếu làm lâu ngày sẽ trở nên thuần thục, cũng chính là cái mọi người vẫn nói trăm hay không bằng tay quen. Cốc Lưu Phong tự nhận mình là người chịu khó học hỏi, vì sự kiên trì, không ngừng học tập của hần mà từ một kẻ không biết gì về tình dục đã nâng cấp trở thành nhân tài kiệt xuất.

Bất quá, không muốn bị hần cuốn lấy làm phiền, năm ngày trước Vong Thu đã không cho hần lại gần người, hại hần đầy ngập tình ý không thể nào phát tiết. Vì thế hôm nay khi hần sắc thuốc đã “không cần thận”

cho thêm một vị khác, lẽ ra tối nay nàng sẽ không nằm im như thế, nhưng nàng thực sự đi vào giấc ngủ, còn là ngủ rất say nữa.

Vị thuốc kia vô sắc vô vị, là hần gần đây chế ra, hần là nàng sẽ không phát hiện được, hơn nữa hần chính mắt thấy nàng đem bát thuốc đó uống hết, không thể nào không có phản ứng a. Nhưng hần đợi đến nửa đêm, nàng cũng không có một chút phản ứng, điều này làm cho thần y hần bực bội vô cùng. Nghĩ nghĩ, hần đột nhiên hiểu được, có lẽ...xuân được đối với nàng không có tác dụng. Nhớ lại ngày đó bọn họ nói chuyện trong hầm băng của Nam Cung sơn trang, hần bỗng dưng thấy lòng phát lạnh. Đối với xuân được mà miễn dịch chỉ có hai tình huống, một là người bẩm sinh đã có thể chất kỳ lạ, nhưng người như thế dường như rất hiếm có; hai là vì ăn nhiều quá xuân được cho nên giờ đã không còn phản ứng. Nàng thuộc loại người thứ nhất hay thứ hai? Thực ra trong lòng Cốc Lưu Phong đã có đáp án, cho nên hần đột nhiên thấy phần nộ vô cùng. Là ai? Rốt cuộc là ai đã từng đối xử với Thu nhi của hần như vậy?

Vong Thu đan ngủ say, bị người hôn làm quấy nhiễu liền từ trong ngủ mơ tỉnh dậy.

Nụ hôm từ ngực di chuyển lên trên, cuối cùng dừng ở môi nàng, trần trọc mút vào

“Cho ta, Thu nhi.” Hần thở hào hển động thủ kéo quần áo trên người nàng xuống, mong muốn có được nàng.

Vong Thu không tiếng động thở dài, nam nhân này càng ngày càng háo sắc, nghĩ tối nay sẽ vô sự ai ngờ hần nửa đêm lại bị dục hỏa đốt người

“Thu nhi.....” Hần bắt đầu cắn cắn vành tai nàng.

Nàng ảo não nhéo hần một cái, như là sự thỏa hiệp cho hần được như ý nguyện.

Cùng nàng ân ái giống như cây thuốc phiện hấp dẫn hần trầm luân, sa đọa, biết rõ nàng có thương tích trong người nhưng hần không cách nào áp chế được dục vọng của mình.

Nàng ở dưới thân hần yêu kiều rên rỉ, khi đạt được khoái cảm cao nhất lại phát ra tiếng khóc nức nở.

Cốc Lưu Phong ban đêm ở trên giường tuyệt không giống như ban ngày, tao nhã có lẽ mà là cuồng dã, cho đi hết thấy cũng đoạt lấy hết thấy.

“Thu nhi.”

“.....”

“Người đối với xuân được không có phản ứng?”

“.....”

“ta đã hạ xuân được trong thuốc của ngươi nhưng ngươi vẫn ngủ rất say”, sự im lặng của nàng làm cho hần tức giận

“Cốc Lưu Phong.” Ba chữ này như tiếng rít qua kẽ răng, có người nhàm chán vậy sao?

“Mấy ngày nay ngươi cũng không làm cho ta chạm vào.” Hần có chút ủy khuất tựa đầu chôn ở trước ngực nàng.

“Cút ngay.”

“Tức giận?”

Hần nghĩ sao? Nàng đời này ghét nhất nam nhân hạ xuân được cho nữ nhân.

“Vì sao ngươi đối với xuân được lại không có phản ứng?” hần khởi động thân hình, nhìn thẳng vào mắt nàng, không cho nàng trốn tránh.

Trong bóng đêm, bị một đôi mắt trong suốt nhìn thẳng, cảm giác thật sự là quý dị.

“Ta muốn biết nguyên nhân.”

“Nhớ rõ Miêu nữ kia không?”

“Nhớ rõ.” Hắc cũng nhớ rõ lúc ấy nàng nhìn thấy Vong Thu, biểu tình cực kỳ khiếp sợ.

“Nàng là công chúa của Miêu tộc, ca ca của nàng đã hạ Dục cổ đối với ta”

“Cái gì?!” Hắc rống lên.

Dục cổ, là cổ độc tà ác nhất thiên hạ, người bị hạ cổ vĩnh viễn bị chủ nhân cổ trùng độc chiếm.

“Ta muốn giết hắc.”

“Hắc đã chết.”

“Đã chết?”

“Ta tổng cộng chém hắc một trăm hai mươi tám đao.” Thanh âm Vong Thu trở nên lạnh như băng.

Đáp án này lại làm cho Cốc Lưu Phong hài lòng và lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Vong Thu lại vì phản ứng của hắc mà kinh ngạc một hồi, có chút không tin được nam nhân trước mặt chính là Cốc đại thần y thiện lương lúc trước.

“Nếu đổi lại là ta, ta nhất định sẽ chém hắc ba trăm sáu mươi đao”

Giờ thì nàng thấy khiếp sợ.

“Hắc có đem giải dược đưa cho ngươi”, hắc nghĩ đến tình cảnh nàng bị dục cổ tra tấn.

“Ngay khi hắc thở một hơi cuối cùng”, nàng cả đời cũng không bị ảnh hưởng bởi xuân dược.

“Lương tâm hắc thức tỉnh?”

“Hắc nói hắc yêu ta”

“Làm cho hắc gặp quỷ đi thôi!”

“.....” Hắc thật là đi gặp quỷ, hơn nữa là cười đi.

Cốc Lưu Phong đem nàng ôm vào trong ngực, không thềm nhắc lại, hắc đột nhiên phát hiện mình một chút cũng không hiểu nàng, trừ bỏ xuất thân cùng sư môn của nàng, những chuyện khác của nàng, hắc đều không rõ. Vì không biết càng làm cho hắc thấy bất an, hắc sợ một ngày nào đó sẽ mất đi nàng.

Bát dược nóng vừa đưa tới, trong không khí còn vương mùi hương thơm ngát, tự nhiên. Vong Thu mặt không chút thay đổi nhìn kia bát dược, không có phản ứng gì.

“Độ ấm vừa phải, uống nhanh đi.”

“Không cần phiền toái.” Nàng một chút cũng không thích uống sấm xuân dược được nước.

“Ta thề, lần này thật sự không hề động tay chân, hơn nữa ngươi không uống được như thế nào đi trừ độc trên người a!” Biết xuân dược đối nàng không có hiệu quả, hắc ngu ngốc mới có thể tiếp tục thực hiện.

Nàng tiếp tục chải tóc, không để ý đến hắc. Ý tứ của hắc, nàng rất rõ ràng, độc kia không thể lấy được mạng của nàng, huống chi hàng ngày đều được thiên hạ đệ nhất thần y hắc dùng các loại dược liệu trân quý, thượng đẳng cho uống làm sao có thể dễ dàng chết được.

“Cho dù muốn giận, cũng không thể ủy khuất chính mình a, hơn nữa tốt xấu gì ta mất nửa ngày để nấu chén thuốc này a”, hắc vẫn tận tình khuyên bảo.

Nhìn thấy người trong lòng không có chút dấu hiệu nể tình, tâm tư hắc liền chuyển, sau đó mỉm cười “ta biết ngươi vì sao tức giận”

Nàng ngược đôi mi thanh tú nhìn hắc, không nói một lời.

Hắc đi đến bên nàng nói nhỏ vào tai “ta cũng biết mình tham hoa vô độ, hại ngươi cả người bủn rủn, ta sẽ kêu chủ quán nấu nước để ngươi tắm rửa, ta cũng sẽ mát xa cho ngươi, sẽ tốt hơn thôi”

Vong Thu vành tai không tự chủ được phấp phồng, một phen đẩy hắc ra.

“Ta đi tìm người nấu nước.” Hấn khoải hoạt chạy ra đi.

Nàng chỉ có thể giương mắt nhìn hấn chạy ra khỏi phòng. Ôn lương như ngọc, đẹp tựa Phan An, y thuật cao siêu, khiêm tốn có lễ, khí chất tao nhã...đều là giang hồ khen tặng hấn, nàng cũng từng tin như vậy nhưng giờ thì nàng rất nghi ngờ.

Một con sói đột lốt cừu, trình độ gian trá không thua gì bọn người tà ác, đã vậy còn lộ rõ là một đại âm trùng, chỉ biết ở trên giường liêu chết triền miên. Nàng hiện giờ đang hoài nghi có thực giường là công cụ dành để ngủ hay không, bởi vì gần đây, nàng nằm trên giường hầu như là không phải để ngủ a.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân làm cho Vong Thu thu hồi suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

“Phu nhân, tiểu nhân có thể đi vào không?”

“Vào đi.”

“Phu nhân, có người kêu tiểu nhân đem cái này giao cho ngài”, tiểu nhị vừa nói vừa cầm một phong thư đi qua.

Nàng bất động thanh sắc tiếp nhận, không hỏi một tiếng là loại người nào đưa thư đến, trực tiếp thưởng hấn một khối bạc vụn.

Vì thế tiểu nhị vô cùng vui vẻ đi ra ngoài.

Trên giấy tuyết trắng vẽ tiểu dùm (tìm mãi chẳng biết nói là gì, ai biết hỗ trợ giùm nhen) cùng một loại động vật gì đó đuôi có lông xù. Trông mắng nàng chột lóe sáng rồi biến mất trong nháy mắt, mỗi khế nhếch lên, tay hơn dùng sức, bức thư đã trở thành bụi vụn biến mất ngoài cửa sổ. Nàng lấy tay che miệng, ngáp một cái, lấy tay xoa xoa hai mắt đang muốn khép lại, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ánh nắng thu chiếu rọi khắp nơi, gió thổi qua cửa sổ mang theo khí trời mùa thu mát mẻ. Cuối cùng, ánh mắt của nàng rơi xuống giường, do dự một lát, lập tức đứng dậy đi qua, cởi giày rồi leo lên giường.

Cho nên khi Cốc Lưu Phong dẫn tiểu nhị mang theo nước đi vào, liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đang nằm ngủ trên giường.

Chuẩn bị xong nước tắm, hấn liền bảo tiểu nhị đi ra ngoài, sau khi kiểm tra độ ấm của nước, hấn từ trong ngực áo lấy ra một cái bình sứ, đem thứ chứa trong đó đổ hết vào trong nước.

“Đó là cái gì?”

Hấn ngẩng đầu liền nhìn đến Vong Thu đã muốn ở trên giường ngồi xuống, cau mày nhìn bình sứ trên tay hấn.

“Được.”

Nàng đương nhiên biết là được, vấn đề là thuốc gì?

“Tiêu ba giải độc được.” Hấn như thế nói, “Người ngồi vào đi, ngâm nửa nén hương thời gian, sau đó ta giúp người mát xa.”

Mát xa? Nàng dùng ánh mắt không tín nhiệm nhìn hấn.

Hấn giơ lên hai tay, cười nói: “Ta là đại phu a, nhận thức huyết công phu không cần hoài nghi, đương nhiên thủ pháp mát xa cũng có thể nói là đệ nhất.”

Nàng không phải thực tin tưởng hấn, nhưng là quả thật cũng nên thả lỏng cơ bắp đang bủn rủn một chút.

“Chỉ ở lưng thôi”

Cốc Lưu Phong có chút không tình nguyện, nhưng hi vọng có lẽ cuối cùng sẽ chuyển qua thân được. Tuy rằng bọn họ đã rất thân mật, nhưng nàng thủy chung không cho hấn ban đêm đốt đèn, cho nên cho tới giờ hấn cũng chưa tận mắt nhìn thấy thân hình mê người của nàng. Hấn quả thực không cam lòng a.

“Thu nhi, người thật sự rất khách khí.” Nhưng hấn vẫn bất mãn nói ra tiếng.

“Người không thích có thể đi ra ngoài”

“Đừng nói như vậy, tốt xấu chúng ta cũng có vợ chồng chi thật, khách khí quá không tốt.”

Vong Thu ngày càng không biết hẳn muốn cái gì, nghĩ cái gì. Nam nhân này da mặt ngày càng dày, theo thời gian chắc có thể đao kiếm bất nhập.

“Người lại tức giận?”

Nàng chỉ là có chút bất đắc dĩ thôi, ngồi trong nước có độ ấm vừa phải, Vong Thu dựa lưng vào bồn, nhắm mắt không nói.

Một đôi tay to lớn ấn lên đầu vai của nàng, lực đạo vừa phải. Bàn tay tiếp xúc với da nàng mịn màng làm cho thần trí Cốc Lưu Phong bắt đầu dao động, ánh mắt không khỏi hướng về thân thể đang chìm trong nước.

Dần dần có chút miệng khô lưỡi khô. Hắn không nên khảo nghiệm nhẫn nại của chính mình, mát xa cho người trong lòng dù là thánh nhân cũng không chịu nổi sự quyến rũ, huống chi hắn chỉ là một phàm phu tục tử.

“Thu nhi.”

“Ngoài phòng không khí rất trong lành có thể giúp cho người thanh tỉnh đầu óc, người có muốn đi ra bên ngoài thưởng thức phong cảnh không? Vong Thu dùng một loại âm thanh cực kỳ ôn nhu nói.

“Cực kỳ tàn ác” là cảm giác của hắn lúc này đối với lời nói của nàng. Thu nhi thực sự tâm ngoan thủ lạt, biết rõ hắn đang dục hỏa đốt người còn muốn bỏ đá xuống giếng, châm chọc khiêu khích, tiểu lí tàng đao...(trong nụ cười có ẩn chứa đao kiếm)

Lực đạo trên bả vai tăng thêm vài phần, không giống mát xa mà là trút giận. Mà Vong Thu ngồi trong bồn tắm, ngoại trừ nhún đôi mi thanh tú, một tiếng cũng không nói.

“Thu nhi.” một lát sau, hắn nhận không được mở miệng cầu xin.

“Người không nên kê đơn cho chính mình mới đúng” nàng đột nhiên nói chuyện không liên quan.

“Đương nhiên sẽ không.” Hắn lại không có bệnh, mắc chi lại kê đơn cho chính mình, vậy mà nàng cũng nói được.

“Vậy tại sao người lại không thể khống chế được xuân tâm nhộn nhạo?”

Không cần phải nói độc ác như vậy chứ? Hắn nhìn không được trừng mắt nhìn nàng, rồi bỗng dưng nghĩ được một biện pháp.

Ngồi trong bồn tắm, Vong Thu nghe tiếng người phía sau đang tìm kiếm thứ gì đó, sau đó lại nghe một tiếng reo thật hưng phấn “Tìm được rồi”

Nàng đột nhiên có cảm giác không ổn liền quay đầu lại nhìn.

Cốc Lưu Phong cười đến thích chí, dương dương tự đắc đưa chiếc bình sứ trên tay về phía nàng “ xuân dược, ta sẽ dùng”

“Cốc Lưu Phong.” Nàng dở khóc dở cười kêu.

“Hiện tại thật sự là kê đơn a.” Hắn chấp nhất.

“.....” Nàng không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt hắn? hạ xuân dược cho chính mình, chuyện vậy mà hắn cũng làm được.

“Ta rất khó chịu.”

Nàng bắt lấy tay hắn, trừng mắt hắn.

“Thu nhi, đừng nháo, ta thật sự rất khó chịu.”

“Không được lại ăn loại dược này.”

“Người cũng không hứa cho ta chạm vào” giọng hắn vô cùng ủy khuất.

“Lại ăn liền vĩnh viễn không cho người chạm vào.”

Không cần phải ngoan như vậy? Hấn dùng ánh mắt lên án .

Ng ngoan nên là hấn mới phải. Thân thể nàng căn bản còn chưa có phục hồi.

“Người ăn bao nhiêu?”

Hấn nháy nháy mắt, “Đủ một đêm xuân .”

“Một đêm xuân?”

“Thu nhi –” hấn dài giọng, cố gắng làm ra vẻ đáng thương.

Cuối cùng làm sao bây giờ?

Có thể làm sao bây giờ, Vong Thu đương nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục bị người nào đó “hành hạ”. Nàng âm thầm thề, về sau chỉ cần nhìn thấy xuân được sẽ lập tức hủy, loại này thực sự rất hại người.

Tiếng đập cửa vang lên, thực vội .

Vận động kịch liệt tạm dừng, bị người phá hỏng chuyện tốt, nam nhân có chút không kiên nhẫn lên tiếng “chuyện gì?”

“Công tử, dưới lầu có người tìm.”

“Kêu hấn chờ đi”, tiếng nói vừa dứt, hấn lại tiếp tục chuyện đang dở, làm ồ hôi rơi đầy trên bộ ngực tuyết trắng.

Ánh mặt trời xuyên thấu vào trong giường, chiếu lên gương mặt xinh đẹp của Vong Thu đang ửng hồng chẳng khác nào một cánh hoa đào, quyến rũ động lòng người, ánh mắt nhu tình của nàng đủ để làmột người sắt đá cũng phải mềm lòng.

Nàng mê người như vậy làm sao hấn không thể động tâm? Cho dù không ăn xuân được, hấn cũng có dư thừa tình lực a.

Đúng vậy, hấn không có ăn xuân được, chẳng qua là hấn ngại trang để đạt được mục đích mà thôi.

Thân thể giao triền, ngay cả tâm của bọn họ cũng dây dưa một chỗ với nhau, thật chặt chẽ.

“Ta yêu người, Thu nhi.” Hấn nỉ non bên tai nàng, sau đó hôn lên môi nàng, điên cuồng mà yêu nàng.

Khi bọn họ cùng nhau đạt được khoái cảm yêu thương, tiếng đập cửa lại vang lên, điều này là cho vị thần y xem chút nữa là chữ ằm lên. Vì thế hấn không thèm quan tâm, tiếp tục việc của mình cho đến cuối cùng rên lên một tiếng thỏa mãn, cảm thấy thật hạnh phúc.

“Công tử khách nhân dưới lầu nói, nếu ngài không đi xuống, bọn họ sẽ sử dụng biện pháp mạnh”

Mặc kệ dưới lầu là người nào, tóm lại đều làm cho Cốc Lưu Phong thực chán ghét, làm cho hấn bị vỡ kế hoạch hoan ái. Hấn vốn đã hạ quyết tâm phải làm cho đến hư thoát, nhưng hiện tại đành phải giữ lại tình lực dư thừa cho buổi tối.

“Kêu bọn họ chờ”

“Làm cho bọn họ chờ.”

Hấn xoay người lấy quần áo mặc vào, tính mặc vào.

Một cánh tay mảnh khảnh trắng như bạch ngọc từ phía sau ôm lấy hấn, kéo hấn lại bên giường

“Thu nhi.....” Hấn lại cảm thấy yết hầu khô, bụng căng thẳng.

“Không phải trúng xuân được?”

Tiếng nói quyến rũ, dụ hoặc quả thực là có ý định muốn mạng của hấn, nếu hấn nhẫn được thì không phải là nam nhân, mà Cốc Lưu Phong lại xác định mình chính là nam nhân bình thường.

“Vây giải độc ra lại đi gặp người đi.” Nàng thành công xoay người một cái, đặt hân ở dưới thân.

“Thu nhi –” Không ổn a, ánh mắt của nàng làm cho hân cả người lạnh lẽo .

Vong Thu thông thả ma sát dục vọng của hân, nụ cười hồn xiêu phách lạc của nàng làm cho hân quên hết mọi thứ, chỉ muốn cùng nàng triền miên cho đến chết.

Trên đời này có một loại trả thù đáng sợ nhất, cũng tàn nhẫn nhất, chính là cố ý làm cho người ta bị dục hỏa đốt lấy người sau đó lại vô mộng bỏ chạy. Mà Vong Thu lại cực kỳ am hiểu kiểu trả thù này, nàng thành công làm cho hân dục hỏa bừng bừng lại thản nhiên đứng dậy mặc quần áo, thuận tay ném hân vào bồn nước đã lạnh để làm hân thanh tỉnh.

“Thu nhi –” vừa phun ra một miệng nước, vừa ai oán nhìn nàng đã chuẩn bị xong, thân ảnh tuyệt đẹp đẩy cửa bước đi.

Đủ ngoan! Quả nhiên là tác phong của Vong Thu.

Cho dù nhìn rõ tiểu xảo của hân cũng không cần phải làm vậy, Cốc Lưu Phong vì chính mình mà thở dài.

Tắm nước lạnh cũng tốt, ít nhất có thể làm tiêu tan dục vọng.

Sau khi bình ỗ dục hỏa, hân chậm rãi mặc quần áo, không có hứng thú đi xuống lầu tính nhìn xem tột cùng là ai đến phá hư chuyện tốt của hân.

“Cốc đại ca đâu?”

Còn chưa đi xuống lầu, Cốc Lưu Phong chợt nghe thấy giọng nói mà mình không muốn nghe nhất. Hân không nghe tiếng Vong Thu, với loại tình huống này, nàng nhất định sẽ không trả lời bất luận kẻ nào.

“Ta tìm Cốc đại ca cứu mạng.”

“Cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Cốc Lưu Phong nhin không được môi nở nụ cười. Nàng tựa hồ không vui vẻ khi gặp lại Dịch Nhan Bình, cảm xúc này của nàng cho thấy nàng ngày càng để ý đến hân, tuy rằng nàng vẫn rất cứng miệng, không chịu thừa nhận thương hân.

Hân yêu chết bộ dáng e lệ của nàng, qua biểu hiện đêm đó, làm cho hân thấy vui sướng vô cùng.

“Cốc đại ca, Cốc đại ca.....” Dưới lầu vang lên tiếng la lo lắng của Dịch Nhan Bình.

Theo lý thuyết, với cá tính vội vàng, xúc động, nàng ta hân đã phải xông lên đây, nhưng...điều này làm cho Cốc Lưu Phong có chút tò mò. Cho đến khi hân đi xuống thang lầu, mới hiểu rõ cuộc vì sao nàng không xông lên, bởi vì Vong Thu đang đứng chặn ngay cửa thang lầu.

8. Chương 8

Cốc Lưu Phong vẫn biết Vong Thu là nữ tử độc lập lại rất đặc biệt, nhưng hành động kinh hãi thể tục như vậy cũng chỉ có nàng mới làm ra được.

Trên người nàng quần áo tốt lắm, thực sạch sẽ, nhưng mái tóc dài quá lưng hơi ẩm ướt lại có chút hỗn độn, đôi môi sưng đỏ người khác nhìn vào là hiểu ngay có chuyện gì xảy ra, hơn nữa trên gáy nàng còn ẩn hiện những vết hôn hồng hồng. Rõ ràng là vừa mới bị người ta ăn đến xương cốt không còn, chưa kịp tiêu diệt “chứng cứ phạm tội” lại hấp dẫn trí tò mò của người khác.

Nàng đứng dựa vào quầy tính tiền, một tay cầm chén, một tay cầm bầu rượu, thản nhiên tự rót tự uống, giờ tay nhắc chân đều tạo nên vẻ phong tình khó nói nên lời.

Cho nên Cốc Lưu Phong hiểu được lý do vì sao Dịch Nhan Bình bị nàng ngăn trở đường đi lại tức giận đến vậy, trên người nàng lộ rõ vẻ khiêu khích đến mười phần.

“Cốc đại ca, chẳng lẽ người đến bây giờ còn không có thấy rõ bộ mặt thật của nàng sao?”

“Bộ mặt thật?” hần nhin không được nhúu mày. Bộ mặt thật của Vong Thu chính là một nữ tử có nội tâm hiền dịu lại thiện lương nha.

“Chẳng lẽ không phải người bị vẽ thanh cao bề ngoài của nàng ta mê hoặc?” Dịch Nhan Bình nhin không được lớn tiếng

“.....” Hần giống như không phải.

“Nhưng là, người xem bộ dáng hiện tại của nàng ta thực đậm đặc”

Cốc Lưu Phong lập tức hợp tác, theo hướng chỉ của nàng nhìn đến người trong lòng. Ân, kỳ thực hần rất thích bộ dáng hiện tại của Vong Thu, càng muốn lập tức kéo nàng lên trên giường. Khụ...không ngờ nghĩ đến đó nước miếng hần chảy ra càng nhiều và kết quả là có ai đó đang bị sặc.

“Không biết người nọ hay không còn có mệnh chờ người đi cứu.” Vong Thu mỉm cười nói. Nàng nhớ rõ người nào đó hình như là đến đây tìm người đi cứu mạng a, không lẽ tuổi càng lớn, lỗi tai của nàng có vấn đề?

Cốc Lưu Phong thiếu chút nữa liền cười ra tiếng, liệu mình nhin xuống vì vậy mà lại bị nước miếng làm nghẹn, ho lên vài tiếng.

“Cốc đại ca, cha ta không biết thế nào mà mấy ngày nay không ăn uống gì được, gầy chỉ còn da bọc xương, người nhất định phải cứu cha ta”

Vong Thu nhìn như vẫn đang chuyên tâm uống rượu, kỳ thực ý nghĩ đang xoay chuyển rất nhanh. Người của Tàng Kiếm sơn trang có vẻ rất dễ bị trúng độc, còn luôn tìm đến vị thần y này nhờ giúp đỡ, nàng dường như nghĩ được hương vị âm mưu quen thuộc.

“Uy.”

Cốc Lưu Phong lập tức tiến sát đến bên nàng, bộ dáng ra vẻ đang chờ nương tử dạy bảo

“Nương tử có chuyện thỉnh phân phó.”

Nàng nhúu mày, cũng không so đo chuyện xưng hô với hần “ người có nói cho bọn họ hành tung của mình sao?”

“Đương nhiên không có.”

“Ta hoài nghi.Tàng kiếm sơn trang luôn dễ dàng tìm được người.”

“Nói cũng là.” Bị nàng như vậy nhắc tới tỉnh, Cốc Lưu Phong cũng ý thức được đây không phải là chuyện tốt, hết một lần rồi lại một lần, vì sao lần nào Dịch Nhan Bình cũng đúng hướng mà tìm được hần?

“Cốc đại ca, cha ta.....” Dịch Nhan Bình đáy mắt hiện lên một chút oán độc. Vì sao ánh mắt của Cốc đại ca vĩnh viễn chỉ dừng lại trên người kẻ khác, nàng xinh đẹp lại ôn nhu như thế sao hần không thấy?

“Ta nghĩ Dịch lão trang chủ cát nhân thiên tướng không có việc gì , người không cần rất lo lắng.”

Dịch Nhan Bình vui sướng không hiểu,“Người đáp ứng đi Tàng Kiếm sơn trang cứu cha ta?”

“Ta làm nghề y, cứu người là việc đương nhiên”

“Lại muốn làm người tốt”, tiện tay bỏ xuống bầu rượu, Vong Thu xoay người đi lên lầu.

“Thu nhi –” Như vậy không cho hần mặt mũi a? Mỗi lần hần vừa nói muốn cứu người, nàng luôn có phản ứng như vậy, giống như hần phạm phải đại tội. Cứu người không tốt sao? Phật Tổ đã nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy ngôi chùa a, nàng thực nên đi Thiếu Lâm để nghe giảng kinh mới đúng.

“Cốc đại ca.....” Dịch Nhan Bình có chút mất mát nhìn hần, thật hy vọng chính mình mới là người duy nhất trong mắt hần.

“Người đừng để ý, Thu nhi chính là tính tình không tốt lắm.” Hần cười cười vì người trong lòng giải thích.

Dịch Nhan Bình sắc mặt hơi trầm xuống. Nàng mới không ngại Vong Thu, nàng thậm chí còn xem nhẹ tồn tại của nàng ta. Nàng rõ ràng là quen biết Cốc đại ca trước, lại thích hắn nhiều năm như vậy, nàng ta dựa vào cái gì mà vừa xuất hiện đã cướp hân đi.

Cốc Lưu Phong đột nhiên cảm thấy rất đau đầu, biết rõ đi Tàng Kiếm sơn trang có thể là cái bẫy, nhưng là hắn không thể thờ ơ khi bệnh nhân tìm đến tận cửa. Có lẽ, hắn đúng như Vong Thu nói, hắn là muốn làm người tốt quá mức, lại chính vì vậy mà thường đặt mình vào tình trạng khó xử.

Khúc kính thông u, sắc màu rực rỡ, rường cột chạm trổ.

Phú quý nhà nhà cao cửa rộng, thiên hạ đại đồng tiểu dị, là không đồng dạng như vậy là, Vong Thu mắt phượng mơ màng, khoe miệng gợi lên một chút hứng thú cười.

Ngũ hành bát quái trận bố trí ở sân ngoài thực có điểm ý tứ, đưa mắt nhìn lại thấy một mảng sương trắng lững lờ.

Dịch Nhan Bình cố ý đem nàng tới đây vây khốn, lại nói rằng để cho nàng có thời gian nghỉ ngơi, không cần phải theo thần y cứu người.

Rốt cuộc là cứu người hay là cạm bẫy? Đáp án quá rõ ràng .

Tàng Kiếm sơn trang mất nhiều công phu để thỉnh nàng cùng Cốc Lưu Phong đến, lại bày trận với tầng tầng sát khí này để đối phó nàng, nếu đoán không lầm thì có ít nhất hai người thủ trận này. Vong Thu đột nhiên rất tò mò, nếu người bày trận này biết nàng thuộc sư môn nào thì biểu tình sẽ thế nào đây? Nàng đoán chắc là sẽ phi thường phấn khích.

Trời xanh mây trắng, không khí cuối thu luôn làm cho người ta có cảm giác thoải mái.

Ánh mặt trời thật ấm áp, cho nên Vong Thu quyết định nằm trên nóc nhà hóng gió, thuận tiện quan sát phương hướng ra ngoài, như vậy mới không làm kinh động người đang giữ trận.

Khi mặt trời ngả về tây, bên trong trang còn chưa lên đèn, nàng đã như làn khói biến mất trong sương trắng.

Sắc trời hoàng hôn, hai người đang theo chỗ rẽ của hành lang gấp khúc đi tới

“Cốc đại ca, cha ta có gì đáng lo không?”

“Chỉ cần uống thêm mấy thang thuốc là có thể khôi phục như ban đầu”

“Cám ơn Cốc đại ca.”

Cốc Lưu Phong dừng lại cước bộ, xoay người nhìn nàng, “Các ngươi nhất định phải làm như vậy?”

“Ân, Cốc đại ca là ân nhân của Tàng Kiếm sơn trang, giúp người tổ chức hôn lễ cũng coi như là cảm tạ”

“Ta khi nào thì có thể gặp Vong Thu?” Hắn rất nhớ nàng, từ đi vào Tàng Kiếm sơn trang, bọn họ liền đem hắn cùng nàng tách ra, sau lại mới nói cho hắn là giúp bọn hắn cử hành đại hôn.

“Y theo tục lệ, trước khi thành hôn các ngươi không thể gặp mặt”

“Đã biết.” Hắn không hỏi thêm, có chút phần nộ bước nhanh về phía trước

“Cốc đại ca, ngươi tức giận?”

“Không.”

“Chẳng lẽ ngươi vẫn không muốn cho Thu cô nương một cái danh phận sao?”

Hắn không nghĩ như vậy, nhưng cha con Dịch trang chủ nhiệt tình như vậy thực là quý dị, làm cho hắn thấy bất an

“Nếu sớm muộn gì đều phải cấp Thu cô nương một cái danh phận, như vậy Tằng Kiếm sơn trang giúp người hoàn thành không phải tốt lắm sao?”

Loại sự tình làm phiền toái người khác này có gì tốt, nhưng người Dịch gia không quan tâm đến cự tuyệt của hần. Điều này làm hần rất khó chịu, thành thân là chuyện chung thân đại sự, hần không muốn bị người khác sắp đặt nhưng trước mắt xem ra đành phải nghe theo bọn họ, nếu không không biết bao lâu nữa hần mới được nhìn thấy Vong Thu.

“Dịch cô nương.” Hần lại dừng lại cước bộ, lần này là ở trước cửa phòng hần.

“Ân?” Dịch Nhan Bình có chút khó hiểu nhướn mày.

“Ta cần nghỉ ngơi.” Hần hơi hơi trầm giọng.

“Ta chỉ là muốn đi vào giúp Cốc đại ca pha chén trà.” Nàng cười hồn nhiên đến thực ngọt.

Nhưng là Cốc Lưu Phong lại không lưu tình chút nào, “Không cần, ta chính mình có thể làm.”

“Cốc đại ca.....”

Đóng cửa phòng trước mặt Dịch Nhan Bình, nụ cười trên môi hần chợt lạnh lại, hung hăng cắn chặt răng, vẻ mặt Cốc Lưu Phong tràn đầy bất mãn cùng lo lắng. Bọn họ rốt cuộc đưa Vong Thu đi đâu?

“Ai!”

Một tiếng than nhẹ như sấm nổ bên tai, Cốc Lưu Phong nhanh chóng quay đầu nhìn sang, sau đó vội vàng chạy tới

“Thu nhi!”

Nữ nhân đang ngồi trên giường của hần đùa nghịch tóc không phải là Vong Thu thì là ai?

“Người làm sao có thể đến đây?” ban đêm thiếu nàng làm bạn, hần buồn muốn chết.

Nàng cười nhưng không nói.

“Bọn họ không phải nói trước khi thành hôn, chúng ta không thể gặp mặt sao?”

“Thành hôn?” Nàng nhú mày.

“Người không biết?” Hần cũng nhú mi.

Vong Thu lắc đầu. Nàng là không biết, khó trách bọn hần trút hết tâm tư để vây khốn nàng. Nàng bưng tỉnh đại ngộ.

“Vậy bọn họ chuẩn bị cho ta thành hôn với ai?”

“Dịch Nhan Bình.” Nàng cho hần một đáp án thật rõ ràng.

“Gặp quỷ!” Hần nhin không được rửa.

“Muốn lưu lại thành thân sao?”

“có trời muốn.”

“Lưu lại đi.”

“Ân?” Hần đưa tay sờ trán nàng “ không có phát sốt a, vì sao lại nói mê sảng?”

“Gả cho người là phát sốt sao?” Nàng tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, có điểm không có ý tốt.

“Người?” Hần một phen ôm nàng, “Nếu là người gả, cho dù chịu đựng bị đao chém cũng lưu lại.”

Miệng nam nhân này ngọt quá, làm cho lòng của nàng không tự chủ được cũng có cảm giác ngọt ngào.

“Ta vốn tính quay về Cốc làm hôn sự”, hần vốn nghĩ hôn sự chỉ cùng với người trong nhà, không muốn chia sẻ với người bên ngoài.

“Ta phải đi rồi.” Nàng đẩy ra hần phải đi.

Hai tay hấn vội túm lấy nàng, trên mặt lộ vẻ bị vứt bỏ đáng thương “ đi chỗ nào?”

“Bọn họ có chuẩn bị “phòng khách” cho ta”, biết bọn họ muốn làm cái gì, nàng đã có thể an tâm trở về chờ.

“Nếu đã đến đây, không nên để lãng phí”

Vong Thu còn chưa hiểu hấn muốn nói gì thì có người đã dùng hành động để giải thích, nhanh nhẹn đưa tay kéo nàng ngã xuống giường.

“uy”, nam nhân này đang trong thời kỳ động dục sao? Vì sao luôn muốn cùng nàng “làm việc trên giường”?

“Vì sao không sớm đến tìm ta?” xem ra hấn vì người nào đó mà lo lắng là dư thừa, nàng nếu có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở phòng hấn thì đã biết Tàng Kiếm sơn trang căn bản không vậy khốn được nàng.

Đó là vì nàng còn có chỗ muốn nhìn xem, vào kho báu mà đi về tay không thì thật đáng xấu hổ, mà bảo bối của Tàng Kiếm sơn trang đối với người võ lâm luôn là ngàn vàng khó cầu. Thấy nàng không muốn trả lời vấn đề này, Cốc Lưu Phong cũng không hỏi thêm mà tay nhanh chóng cởi bỏ quần áo của hai người.

“Thu nhi, trước hôn lễ người có thể mỗi đêm đều ở đây không?” tay chân hấn vuốt ve khắp thân thể nàng, miệng thì tranh thủ lúc rảnh rỗi hỏi.

Nàng bị tay hấn khiêu khích, cố gắng kiềm chế trả lời “ không...”

“Thu nhi, chẳng lẽ người nhẫn tâm để ta đêm dài khó ngủ?”, vừa nói hấn vừa nhanh chóng dùng phân thân tiến thẳng vào u cốc mà công phá.

Nàng nhéo hấn một cái. Chán ghét, nam nhân này không cần có bước dạo đầu, trực tiếp ăn luôn nàng.

“Quá mức miệt mài đối với người không tốt.” Cho dù chính mình là thần y, vô độ như vậy cũng không tốt

“Ta là đại phu, sẽ biết thân thể của mình thế nào, người chỉ cần đáp ứng ta là tốt rồi” mồ hôi đọng đầy trên trán hấn, giọng nói cũng vì tình dục mà trở nên khàn khàn.

Vong Thu ở trong lòng buông tiếng thở dài, đưa tay lên kéo đầu hấn đến bên môi mình.

Vừa nhận được sự đồng ý ngầm của nàng, Cốc Lưu Phong lập tức phóng túng rong ruổi trong cơ thể nàng, cho dù sóng to gió lớn cũng không dừng.

Một phen dục hỏa lên cao như muốn thiêu đốt hai người cho đến vĩnh viễn...

Không phải hấn háo sắc, mà hấn biết nàng phải quay về chỗ kia nếu không khó đảm bảo người của Tàng Kiếm sơn trang không phát hiện ra.

Vì thế hôm nay Cốc đại thần y cái kính không có đi ra ngoài cùng Dịch đại tiểu thư dùng bữa tối mà ở trong phòng mình ăn đến dị thường no, hại người nào đó không thể bình yên quay trở về “phòng khách” của mình.

Nàng sẽ được gả cho Cốc đại ca, Dịch Nhan Bình nhìn vào trong kính e lệ cười, cẩn thận trang điểm muốn làm mình trở nên xinh đẹp nhất trong mắt Cốc đại ca.

“Tiểu thư, giá y đã chuẩn bị xong.”

Thời điểm nàng xoay người chuẩn bị mặc giá y đột nhiên ngậy ngốc sững người. Vong Thu giả trang làm nha hoàn, trên tay đang cầm hỉ phục của nàng, biểu tình đậm mặc nhìn không ra giận hay vui.

“Thu cô nương!” nàng sao lại xuất hiện ở đây, không phải là đang bị vây khốn trong Áo trận sao?

“Chúc mừng Dịch cô nương.”

Lúc này Dịch Nhan Bình đột nhiên có cảm giác như bị rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh thấu “ người như thế nào có thể đi ra?”

“Kia có gì khó?”

“Áo trận là thiên hạ thứ nhất kỳ trận.”

“Có người dựng trận tự nhiên cũng sẽ có người phá trận”

“Ta sẽ không đem Cốc đại ca tặng cho ngươi , ngươi không xứng!”

Vong Thu bất vi sở động, “Nga?” Nàng không xứng sao? Rốt cuộc đã đi vào vấn đề chính, theo lá thư kia, nàng liền hiểu được cùng Tàng Kiếm sơn trang có liên hệ.

“Cốc đại ca trạch tâm nhân hậu, y thuật siêu quần, lấy cứu người là nhiệm vụ của mình cũng là người thiện lương nhất thiên hạ, mà ngươi lại là sát thủ tay dính đầy máu tanh”

Vong Thu không đáp một lời chỉ hờ hững nhìn nàng.

Dịch Nhan Bình có chút khó tin nhìn vẻ mặt thông dong của nàng. Vì sao nàng không sợ hãi?

“Ngươi vì sao không sợ hãi?”

“Ta vì sao muốn kinh ngạc?” Nàng thản nhiên hỏi lại.

“Bởi vì này là ngươi vẫn cực lực che dấu bí mật.” co dù giết người diệt khẩu là hành động ngoài ý muốn nhưng nàng vẫn quá mức bình tĩnh.

“Thiên hạ vĩnh viễn không có bí mật” huống chi nàng cũng không có che dấu bí mật.

Dịch Nhan Bình không cam lòng lại nói “ Cốc đại ca thiện lương như vậy sẽ không thích yêu nữ như ngươi”

“Ngươi xác định?”

“Đương nhiên.” Dịch Nhan Bình cao ngạo giương cằm lên, “Chỉ có ta mới là thê tử môn đăng hộ đối với hắn”

“Cho nên mới bày ra kế sách lừa hôn?”

Giọng nói có mĩa mai làm cho Dịch Nhan Bình không nhịn được tức giận “ ta là muốn tốt cho Cốc đại ca, ta không đành lòng nói cho hắn biết thân phận thật sự của ngươi”

“Ta là sát thủ.” Thanh âm nhẹ nhàng, thản nhiên như là đang nói thời tiết hôm nay tốt lắm.

“Như thế nào?” trong lòng Dịch Nhan Bình đột nhiên thấy sợ hãi, nàng sao lại quên mình đang đối diện với một ma nữ sát thủ chứ.

“Giết người!!”

Nhìn Vong Thu nở rộ nụ cười có lúm đồng tiền, Dịch Nhan Bình cả người lạnh thấu.

“Ngươi.....” Thanh âm như nghẹn lại ở yết hầu, không nói ra được, cái chết như đang bao quanh nàng.

“Không đáng.” Con dao chém xuống, Vong Thu nói ra ba chữ cuối cùng.

Dịch Nhan Bình chậm rãi té xuống.

Tiếng pháo nổ vang khắp Tàng Kiếm sơn trang, khách từ khắp nơi nô nức kéo đến.

Hỉ phòng hoa lệ đồ rực rỡ chật kín người, chỉ để lại một không gian nhỏ để hai người hoàn thành nghi thức

“Nhất bái thiên địa .”

“Chúc mừng thần y thú được mỹ nhân về.” Có người đánh trống reo hò.

“Phu thê giao bái.”

“Đưa vào động phòng.”

“Cốc thần y đừng nóng vội vào động phòng, đến uống bát rượu cho thêm can đảm.” Có người ồn ào.

“Đúng nha, ai chẳng biết thần y luôn thủ lễ, chưa từng gần nữ sắc, nên uống thêm vài chén rượu để lấy can đảm đi”

Chùi rữa trên mặt vẫn duy trì nụ cười nho nhã, lễ độ cũng thuận tay nhận mấy bát rượu uống một hơi cạn sạch “ cảm ơn huynh đệ giang hồ cổ động”

“Nói chi vậy, Cốc thần y đón đầu tự nhiên là muốn tới xem náo nhiệt, ngày mai chúng ta còn muốn nhìn tân nương tử khuyh sắc khuyh thành thế nào mà có thể làm cho thần y quỳ gối dưới váy nàng”

Người giang hồ nói chuyện không tránh được sự thô tục.

Bên ngoài ồn ào, náo nhiệt là vậy, bên trong phòng hoa chúc lại tuyệt đối im lặng.

Hỉ bà, nhà hoàn đều đã lui ra ngoài, chỉ còn tân lang, tân nương ngồi đối diện nhau.

Ngồi bên cạnh bàn cẩn thận đánh giá người trước mắt, Cốc Lưu Phong có chút không xác định khi lấy xuống khăn voan thì sẽ là ai. Từ ngày Vong Thu đến gặp hắn sau vẫn không thấy xuất hiện, hắn thực không yên tâm. Vong Thu tuy rằng võ công cao lại thông minh, sáng suốt nhưng cũng không thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra, giống như lần trước nàng bị thương, hắn cũng mơ hồ đoán được là vì sao.

Tâm tình Cốc Lưu Phong đứng ngồi không yên, bởi vì hai người ngồi đối diện nhau nửa canh giờ, tân nương cũng không có biểu hiện gì, cho nên hắn không dám tùy tiện giở hỉ khăn lên.

Nàng sẽ không nghĩ gì đến đạo nghĩa mà chạy đi?

“Nương tử, chúng ta nên uống chén rượu giao bôi .” Hắn quyết định chủ động thử.

Nói thực ra, hắn vẫn cảm thấy nữ nhân ngón tay đều không sai biệt lắm, cho nên dù đối phương để lộ ra năm ngón tay tinh tế, trắng nõn cũng không giúp được gì cho hắn.

Yên lặng uống xong rượu giao bôi, hắn có chút nhụt chí ngồi trở lại bên cạnh bàn, mà tân nương vẫn thành thật ngồi bên mép giường, không nói cũng không động đậy, là một tân nương tử theo đúng khuôn phép.

Một lát sau, bụng dưới của Cốc Lưu Phong đột nhiên có một luồng khí nóng làm hắn không khỏi biến sắc. Là xuân được, lại là xuân được.

Nhìn bầu rượu trên bàn hắn đã biết được được hạ ở đâu, sau đó hắn không tự chủ được nhìn về phía tân nương tử đang ngồi ngay ngắn trên giường, nhưng thời gian từng chút một trôi qua người trên giường vẫn không có phản ứng gì.

“Ai –” Cuối cùng hắn nhịn không được thở dài, chậm rãi đi rồi đi qua, để sát vào nàng bên tai khinh giọng, “Thu nhi.”

Thời điểm khăn hồng được vén lên, hắn đã nhìn thấy khuôn mặt mà mình mong muốn.

Vong Thu hơi nhướng mày, nhìn hắn khẽ cười, sau đó đột nhiên vùng tay thối tất ánh nến, căn phòng nhất thời tràn ngập bóng tối.

Một ngón tay mềm mại đặt lên môi hắn, tay kia thì kéo hắn đến bên người.

“Ngoài phòng có người.”

Chân tướng rõ rệt rõ ràng, nguyên lai Dịch gia có thói quen đứng ở vách tường rình nghe người khác.

“Trong rượu có hạ dược” hắn cũng hạ giọng, âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe.

Nàng ngẩn ngơ. Kê đơn?

Hắn bắt đầu xé rách hỉ phục nặng nề trên người của cả hai, thanh âm rất lớn, người bên ngoài cũng nghe được.

“a...uhm” nữ nhâ rên nhẹ khi bị người xuyên thấu cơ thể. Nam nhân thở dốc, động tác mạnh bạo làm cho giường cũng lay động, hết thấy những việc này đều làm người bên ngoài hiểu ý mà cười, vui vẻ rời đi.

Trong phòng nồng đậm hương vị tình dục, trên giường hai thân ảnh vẫn dây dưa gắt gao với nhau.

Cùng với sự vận động kịch liệt, truyền ra là tiếng nam nhân thở dốc và tiếng rên rỉ của nữ nhân.

Mười ngón tay đan xen với nhau, mồ hôi giao hòa, tình ý kéo dài.

“Lưu Phong.....” Nàng kiều mỹ gọi tên hắn, mặc cho hắn xuyên thấu chính mình, mang lại cho cả hai sự vui sướng cùng hạnh phúc.

“Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng”, hắn tuyệt đối sẽ không lãng phí, có bảy đại chương môn làm chứng, hắn cũng muốn xem ngày mai cha con Dịch gia sẽ có biểu tình gì.

“Ngay cả rượu giao bôi cũng không quên kê đơn”, Cốc Lưu Phong vẫn không ngừng công phá huyết động non mềm, thực cảm ơn bọn họ đã tạo điều kiện cho hắn, như vậy dùng trăng đêm cầu hoan, Thu nhi cũng sẽ không cự tuyệt.

Di động di động lại nặng nề, u Cốc không ngừng bị xâm nhập lại xâm nhập, tay nàng ở trên lưng hắn lưu lại những dấu vết kích tình

“Mệt mỗi?” phát hiện hoảng hốt của nàng, hắn liền chậm lại

“Ân.”

“Vậy người ngủ đi.”

Nàng có thể ngủ sao? Hắn như vậy có tinh thần.

“Ta chính mình làm được.”

“.....” Vong Thu thiếu chút nữa bật ra tiếng mắng, cái gì là chính mình làm được?

“Nàng có thể sinh con cho ta không?”

Lời của hắn làm cho nàng sửng sốt “ cái gì?”

“Người là thê tử của ta, có thể sinh con cho ta không?”

Nàng vốn sớm đã chuẩn bị tâm lý sẽ có đứa nhỏ, hắn hàng đêm chăm chỉ như vậy mà nhưng nghe hắn hỏi, nàng lại cảm thấy nghi ngờ.

“Trong thuốc của người, ta có cho thêm được tránh thai” hắn hi vọng có được đồng ý cùng tự nguyện của nàng

“Người tiếp tục đo, như vậy cũng tốt”

“Thu nhi, không cần nói lời nóng giận như vậy”

Nàng tức giận hắn quản được sao? Nếu hắn mở miệng hỏi, nàng như vậy trả lời có cái gì sai? Nàng cảm tức đẩy hắn đang ở trên người ra, cuốn lấy chăn phủ lên người.

“Trước đó trên người người có thương tích, lại trúng độc, nếu có thai đối với người hay đứa nhỏ đều không có lợi. Hiện tại độc đã được giải, thân thể người cũng đã bình phục, nếu có thai sẽ không vấn đề gì”

Nàng không nghĩ để ý đến hắn, hơn nữa thật sự mệt chết đi, hai mắt đã muốn dán vào nhau.

Cốc Lưu Phong lại tiến vào nàng, quần quýt lấy nàng, hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc ấm áp.

“Ta nói trước nha, nếu có thai, người sinh nha”. Hắn thực ra rất sợ bị nàng cự tuyệt, cho nên mới để ở thời điểm nàng mệt mỏi mà nói ra, những lời cảnh cáo của Nhan Tiểu Sắc vẫn còn vang lên trong đầu hắn.

Chỉ có mang thai mới có thể kéo dài tình duyên của bọn họ, bởi vì Vong Thu lúc nào cũng tỏ vẻ đăm đăm như tùy thời có thể rời bỏ hắn mà đi cho nên trừ bỏ việc có con hắn cũng không nghĩ ra được biện pháp nào khác. Cho nên hắn phải cố gắng, nhất định phải cố gắng thật nhiều, thật nhiều cho đến khi cái bụng của nàng có tin tức.

“Lưu Phong.”

“Ân.”

Nàng có chút do dự, “Ta là một sát thủ.”

Vòng tay ôm nàng có chút run run “nga”

“Người sợ sao?”

“Vì sao phải sợ?”, từ lúc bọn họ gặp nhau, nàng đã không phải xuất hiện với hình tượng ôn nhu thiện lương, nếu sợ thì đã phải sợ từ lúc đó.

“Sẽ có phiền toái.” Nàng nhin không được nhắc nhở hần.

“Nói nghe một chút đi” hần không sợ phiền toái, sợ sẽ không trêu chọc nàng, công chúa hần còn dám trêu thì còn có ai mà không dám?

“Ta là Lam Hồ Ly.”

“A.....” Hần trong đêm tối mở lớn miệng, ghen hòng nhìn trần trời.

Chín tuổi xuất đạo, mười hai tuổi rời bỏ “Tuyệt Sát Lâu”, từ đó trở thành bảy đại sát thủ đứng đầu vô lâm. Nghe nói không ai biết Lam Hồ Ly là nam hay nữ, hình dáng thế nào, bởi vì những người gặp qua hần đều đã chết.

Tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình, giết người không chớp mắt, lại xảo hoạt, một đứa nhỏ chín tuổi đã có địa vị ở Tuyệt Sát Lâu, hơn nữa ba năm sau lại giết chết Lâu chủ mà thoát ly khỏi đó.

Nghe nói lúc đó Tuyệt Sát Lâu phái ngũ đại sát thủ liên thủ cũng không ngăn được Lam Hồ Ly.

Nhưng từ sau trận chiến đó, Lam Hồ Ly cũng mai danh ẩn tích, trở thành truyền kỳ bậc nhất chốn giang hồ.

Cốc Lưu Phong thật không ngờ, Vong Thu lại là Lam Hồ Ly thần bí làm người ta sợ mất mật, nhớ lần đầu tiên gặp gỡ, khi sát thủ cuối cùng ngã xuống đã thốt lên một tiếng “Lam”. Đến giờ hần mới bừng tỉnh đại ngộ, người kia chính là một trong những kẻ đã ngăn không cho nàng rời khỏi Tuyệt Sát Lâu, khó trách biểu tình của hần lại kinh ngạc, hoảng sợ đến vậy.

Hần gắt gao ôm lấy nàng, nàng đã phải trả giá thế nào mới có thể chín tuổi đã có địa vị ở Tuyệt Sát Lâu, mà nàng đã từng là công chúa tôn quý, đến tột cùng nàng đã trải qua bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu khó khăn mới trở thành nàng như hôm nay.

Khó trách nàng luôn lấy rượu làm bạn, đẩy người tang thương.

Hần đau lòng nàng, đau lòng vì những gì nàng trải qua mà không lên tiếng.

“Về sau có ta chiếu cố người.” Hần hứa hẹn, đây là cả đời hứa hẹn, vĩnh không sửa đổi.

Vong Thu không có lên tiếng trả lời, cho dù trong lòng cảm thấy ấm áp, nàng cũng rất rõ ràng biết thế sự thường thường khó liệu.

9. Chương 9

Mới sáng tinh sương đã có nhiều người chạy đến tân phòng của người khác là một chuyện hết sức kỳ quái. Cho nên khi Cốc Lưu Phong thấy trước cửa phòng mình tụ tập một đám người nhất thời có chút ngấy ngốc

“Cốc công tử, tân nương tử đâu? Chúng ta muốn nhìn xem một chút a”

Hần hiểu được có người muốn nhân cơ hội này làm cho hần không thể đổi ý, buộc hần phải thừa nhận.

“Nương tử, bằng hữu giang hồ muốn gặp mặt người một lát, không cần phải xấu hổ nha” hần vui vẻ cười, có thể dùng hai từ hơn hử để hình dung.

Giai nhân xinh đẹp trong xiêm y màu đỏ đứng bên cạnh Cốc Lưu Phong tuần mỹ nhìn giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ.

“tân nương tử đẹp quá” có người tán thưởng.

Có người lại biến sắc mặt, nàng rõ ràng bị vây trong Ảo trận làm sao có thể xuất hiện ở đây?

“Làm phiền Dịch trang chủ giúp Cốc mỗ làm mai, cưới được một thê tử xinh đẹp như hoa như ngọc, Cốc mỗ thực sự rất cảm kích.”

Nghe lời cảm tạ của Cốc Lưu Phong có người sắc mặt lại hầm hầm.

“Không biết Cốc phu nhân là thiên kim nhà ai a?”

“đúng nha, như thế nào cũng chưa nghe nói qua.”

Nhưng trong đám người cũng phát hiện cô nương trước mặt thật quen mắt, hồi sau chợt nhớ ra “ là Vong Thu công tử”

Tiếp theo càng có thêm nhiều người nhớ tới vị công tử biểu tình đậm mạc ở Nam Cung sơn trang, thì ra lại là một cô nương mà còn là cô nương rất xinh đẹp, hèn chi Cốc đại thần y lại cố ý dây dưa, quần quýt không rời

“Đó là để nương tử nhà ta thuận lợi hành tẩu giang hồ, mọi người sau này không ngại vẫn có thể gọi là công tử”

“Cốc thần y thật yêu thương thê tử”

“Thê tử cưới về là để yêu thương mà”

Ngay lúc mọi người đang vui vẻ chúc mừng, một giọng nói giận dữ từ xa truyền đến

“Cốc đại ca, ngươi không thể cưới nàng, nàng là một sát thủ”

Đám người tự động tách ra, Dịch Nhan Bình nghiêng ngả lão đảo chạy tới.

“Nàng là sát thủ, Cốc đại ca ngươi không thể cưới nàng a.”

Cốc Lưu Phong mặt nhăn nhanh mày, “Dịch cô nương, nói chuyện phải có bằng chứng, ngươi là từ đâu mà biết được thân phận của Thu nhi?”

“Từ tin tức của mật thám giang hồ Thuận Phong Nhĩ chẳng lẽ còn giả sao?”

Ánh mắt mọi người đều tập trung đến vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhã của Vong Thu

“Nếu là thật, Dịch trang chủ còn giúp Cốc Lưu Phong chuẩn bị hôn lễ này là thế nào?”

Câu hỏi nhẹ nhàng lại như giáng cho chủ nhân nơi đây một cái tát, tiền mất tật mang hay còn nói là không trộm được con gà còn mất luôn nắm thóc chính là diễn tả tình cảnh của Tàng Kiếm sơn trang hiện tại.

Cốc Lưu Phong thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ

Cốc Lưu Phong thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Dịch cô nương, ngươi đối với tại hạ có tình ý, tại hạ thực cảm động nhưng ngươi cứ quần quýt, si mê ta như vậy cũng không phải là chuyện tốt. Huống hồ hiện tại Cốc mỗ đã cưới vợ, chỉ có thể cô phụ một tấm chân tình của cô nương”

Dịch Nhan Bình nhất thời tức giận đến nói không ra lời, chỉ có thể nhìn về phái phụ thân xin giúp đỡ.

“là lão phu không biết cách dạy dỗ nữ nhi, mong Cốc công tử thứ lỗi”

Dịch Nhan Bình khiếp sợ nhìn phụ thân.

“Dịch trang chủ khách khí , hai vợ chồng chúng ta cũng không tiện ở lại quý trang quấy rầy, hôm nay xin cáo từ”

“Là tệt trang đãi khách không chu toàn.”

“Cha –”

“Còn không trở về phòng đi, chưa biết xấu hổ sao?”

Cốc Lưu Phong rất muốn cười, thật sự rất muốn, hần biết cảm điếc ăn hoàng liên cảm giác thực không thoải mái, bởi vì hần từng ăn qua.

Gió đêm thực lạnh.

Ánh trăng rất sáng, ánh sáng bao trùm cả mặt đất, làm cho tầm nhìn trở nên rõ ràng.

Cốc Lưu Phong đi đến bên chỗ Vong Thu đang ngồi bên bờ suối ‘ đêm nay ánh trăng rất đẹp’

Nàng tựa vào một gốc cây, ngửa đầu ngắm trăng “ mười lăm”

“Trung thu là ngày đoàn viên.”

Hắn khó hiểu nhìn nàng.

Ánh mắt Vong Thu chưa từng thống khổ đến vậy, một cảm giác chua xót, cô đơn bao vây lấy nàng “ hôm nay là sinh nhật ta, là ngày bắt đầu cho sự cực khổ của nương ta cũng là ngày mà ta chết theo sử sách của hoàng thất.”

Cốc Lưu Phong cảm thấy tâm cũng rất đau, thì ra hôm nay là sinh nhật nàng nhưng những gì làm nàng nhớ lại chỉ là thống khổ cùng đau xót.

“Đi cả ngày, ta có chút mệt, đến bên khe suối rửa mặt chải đầu đi”

Hả? Cốc Lưu Phong nhất thời ngơ ngác, không hiểu vì sao đề tài đột nhiên thay đổi

Bất quá, tắm rửa? Người nào đó ánh mắt nhất thời sáng lên. Khổng lão phu tử có nói, thực sắc tính cũng, hưởng chi nhiệm vụ hàng đầu của hần hiện tại là làm cho nàng mang thai.

“nước lạnh”

“Ta vào mùa đông cũng tắm rửa ở thiên trì” Vong Thu đứng bên bờ suối quay đầu nhìn lại cười, sau đó chậm rãi bước xuống.

Người nào đó trong đầu chấn động. Mùa đông thiên trì? Xem ra hần thực chưa hiểu tân hôn thê tử của mình.

“Vì sao?”

“Trúng Hỏa Thiêu Huyền Băng chưởng” nàng nói nghe thật bang quơ.

Hắn hiểu được , không có độc môn chữa thương tâm pháp, nàng chỉ có thể dùng biện pháp này để tự cứu, hần lại không nhận được hỏi tiếp “ Hỏa Thiêu môn chủ là do người giết”

“Ân.”

“Mười năm trước?” Hắn thanh âm đã muốn nhận không được rung rung.

Vong Thu đem toàn bộ thân mình ngâm vào trong nước, mặt cũng lạnh như nước suối.

“Người không muốn sống nữa, năm đó người bao nhiêu tuổi mà dám đi giết hần?”

Nàng theo trong nước nhô đầu ra, “Không đi ta chết định rồi, đi còn có một đường sinh cơ, vì sao không đi đâu?”

Vì sao không đi? Năm đó nàng như thế nào có thể cự tuyệt quyền lợi?

“Vì sao muốn rời khỏi Tuyệt Sát Lâu” hần nhận không được muốn biết hết thấy những gì có liên quan đến nàng.

“Ta vốn không muốn ở đó, có cơ hội đương nhiên muốn rời khỏi”

“Người làm sao có thể đi làm sát thủ.”

“Kỳ thực năm đó phụ hoàng biết tin ta khắc phụ mẫu đã lệnh bà vú đem ta ra cung, đáng tiếc ở trên đường gặp phải sát thủ của Tuyệt Sát Lâu, có lẽ mệnh ta chưa đến lúc chết cho nên Lâu chủ vì muốn xem kịch vui mà đem ta về Sát Lâu, huấn luyện làm sát thủ”

Hắn có chút không đành lòng nên không muốn hỏi tiếp nữa, chuyện trước kia giống như vết thương trong lòng nàng, nhắc lại chỉ càng làm nàng thêm đau.

“Người còn muốn biết cái gì?”

Nàng rất cục mủ rộng lòng, Cốc Lưu Phong có chút hưng phấn lại có chút sợ hãi khi nghe được chuyện cũ

“Sau vì sao người lại biến mất trên giang hồ”

“Là Lam Hồ Ly biến mất.”

Hắn nở nụ cười, là nha, Lam Hồ Ly không biến mất sao có Vong Thu công tử xuất hiện.

“Người như thế nào lại trở thành đệ tử của Thiên Cơ môn?”

“Đó lại là một chuyện xưa khác?”

Hắn hiểu được nàng không muốn nói vì thế không hỏi tiếp

“Thu nhi, ban đêm nước trên núi sẽ rất lạnh, người vẫn là mau lên bờ đi”

“Àn.”

Hai người ngồi bên đống lửa ngắm ánh trăng, lắng nghe tiếng suối chảy, thỉnh thoảng còn có tiếng củi lửa vang nhỏ

“Dịch cô nương thực yêu người.”

Cốc Lưu Phong mờ mịt khó hiểu.

“Nàng xem bộ dáng là sẽ không chết tâm .”

Hắn đã thành thân còn không hết hy vọng?

“Các người thật sự thực môn đăng hộ đối.” Ngay cả nàng đều nhận không được muốn đồng ý điểm này, một bên là đại tiểu thư của Tàng Kiếm sơn trang, một bên là Cốc chủ Nhân Tình cốc y thuật nổi tiếng thiên hạ, thấy thế nào cũng là trời định lương duyên.

“Thu nhi.” Hắn há mồm cắn một cái vào bờ vai tuyết trắng của nàng.

“Có lẽ, nàng sẽ nghĩ biện pháp làm cho ta thân bại danh liệt.”

“Người sẽ bỏ qua?”

Nàng bật cười, “Này nào có cùng ta có ích?”

“Không hề có ích.”

“Người không vì mình, trời tru đất diệt.”

Hắn tin tưởng những lời này của nàng là không phải là giả, nếu không nàng sẽ không sống đến bây giờ, hắn cũng không có cơ hội gặp được nàng. Ích kỷ tuy rằng vô tình nhưng cũng là phương thức duy nhất để tự bảo vệ mình.

“Tiểu bác” có tiếng người reo lên

“Phốc” lập tức có người đem ngụm trà nóng vừa uống vào miệng kính dâng vào gương mặt anh tuấn của người nọ, ân, thật đúng lúc.

“Tiểu dượng.” có điểm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Phốc.” Thực bất hạnh lại một ngụm, nếu người nọ dám mở miệng kêu một tiếng nữa, hắn nhất định sẽ bảo trì nguyên tắc vô tam bất thành lễ, thỏa mãn cho hắn nguyện vọng được trà phun lên mặt.

“Cốc Lưu Phong –” Có người không nhìn được nữa phát điên rồi.

“Tiểu cháu, làm sao vậy?”

“Gia gia vì sao lại nhận Vong Thu làm nghĩa nữ” có người nhin không được ngửa đầu lên trời la to

“Ta nghĩ người nên quay trở về hỏi gia gia” Cốc Lưu Phong nghiêm trang nói

“Người nghĩ rằng ta không có hỏi sao? Hẳn không nói cho ta biết”, nhắc tới chuyện này Nam Cung Bất Minh liền muốn phát hỏa, cho nên hẳn từ khi chứng thực được tin tức từ miệng tổ phụ liền phóng ngựa chạy đến đây, chỉ muốn hỏi cho rõ ràng.

Cốc Lưu Phong ánh mắt chuyển hướng về phía người đang thưởng thức phong cảnh Viễn Sơn, Vong Thu, “Thu nhi.”

Vong Thu cũng không quay đầu lại, lãnh đạm đáp “ đừng hỏi ta”. Nàng cũng đang rất buồn bực đây, như thế nào lại trở thành tiểu thư Nam Cung gia, còn có vai vế cao hơn Nam Cung Bất Minh.

“Nàng cũng không biết, người đi một chuyến tay không.” Cốc Lưu Phong hướng về phía bạn tỏ vẻ chính mình bất lực.

“Cũng không hẳn vậy” Nam Cung Bất Minh không cho là đúng “ gần đây trên giang hồ có chút tin đồn đối với “cô cô” dường như không có lợi”

Cho dù hẳn mở to mắt đến hết cỡ cũng nhìn không ra Vong Thu có chỗ nào giống sát thủ, càng đừng nói thân phận người ta vốn là một công chúa cao quý, sao phải đi làm sát thủ chứ?

“Người ta thích nhiều chuyện, chúng ta quản được sao

“Nhưng thật ra” Nam Cung Bất Minh tiến đến bên tai bạn tốt, dùng âm thanh chỉ hai người nghe nói “ người tốt như vậy không dễ dàng gì cưới được, trừ phi bị hỏng đầu mới có thể buông tay”

Cốc Lưu Phong nở nụ cười, tươi cười lộ ra vài phần đắc ý.

“Tiểu bác.”

May mắn là lúc này Cốc Lưu Phong không có uống trà, nếu không lần thứ ba này chắc chắn sẽ phun vào Nam Cung Bất Minh

Vong Thu quay đầu nhìn lại “ có việc?”

“Thu nhi” như vậy nàng đã thừa nhận “đứa cháu lớn” này? Thậm chí ngay cả một chút biểu tình tò mò cũng không lộ ra, hẳn không thể bội phục Vong Thu nhưng đồng thời cũng thường vì thế mà ảo não, bởi vì hẳn không đoán được nàng nghĩ gì trong lòng.

“Như thế nào?”

“đây là bạn tốt của ta” thậm chí so với người còn lớn tuổi hơn.

Nàng gật đầu tỏ vẻ biết.

“Hơn nữa việc này đến người cũng không biết thì thật là kỳ lạ”, Nam Cung lão thái gia đột nhiên đưa ra chủ ý này, tuy rằng hiểu được là vì ngăn chặn đàm tiếu của mọi người nhưng cũng không hiểu động cơ thực sự của hẳn là gì, dù sao Vong Thu và hẳn cũng chỉ có vài lần gặp mặt.

“Nhiều cháu tốt lắm.” Nam Cung Bất Minh khoe mắt vừa kéo.

Cốc Lưu Phong thực sự là yêu chết Vong Thu ở cái miệng không chút để ý lại có lực sát thương mười phần này, hẳn đoán chừng có người nào đó dù không học máu cũng bị nội thương.

“ân , ta cũng hiểu được có thêm cháu thực rất tốt, bất quá nếu có nhiều con sẽ càng tốt hơn”

“Cốc Lưu Phong người muốn chết sao?” Nam Cung Bất Minh một cước liền đá đi qua. Còn bỏ đá xuống giếng như vậy mà gọi là bạn tốt sao?

Vong Thu không dấu vết lườm hẳn một cái, nam nhân này nói chuyện thực sự là không biết ngượng miệng.

Cốc Lưu Phong cười rộ lên.

Nhìn vợ chồng người ta mắt qua mây lại, tình ý triền miên trong lòng Nam Cung Bất Minh đột nhiên thấy tức giận nhưng không hiểu nguyên cớ vì sao.

“Thuận Phong Nhĩ làm sao có thể bán ra loại tin tức này?” Hần không hiểu.

“Ai trả thù lao, hẳn liền bán.” Mật thám cũng coi như là thương gia chốn giang hồ, chỉ chú ý ngân lượng, nếu thỏa thuận được thì coi như...giao dịch xong.

“Đúng” Vong Thu đồng ý

“Cho nên lời đồn kia là thật” lỗ tai Nam Cung Bất Minh lập tức dựng đứng lên

Một trận kinh phong đột nhiên theo bên phải đánh úp lại. Hai kẻ nam nhân đồng thời rùng mình nhưng Vong Thu lại thoải mái tiếp được vật bay tới.

Hé ra dưới ánh mặt trời là một bái thiếp màu đen sáng bóng, mơ hồ có thể thấy được dấu vết khô lâu trên đó.

Đó là hé ra dưới ánh mặt trời phiếm sáng bóng màu đen bái thiếp, mơ hồ có thể thấy được mặt trên khô lâu dấu vết.

“Tuyệt Sát Lệnh!” Hai nam nhân mặt hiện dị sắc.

Vong Thu phóng một luồng chỉ phong vào bái thiếp màu đen, có vẻ một chút cũng không để ý.

“Thu nhi, bên trong viết cái gì?”

Nàng trực tiếp đem bái thiếp đi qua.

“Tuyệt Sát Lâu đối Nhan Tiểu Sắc hạ Tuyệt Sát Lệnh!” Cốc Lưu Phong sắc mặt đột biến.

“Đây cũng là muốn cảnh cáo Nam Cung sơn trang chúng ta tuyệt đối không thể can thiệp” Nam Cung Bất Minh sắc mặt cũng thay đổi.

“Tiểu Sắc” Vong Thu theo dưới tàng cây nhảy xuống, tiện tay đoạt lấy bái thiếp “ nha đầu chết tiệt kia”

Hai nam nhân đồng thời ngạc nhiên nhìn nàng, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe nàng dùng loại ngữ khí này nói chuyện. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe được, Cốc Lưu Phong nhất định sẽ không tin. Trừ bỏ một câu mắng có lộ chút cảm xúc ra, Vong Thu liền nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình tĩnh.

Hai người bạn tốt liếc nhìn nhau, ở trong mắt nhau đều nhìn thấy sự bội phục

“Cùng tam thiếu về Nam Cung sơn trang” đây không phải thương lượng mà là quyết định

“Vong Thu.” Cốc Lưu Phong tức giận, “Người đem ta làm cái gì?”

“Ta không muốn phân tâm”, đây là lý do của nàng, cũng là lần đầu tiên nàng nói cho hắn biết sự quan tâm của mình dành cho hắn.

“Nhưng ta sẽ lo lắng.”

“Không cần.”

“Người đang có thai” hắn nhìn không được rống lên.

Vong Thu giật mình, có chút khó có thể tin.

Nam Cung Bất Minh cũng đồng dạng giật mình. Hần thể nhưng phải có tiểu biểu đệ hoặc là tiểu biểu muội, gia gia ngài đến tột cùng là làm cái gì a?

“Dẫn hắn đi” giật mình một lát, Vong Thu lại mở miệng, lần này nàng trực tiếp hướng Nam Cung Bất Minh hạ lệnh.

“Nam Cung Bất Minh người dám?”

Vì thế Nam Cung Bất Minh mắt sờ sờ cái mũi, vọt đến một bên đi. Thanh quan nan đoạn việc nhà a.

“Vong Thu, người dám bỏ ra ta thử xem.” Cốc Lưu Phong vẻ mặt thực quyết tuyệt.

Nàng mím môi, trong mắt hiện lên sự bất an nhưng nàng vẫn kiên quyết xoay ngựa lên ngựa “ vậy thì coi như hết duyên đi”, sau đó gíoi roi giục ngựa rời đi.

Duyên hết?

“Vong Thu –”

Nam Cung Bất Minh nhìn bạn tốt lộ ra bộ dáng thống khổ, đó là tuyệt vọng cùng tan nát cõi lòng, hẳn không rõ vì sao Vong Thu lại có thể dễ dàng nói duyên hết như thế, chẳng lẽ trong lòng nàng căn bản không có Lưu Phong?

“Tam thiếu, mang ta đi Tuyệt Sát Lâu.”

“Gi?”

Nàng nhất định là đi Tuyệt Sát Lâu, Vong Thu giải quyết vấn đề luôn luôn thích nhất lao vĩnh dật. Nhưng loại này phương pháp này thường phải trả giá thật lớn, lúc này đây hẳn không hi vọng người trả giá lại là nàng.

Ánh trăng mờ ảo làm cho vạn vật cũng trở nên mờ ảo, ngay cả ngôi nhà tranh trước dòng suối trong ánh trăng cũng trở nên mông lung.

Vì mờ mờ ảo ảo như vậy nên hết thấy nhìn rất thần bí, trong không khí thần bí đó, có một người đang đứng bên dòng suối, bên ngoài ngôi nhà tranh.

Yên lặng. Ngoại trừ tiếng nước suối chảy róc rách thì tất cả đều yên lặng

“Thuận Phong Nhĩ.”

Cửa nhà tranh mở ra sau tiếng gọi

“Vong Thu công tử, đã lâu không gặp.”

“Nghe nói gần đây trên giang hồ có nhiều sự kiện náo nhiệt, muốn ta cho ngươi mấy cái đầu người nữa sao?”

“Nhan Tiểu Sắc.” Nàng đột nhiên nói.

“Tuyệt Sát Lâu đã hạ Tuyệt Sát Lâm (vận dụng hết bao nhiêu năm ăn học cũng không dịch được cái từ Lâm này, hichiche) đối với nàng, ngươi còn tìm làm gì?”

“Nàng ở đâu?”

“Tuyệt Sát Lâu.”

“Tuyệt Sát Lâu?!”

“Đúng rồi.”

“Cầm.”

Một cái gánh nặng theo tay Vong Thu tiến vào nhà tranh, rất nhanh liền nghe truyền ra âm thanh hưng phấn “ Vong Thu công tử quả nhiên là có uy tín

Vong Thu xoay người phải đi.

Trong phòng lại truyền ra thanh âm, “Rời đi sẽ không quay đầu?”

“Ngươi không phải đem tin tức bán sao?”

“Cũng không hoàn toàn vật, ta không phải kẻ vong ân phụ nghĩa, năm đó nếu không phải ngươi giúp, ta trốn không thoát Tuyệt Sát Lâu”, kỳ thật hẳn cũng chỉ nói ra nàng từng là sát thủ mà thôi.

“Lời này ta nhớ kỹ.”

“Có tin tức truyền đến, Nam Cung Bất Minh cùng Cốc Lưu Phong đang hướng đến Tuyệt Sát Lâu.”

“Cảm tạ.”

Nơi này chỉ còn lại tiếng nước suối chảy.

Xuyên qua một rừng cây, phóng tầm mắt nhìn khắp nơi cũng là một mảng rừng cây xanh tốt. Hai người cho xe ngựa dừng lại. Phía trước ba dặm là địa bàn của Tuyết Sát Lâu, nghe nói trong phạm vi một trăm dặm, ngay cả ruồi bọ cũng đừng mơ tưởng có thể giấu diếm bọn họ mà bay vào.

Nam Cung Bất Minh cùng Cốc Lưu Phong liếc nhau, đặt thành ăn ý, nhắc dây cương, chuẩn bị tiếp tục đi.

“Cốc Lưu Phong.”

Âm thanh quen thuộc làm cho Cốc Lưu Phong quay đầu, chỉ thấy xa xa có một thân ảnh đang vội vàng tiến đến, trong chớp mắt liền ở ngay trước mặt.

“Vong Thu!”

“Nam Cung Bất Minh, vì sao dẫn hần tới nơi này?” Ánh mắt của nàng biểu lộ chất vấn

“Ta nghĩ hiện tại chúng ta có thể không đi.” Nam Cung Bất Minh thả lỏng nở nụ cười, nói thực ra hần thật sự không nắm chắc có thể toàn thân từ Tuyết Sát Lâu đi ra không.

“Người không muốn sống nữa sao, bay nhanh như vậy sẽ động thai khí” Cốc Lưu Phong lập tức đi xuống, cầm tay nàng, thanh âm hơi hơi giận.

“Người đi thêm về phía trước nửa dặm sẽ tiến vào Thiên Tuyết Địa Sát trận”, Vong Thu dẫu môi, cố gắng làm cho tiếng nói của mình nghe không có gì khác thường.

“Không phải còn chưa tới địa bàn của Tuyết Sát Lâu sao?”

“Lời giang hồ đồn đãi nếu có thể tin trên đời này sẽ không chết nhiều người như vậy”

Nam Cung Bất Minh nhận thức đồng gật gật đầu, “Như thế.”

“Người đi đâu vậy?” Cốc Lưu Phong lại hỏi.

Vong Thu đột nhiên đưa tay đè lấy ngực, cố gắng đè lại cảm giác buồn nôn đang dâng lên cổ.

Cốc Lưu Phong nhượng mảy, đưa tay giúp nàng bắt mạch, sắc mặt lập tức trở nên khó coi “ người rốt cuộc là đã đi bao nhiêu dặm đường rồi?”

“Vì sao không cùng hần hỏi Nam Cung sơn trang?” Nàng không đáp hỏi lại.

“Không phải chuyện gì ta đều nghe người.”

“Cốc Lưu Phong,” Nàng khẽ cắn môi, trừng mắt hần, “Ta đây hiện tại chính là bị người làm hại.” Nguyên bản nàng không cần đi một chuyến này.

Nam Cung Bất Minh ở một bên gãi gãi quai hàm, hần đồng ý với lời nói của Vong Thu hơn nữa thoát nhìn, “Tiểu bác” của hần căn bản thật để ý tên kia, nếu không sẽ không bất chấp tính mạng mà tới.

“Ta không hy vọng mỗi lần người có việc đều một mình gánh vác.”

“Nếu người không có năng lực giúp ta chia sẻ thì đừng trở thành gánh nặng của ta” thanh âm của nàng rất thấp, thấp đến mức chỉ có hai người họ nghe thấy.

Cốc Lưu Phong đỡ nàng đến bên một gốc cây đại thụ ngồi xuống, trên mặt lộ rõ vẻ áy náy cùng tự trách.

“oa”, nàng rốt cuộc nhịn không được ói ra, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Thu nhi, đừng lo.”

Nàng vội vào gốc cây đứng lên, hít sâu hai cái nói “ không có việc gì”

Nàng giúp đỡ thụ đứng lên, hít sâu hai khẩu khí, “Không có việc gì.”

“Ta biết.”

“Chúng ta còn đi phía trước đi sao?” Có người không an phận hỏi.

“Xin cứ tự nhiên.” Vong Thu thực khách khí thân thủ làm ra tư thế “Thỉnh”.

“Tiểu bác, không cần như vậy nặng bên này nhẹ bên kia đi?”

Cốc Lưu Phong đưa đi qua một cái xem thường, “Câm miệng của ngươi lại.”

“Tiểu dượng, hiện tại chúng ta đi chỗ nào?”

“Trở về.”

“Vậy không phải đi một chuyến không công sao?”

“Đến đây sẽ không hội bạch chạy.”

“Thu nhi, ngươi tính làm cái gì?” Cốc Lưu Phong đứng lên.

“Đi.” Nàng nhảy lên ngựa, sau đó hướng hấn vươn tay. Hấn đành phải đem toàn bộ nghi vấn nuốt vào trong bụng, túm lấy tay nàng nhảy lên lưng ngựa, đem nàng ôm vào trước ngực.

Nam Cung Bất Minh ngồi trên lưng ngựa cúi đầu cười trộm.

“Ngươi làm sao mà biết chúng ta tới chỗ này?”

“Trên giang hồ nói về các ngươi rất nhiều.”

Cốc Lưu Phong quyết định không mở miệng để nàng bớt giận.

Đó là hắc điểm

Trên ngọn cây, theo gió tung bay là bảng hiệu viết hai chữ rất lớn – Hắc Điểm.

Thật sự là quang minh chính đại đến cực điểm, vô luận như thế nào, dám làm như thế chủ quán đều đáng giá để người ta nhìn hấn với một cặp mắt khác.

Nam Cung Bất Minh nhìn hai chữ trên bảng hiệu, nhin không được đưa tay sờ sờ mũi “Tiểu bác, ngươi xác định muốn vào đây ngủ sao?”

“Xác định.”

“Hấn như thế nào lại dám đặt tên như thế chứ?”

“Ngươi quản được người ta”, Cốc Lưu Phong không để ý, đưa ta đỡ Vong Thu vào điểm.

“Có sắc quên bạn” Nam Cung Bất Minh vừa lẩm bầm vừa đi theo vào bên trong.

“Xin mời các khách quan vào bên trong muốn ăn uống chút gì không” tiểu nhị nhiệt tình chào đón.

Nam Cung Bất Minh từ khi vào cửa, ánh mắt liền nhìn chằm chằm chưởng quầy.

“Tam thiếu, ngươi cảm thấy chưởng quầy quốc sắc thiên hương sao?”

Hấn là cho rằng bộ dáng chưởng quầy kia rất hợp với tên bảng hiệu “Hắc Điểm”, vừa nhìn thấy đã biết là người không lương thiện.

“Chưởng quầy các ngươi họ gì a?” Hấn phi thường hòa ái dễ gần hỏi điểm tiểu nhị.

“Chưởng quầy chúng ta họ Hắc”

“Khụ...” Cốc Lưu Phong đang uống trà cũng bị sắc, họ của chưởng quầy thực sự là thích hợp với tên bảng hiệu, cùng với diện mạo kia lại càng xứng với cái họ này, quả thật rất tuyệt.

Chỉ có Vong Thu thần sắc thông dong, một chút cũng không chịu ảnh hưởng, trấn định uống trà.

“Tiểu nhị ca, quán có món gì ngon nhanh đem ra đây a” không bị sắc nước trà, Nam Cung Bất Minh đã lấy lại tinh thần vội gọi thức ăn, sau đó thấp đầu cười.

“Thu nhi, lại không thoải mái ?” Vẫn lưu ý Vong Thu, Cốc Lưu Phong nhìn đến nàng bỗng nhiên mặt nhăn nhanh mày, thân thủ che miệng lại, khẩn trương hỏi.

Nàng hơi hơi gật đầu, lại có cảm giác muốn ói.

“Chường quây , có khách phòng sao?”

“Có, khách quan muốn mấy gian?”

“Hai gian.”

“Người trước về phòng nghỉ ngơi một chút mới được.”

Vong Thu không có phản đối, nàng hiện tại cũng thật sự cũng không có khẩu vị ăn uống.

Sau một lúc lâu, chăm sóc cho nàng xong, Cốc Lưu Phong lại hướng chường quây mượn giấy bút, viết ra phương thuốc lại sai tiểu nhị đi bốc thuốc giùm.

Khi được mang về, hẩn lại mượn ấm lò tự mình sắc thuốc sau đó đem đến phòng cho nàng uống.

Vong Thu quả thật rất mệt mỏi nên cũng không nói nhiều lời, tựa vào đầu giường đem được một hơi uống hết để hẩn nhanh đi ra ngoài

“Thu nhi, không cần tức giận được không? Đối với thân mình không tốt.”

Nàng gật đầu.

“Cho dù ngươi muốn đi Tuyệt Sát Lâu, chờ ta giúp ngươi điều trị thân hình bình phục đã”

Nàng như cũ gật đầu.

“ta chỉ là không muốn mỗi lần có việc, người lại xem ta như người ngoài” cái loại cảm giác này thật tệ, không thể bảo vệ người mình yêu còn nhìn nàng chịu khổ, đây là chuyện mà nam nhân không thể chấp nhận được.

Vong Thu cười khổ “ Ta chỉ là không muốn cho ngươi vất vả, đây là phương thức yêu của ta” Hẩn vì sao lại không hiểu” không cho hẩn cùng tiến vào là sợ hẩn bị thương, sợ chính mình sẽ không chịu nổi, nàng chẳng qua là muốn hẩn bình an để mình được an tâm thôi.

“Ta biết Tiểu Sắc là sư muội người, người quan tâm nàng là thực bình thường , nhưng người có thể hay không trước quan tâm cho chính mình?”

“Tiểu Sắc giống như bóng dáng của ta, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta liền cảm thấy nàng giống ta ngày xưa”

Cốc Lưu Phong giật mình. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói về thời thơ ấu của mình.

“Nàng so với ta đơn thuần khoái hoạt, đó là ta vẫn khát vọng lại không thể có được” trong giấc mộng đêm khuya, nàng cũng từng mơ thấy một Long Thất đơn thuần, khoái hoạt nhưng thật đáng tiếc là chỉ có ở trong mộng.

Cốc Lưu Phong đột nhiên thấy lòng chua xót. Nàng chính là muốn bảo vệ sự đơn thuần, khoái hoạt, tựa như là bắt lấy một bóng dáng trong mộng, cho dù là bóng dáng của chính mình cũng có thể cho nàng an ủi rất lớn

“Tiểu Sắc có một sư tỷ thật tốt” cuối cùng hẩn chỉ có thể nói những lời này, giờ khắc này hẩn đột nhiên có chút ghen tị với Nhan Tiểu Sắc.

“Nàng năm nay có tử kiếp.” sau một hồi trầm mặc, nàng lại nói.

“Tử kiếp?!”

Nàng trầm trọng gật đầu, “Sư phụ năm nay mới thay nàng bốc một quẻ, nói năm nay chính là năm đại hung của Tiểu Sắc, hơn nữa tử kiếp lại vì ta mà sinh ra cho nên phải do ta giải”

Khó trách nàng kích động như vậy.

Cốc Lưu Phong hiểu được, Vong Thu không muốn vì mình mà hại đến người khác, huống chi người này lại là sư muội mà nàng quan tâm.

10. Chương 10

Nàng ngủ thật sự rất sâu, ngay cả khi hấn bước vào phòng cũng chưa phát hiện.

Hấn biết nàng đi đường rất xa, lại đuổi theo gấp nên lúc hấn bắt mạch cho nàng thấy mạch tượng thập phần hỗn loạn, thậm chí có hiện tượng sắp thai làm cho hấn hoảng sợ vô cùng.

Nắm lấy tay nàng, nhìn dung nhan đang say ngủ của nàng, Cốc Lưu Phong cảm khái rất nhiều. Nhân sinh của Vong Thu quá phức tạp, phức tạp đến mức đã trở thành truyền kỳ, nàng trải qua những chuyện tình mà nhiều người phải trải qua mấy đời mới có được, nàng là lớn lên từ trong thống khổ, có nhiều chuyện không do nàng chọn lựa mà chỉ có thể bị động nhận lấy. Khóe môi giương lên một nụ cười ảo não, ngay cả hấn lần này cũng làm cho nàng mệt mỏi, lẽ ra hấn phải tin tưởng nàng. Những gì nàng đã trải qua so với hấn còn nhiều, còn khúc chiết, gian nan hơn, nàng thường lựa chọn phương pháp an toàn và hữu hiệu nhất, có lẽ làm tổn thương tôn nghiêm nam nhân của hấn nhưng đây là cách nàng yêu hấn. Nếu hấn yêu nàng, nên chấp nhận phương thức của nàng.

Kim lòng không đậu nắm chặt tay nàng, bởi vì ý niệm kia vừa lóe lên trong đầu đã biến mất. Hấn không cần tiếc nuối cả đời.

“Lưu Phong.” Nàng hơi hơi giãy dụa rút tay về.

“A, đã làm đau người sao? Thực xin lỗi” hấn vội vàng buông tay, giúp nàng xoa ấn bàn tay

“Đang suy nghĩ cái gì?” từ khi hấn bước vào, nàng đã tỉnh. Hấn đến bên giường, nắm tay nàng thật lâu cũng không nói chuyện, chỉ ngầy nhiên bật ra vài tiếng thở dài rất nhỏ, nếu không vì hấn dùng sức làm đau nàng, nàng cũng không muốn làm nhiều loạn suy nghĩ của hấn.

“Lần này ta sai lầm rồi.”

Trong ánh nến mờ nhạt, Vong Thu nở một nụ cười nhợt nhạt, cầm tay hấn, cuối đầu nói “ thực ra, tuy rằng ta rất tức giận nhưng cũng rất vui vẻ”

Hấn nhìn nụ cười, lại nghe lời nói của nàng có chút băn khoăn

“Ta có thể gả ột trượng phu mà ta có thể dựa vào cả đời, hấn vì ta mà che gió, che mưa, cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh của hấn, hấn cũng sẽ không lùi bước”

Hai tay hấn ôm chặt lấy nàng, trong lòng là một cảm giác ấm áp cùng ngọt ngào, có những lời này của nàng, hấn còn có gì mà nuối tiếc, cho dù lập tức chết đi cũng sẽ mang theo tươi cười.

“Ta thật mệt, cùng lên giường ngủ đi”

“Hảo.”

Mời khách?

Chủ nhân bọn họ nhất định không hiểu đạo đãi khách. Nhìn mười tên hắc y nhân mặt mày lạnh lùng, mười sáu bả đao kiếm lấp lăm chỉ vào người, giống như là đi giết người thì đúng hơn là đi mời người a.

Vì sao mười người lại có tới mười sáu bả đao kiếm? Đó là bởi vì có sáu người sử dụng song đao.

Làm người là phải biết lượng sức mình, mà Nam Cung Bất Minh luôn luôn tự nhận sáng suốt cho nên hắn đối diện hắc y nhân kia liền trưng ra khuôn mặt tươi cười như gió xuân thảng ba làm tan chảy cả băng tuyết.

Nói chuyện?

Hay nói giỡn, người ta cũng không phải đến thỉnh hắn, sự không liên quan tới mình, hắn cảm thấy giờ khắc này nên làm người qua đường đứng xem náo nhiệt, dù sao Tuyết Sát Lâu là đến mời người chứ không phải là tới giết người. Tuy rằng cá nhân hắn cũng rất hi vọng người của Tuyết Sát Lâu có chút kiến thức mà nhận biết, tuy nhiên nếu người ta không cho cơ hội, hắn cũng không quá cầu mong.

Cơ hồ là khi trên sàn vang lên tiếng động, mọi người đều đồng loạt nhìn về hướng đó, động tác thuần thục mà đồng bộ

“Lâu chủ chúng ta ời Cốc công tử đến lâu một chuyến”

“Lâu chủ?”

“Tuyết Sát Lâu.”

“Tại hạ làm sao biết được đến đó sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Cứu người.”

“Có thể cự tuyệt sao?”

“Không thể.”

“Nhưng là chuyết kinh thân thể không khỏe.....”

“Cốc phu nhân có lẽ còn muốn đi sớm hơn.”

Nói đến vậy rồi thì chắc không còn đường để lui, nhưng mà Cốc Lưu Phong vẫn có chút do dự.

“Lưu Phong.”

Một giọng nữ dễ nghe truyền đến

“Người có thể chứ?” Hắn cũng không muốn nài đi, nơi đó nàng có nhiều kỷ niệm không vui vẻ.

“Vô phương.”

Hắn âm thầm thở dài. Xem ra nàng không thể không đi, nhưng cũng may là bọn họ cùng đi.

“Tiểu dưỡng, ta cũng cùng đi được không?” Có người nhện không được xen vào

“Người nói đi” Cốc Lưu Phong đảo mắt qua phía đám hắc y nhân cười cũng không cười nói

Nam Cung Bất Minh bị mất mặt liền ho lên một tiếng. Đúng rồi, không thể đi, nhưng làm gì lại chế ngạo hắn như vậy, tốt xấu gì cũng là bạn tốt nhiều năm, hiện tại lại càng thêm thân. Cho nên làm người tốt thật khó. Không quan hệ, vậy thì hắn sẽ ở hắc điểm này chờ, nếu bọn họ có gì bất trắc, hắn tuyệt đối sẽ không bàng quan đứng nhìn, hắn là Nam Cung tam thiếu đầy nghĩa khí nha.

Cốc Lưu Phong ánh mắt nhìn thấy Vong Thu xuống lầu liền vội vàng nghênh đón “ cẩn thận”, nàng hiện tại đang trong giai đoạn đặc biệt, phải hết sức, hết sức cẩn thận.

“Cốc công tử thỉnh.” Đầu lĩnh hắc y nhân làm ra tư thế mời.

Sau đó đoàn người liền chậm rãi rời đi hắc điểm, hướng ba dặm ngoài Tuyết Sát Lâu mà đi.

Khi đến trước rừng rậm, hắc y nhân thỉnh bọn họ lên kiệu đã sớm chờ từ trước.

Chờ Cốc Lưu Phong bọn họ đều ổn định bên trong, bọn hắn liền đem một miếng vải đen che kín cổ kiệu, đảm bảo không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Cốc Lưu Phong cùng Vong Thu ngồi bên trong, không cảm giác được cổ kiệu rung động, có thể thấy người khiêng kiệu công phu không đơn giản.

Cầm giác ngồi đợi trong kiệu thật lâu, ngay lúc bọn họ có chút buồn ngủ thì bên ngoài có tiếng hô
“Cốc công tử, chúng ta đến.”

Nơi bọn họ đến là một trang viên rất lớn, thì ra Tuyệt Sát Lâu thần bí khó lường không phải là một tòa lâu mà là một trang viên. Cũng đúng nha, tồn tại trong giang hồ mấy trăm năm, Tuyệt Sát Lâu không thể nào chỉ là một tòa lâu nho nhỏ, chẳng qua là mọi người đoán sai mà thôi.

“Cốc công tử, tôn phu nhân không thể cùng nhau đi vào.”

Cốc Lưu Phong nhướn mày, “Tại hạ hy vọng chuyết kinh bồi ở bên người ta.”

“Không có mệnh lệnh của Lâu chủ, bất luận kẻ nào cũng không thể tự tiện bước vào nơi này một bước”

Vong Thu thần nhiên đưa mắt nhìn bọn họ “nơi này hẳn là nơi ở của một nữ tử tên Nhan Tiểu Sắc”

Hắc y nhân thoáng biến sắc mặt, chỉ chốc lát cũng đủ để cho Vong Thu biết đáp án.

“Tiểu Sắc ở trong này?” Cốc Lưu Phong kinh ngạc cực kỳ.

“Kỳ quái sao?”

“Tuyệt Sát Lâu đối nàng hạ Tuyệt Sát Làm.”

“Cho nên trong thiên hạ chỉ có nơi này mới là an toàn nhất.”

“Ba ba.....” Phòng trong truyền ra một trận vỗ tay, “Cốc phu nhân quả nhiên trí tuệ.”

“Quá khen.”

“Thỉnh vợ chồng Cốc công tử tiến vào.”

“Là, Lâu Chủ. Hai vị thỉnh.”

Đi theo hắc y nhân tiến vào nội thất, ánh mắt Vong Thu lập tức nhìn chăm chăm thân ảnh suy yếu đang nằm trên giường.

Cốc Lưu Phong bước nhanh tiến lên, trực tiếp nắm tay Nhan Tiểu Sắc bắt mạch.

“Mất máu quá nhiều, lại có hiện tượng trúng độc, hoàn hảo.” Hắn rất nhanh nói ra kết luận, sợ có người quá mức lo lắng.

“Ta giống như vừa mới nghe được tiếng nói của sư tỷ”

Nam tử che mặt vẫn canh giữ bên giường đột nhiên quay đầu, khi hắn nhìn thấy Vong Thu, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng.

“Nhan tiểu sắc.” thanh âm này tuyệt đối không phải là loại thanh âm vui vẻ khi gặp lại đồng môn

“Sư tỉ!” Nhan Tiểu Sắc từ trên giường muốn dứng dậy.

Hạt y nam tử nhân lúc Cốc Lưu Phong tập trung xem mạch, ánh mắt chợt lóe lên, tay áo bên trái phất lên. Đồng lúc đó, một luồng trắng cũng hiện lên, trước giường đã không còn thân ảnh của Cốc Lưu Phong.

Hạt y nam tử ánh mắt thẳng tắp dừng ở trên người Vong Thu, “Cốc phu nhân quả nhiên hảo thân thủ.”

Vong Thu chậm rãi thu hồi trong tay bạch lăng, đậm mạch nhìn lại, “Hoàn hảo.”

“Người là sư tỷ của Tiểu Sắc”,

“Tiểu sắc” sắc mặt của nàng thật lạnh, chờ đáp án của sư muội

“Sư tỉ, ta sai lầm rồi.”

“Ta đã sớm nói qua, sinh tử của người bên ngoài cùng người không quan hệ, xem ra người là họa từ miệng mà ra” Nhan Tiểu Sắc biết được thiên cơ nhưng lại không kín miệng, đây thực sự là trên người. Sư phụ đã từng nói, Tiểu Sắc cả đời này thủ giới “Vọng Ngôn” a.

Nhan Tiểu Sắc kéo cao áo ngủ bằng gấm che lấy đầu, cố gắng trốn tránh lửa giận của sư tỷ. Ô, sư tỷ lại đoán được, nàng chính là nhất thời lỗ miệng mới có thể bị tên kia “hãm hại” nha

“Thu nhi, Tiểu Sắc thân mình không tốt, ngươi để lần sau hãy mắng nàng” Cốc Lưu Phong trấn an thê tử, càng sợ nàng bị động thai khí.

“Là ai làm ngươi bị thương”

Nhan Tiểu Sắc lập tức ngậm miệng thật chặt, lần này đánh chết cũng không thể nói, chết thì chết nha. Nhưng trên đời này lại có người muốn cùng nàng đối nghịch, hạt y nam tử thực sắc khoái nói ra đáp án “chính nàng”

“Nguyên nhân?”

“Nàng muốn gặp Cốc Lưu Phong.”

Cốc Lưu Phong hồ nghi. Thấy hử?

“Tiểu Sắc.” Vong Thu cho rằng người nào đó hử là chính mình nói rõ ràng.

Nhan Tiểu Sắc biết lần này vô luận như thế nào là không thể giả bộ câm điếc, nếu không nửa đời sau sẽ không gặp được sư tỷ thì thật thảm “sư tỷ, người ta chính là...ân, chính là hy vọng sư tỷ phu có thể chuyển cáo người trăm ngàn lần không cần đến Tuyệt Sát Lâu...”

Thanh âm càng nói càng nhỏ, một lúc thì hoàn toàn biến mất.

“Vì sao?” Đây là hạt y nam tử hỏi.

“Sư tỷ ta thật vất vả mới có thể rời nơi này đi, như thế nào lại trở về” Nhan Tiểu Sắc tức giận nói.

Cốc Lưu Phong thở dài.

Hạt y nam tử giật mình.

Ngược lại là Vong Thu không có gì phản ứng.

Trong phòng có một lát quỷ dị trầm mặc.

“Ta nghĩ ta biết ngươi là ai.” Hạt y nam tử là người đầu tiên đánh vỡ yên lặng.

Vong Thu thần sắc như trước.

“Không thể tin được Lam Hồ Ly làm cho người ta nghe thấy đã sợ mất hồn lại là một nữ tử xinh đẹp như vậy?” hử cảm thán.

Nghe câu này sắc mặt Cốc Lưu Phong lập tức trầm xuống, hử thực không thích cái miện của nam nhân này chút nào.

“Đâu có” khoe môi Vong Thu cong lên “cho dù ngươi bịt kín mười tầng vải bố, ta cũng biết ngươi là ai”

“Thất Sát Thủ Trung, người giáo hoạt ai cũng biết, ta cũng không lấy làm kỳ lạ ngươi biết chân diện mục của ta”. Tuyệt Sát Lâu thành lập mấy trăm năm qua, nàng là người duy nhất thành công rời khỏi, người như vậy không thể không làm cho người ta kính nể. Bất quá, hử muốn từ nay về sau hử có thể yên tâm.

“Lưu Phong, chúng ta đi thôi.”

“Bệnh của Tiểu Sắc.....”

“Nàng chưa chết được đâu”

Cảm tình của đôi tỷ muội này thật phức tạp nha, hai nam nhân nhìn nhau, ánh mắt có chút đồng cảm

“Sư tỷ, sư tỷ không cần tuyệt tình như vậy, nếu đã đến đây, ở cùng ta một đoạn thời gian có khó gì đâu, lại nói đã lâu ta không gặp ngươi, thật sự rất nhớ ngươi...”

Bọn họ lại tiếp tục hoài nghi người có thể nói một hơi như vậy là một bệnh nhân suy yếu sao?

Kết quả, Nhan Tiểu Sắc làm cho hai nam nhân buồn cười đến muốn ngất.

Chỉ có Vong Thu vẫn thản nhiên từ đầu đến chân.

Người tự làm bậy, trời sẽ diệt, nàng không cần phải phí tâm.

Tự làm bậy nhân, có thiên hội thu, nàng không cần thao nhiều lắm tâm.

Tử kiếp?

Vong Thu đột nhiên cảm thấy muốn cười. Đi một vòng lớn, tử kiếp của Tiểu Sắc đúng là chính nàng tạo thành, người bên ngoài như thế nào phòng ngừa chu đáo?

“Vì sao không mang theo Tiểu Sắc cùng nhau đi?”

“Tuyệt Sát Lâm vẫn còn tồn tại trên người.”

“Lâu chủ vì sao lại muốn hạ Tuyệt Sát Lâm?” không phải là rất thích Tiểu Sắc sao.

“Vì lưu lại nàng.”

Có phải người của Tuyệt Sát Lâm làm người có chút không được bình thường? Cốc Lưu Phong bắt đắc dĩ phiên cái xem thường.

“Người dường như có thể đoán trước được hết thảy”

“Dù làm bất cứ chuyện gì cũng cần phải có sự chuẩn bị” làm sát thủ thường rất ít khi xúc động.

Cốc Lưu Phong nhin không được quay đầu hướng khu rừng liếc mắt một cái “ người không lo lắng cho nàng sao?” Tiểu Sắc ngây thơ ở lại Tuyệt Sát Lâm sẽ không có việc gì sao?

“Ở lại nơi đó cũng tốt.”

Gì? Nàng nói cũng tốt?

“Ít nhất trừ bỏ người ở bên trong, người bên ngoài muốn giết nàng không dễ.”

Cốc Lưu Phong hiểu được , người ở bên trong cho dù muốn giết cũng phải cân nhắc thật kỹ, mà Lâu chủ bọn họ xem Tiểu Sắc giống như bảo bối a.

“Tiểu Sắc rất thích làm thầy tướng số cho người ta sao?”

“Nàng rất tò mò .”

Không cần nói tiếp , lòng hiếu kỳ có thể giết chết người, Tiểu Sắc quả nhiên là cần có hậu thuẫn cứng rắn một chút.

“Bất quá nàng xuống tay thực ngoan, thiếu chút nữa không bảo đảm mạng nhỏ.”

“Nàng làm việc không biết nặng nhẹ.”

“Bọn họ cũng thật quá mức, mời người thì chuẩn bị kiệu, mà tiễn khách thì chẳng có chút lễ nghĩa gì” tuy rằng vài dặm đường không phải là quá xa, nhưng hiện tại Vong Thu đang mang thai, cho nên không thể để ệt nhọc được.

Vong Thu nở nụ cười.

“Muốn hay không nghỉ ngơi một chút?”

“Không cần.”

“Nhưng đoạn đường đến hắc điểm cũng không phải gần”

“Không quan hệ.”

“Được rồi, chúng ta đây chậm rãi đi.”

Vong Thu nhìn hẩn lắc đầu. Hẩn hiện tại xem nàng giống như oa nhi, có điểm quá mức khản trương, lo lắng đến mức nàng đôi khi cảm thấy thật phiền.

Khi bọn họ đi qua hết rừng cây liền nhìn thấy một người

“Chúc mừng hai vị bình an trở về.”

“Tiểu tử, coi như là người có hiếu tâm”

Nam Cung Bất Minh bất mãn trừng mắt nhìn bạn tốt một cái, đều do gia gia hấn hấn bị người ta trêu chọc.

“Cảm tạ.”

“Vẫn là tiểu bác biết cấp bậc lễ nghĩa.”

“Thu nhi, chúng ta hồi Nhàn Tình Cốc đi.”

“Ta cảm thấy cần phải đi Nam Cung sơn trang một chuyến.”

“Đúng đúng đúng,” Nam Cung Bất Minh lập tức gật đầu như mổ thóc “ít nhất cũng phải hỏi gia gia ta là phát điên cái gì”

Cốc Lưu Phong ngấm lại, hỏi rõ ràng cũng tốt.

Oan gia ngõ hẹp, tình địch gặp mặt làm người ngoài nhìn cũng đổ mắt. Hơn nữa tình địch khi xưa giờ có bối phận lớn hơn càng làm cho tâm tình Nam Cung Xuân Yển thêm buồn bực

“Ngũ muội, đến đến đến, lại đây gặp tiểu bác, tiểu dượng.”

Nhìn Nam Cung Bất Minh nhiệt tình kêu gọi cũng không để ý muội muội mình đang muống tránh đi, Cốc Lưu Phong âm thầm liếc mắt xem thường.

Nam Cung Xuân Yển sắc mặt rất khó xem, cơ hồ là đi từng bước một, hơn nữa lại bắn ánh mắt sắc bén về phía huynh trưởng, hận không thể biến ánh mắt thành đao kiếm để đả thương hấn

“Ngũ muội, là gia gia nhận nàng làm nghĩa nữ, coi như là tiểu bác của chúng ta” có người thực sự muốn người ta chết, nhất định không chịu buông tha

“Tiểu bác.” Kêu thật sự không tình nguyện.

Đang được Cốc Lưu Phong ôm trong lòng, Vong Thu gật đầu, xem như là chào hỏi.

“Cốc đại ca.”

“Ai? Không đúng nha, người gọi hấn Cốc đại ca, không phải là làm cho hấn không cùng vai vế với thê tử của hấn sao?”

Nam Cung Xuân Yển hơi nhếch môi, quay đầu bỏ chạy.

“Tam thiếu, có chừng có mực.”

Nhìn thân ảnh muội muội chạy đi, Nam Cung Bất Minh thở dài “vậy còn không chịu bỏ xuống, hưởng cho người đã trở thành trưởng bối của chúng ta, ngày sau không tránh được việc thường xuyên gặp mặt, nàng cũng không thể trốn tránh mãi được”

“Ta sẽ cố gắng tránh đến đây nhiều”, đây không phải là lời nói khách sáo mà là thật tình, tuy rằng đo lại trên giang hồ nhiều năm nhưng hấn cũng không thích giao du nhiều với các thế gia danh môn.

Nhìn muội muội chạy đi thân ảnh, Nam Cung Bất Minh thở dài, “Ngày còn muốn quá đi xuống, hưởng chi người lại thành chúng ta trưởng bối, ngày sau tránh không được muốn thường xuyên gặp mặt, nàng không thể tổng trốn tránh.”

“Ta là bằng hữu nhiều năm của người như vậy cũng không nề mặt” Nam Cung Bất Minh lập tức làm ra bộ mặt ai oán.

Cốc Lưu Phong tức giận đẩy hấn một phen, “Đi thôi, lão gia tử còn đang chờ.”

“Sai, người hiện phải kêu là nhạc phụ.”

“Là là là, cháu ngoan, đa tạ người nhắc nhở.”

Vừa đi vừa đùa giỡn, phút chốc ba người đa tới Tùng Hạc Cư nơi Nam Cung Trường Tú ở

“Ta chỉ muốn biết đáp án.” Vong Thu đi thẳng vào vấn đề.

Nam Cung Trường Tú cười ha hả “ vì điều này mà người đặc biệt đến đây?”

“Loại sự tình này phải tự mình tìm hiểu mới tốt, lão gia tử không nghĩ để cho giang hồ có nhiều lời đàm tiếu mới đúng”

Nam Cung Trường Tú gật đầu, “Thu cô nương quả nhiên như lời nói của lệnh sư, xử sự cẩn thận, đúng là thư từ qua lại chắc chắn cũng sẽ có lúc bị sai lệch, gặp mặt nói chuyện là đảm bảo an toàn nhất”

“Là sư phụ ta sắp đặt” nàng lập tức kết luận

“Không sai.”

“Nàng đã tới?”

“Lệnh sư có để lại cho cô nương phong thư”

Vong Thu tiếp nhận lá thư, mở ra chỉ thấy vồn vẹn một câu: Vong Thu ngô đồ, thiện tự trân trọng (không dịch được nên đành để nguyên tác)

“Lệnh sư tiên phong đạo cốt, hạng người phạm phu tục tử như ta không sánh bằng”

“Thu nhi.” Cốc Lưu Phong có chút lo lắng nhìn nàng.

Vong Thu cười cười, “Nàng nói qua , duyên tới duyên mất không cần cưỡng cầu, duyên hết là lúc nàng ra ngoài dạo chơi” khó trách lại vội vã đem Tiểu Sắc đuổi đi, xem như là hết duyên đi.

Hắn nắm chặt tay nàng, vẻ mặt nàng lộ ra sầu não cùng bất đắc dĩ làm cho hắn lo lắng “ tiền bối chỉ là dạo chơi, sẽ có một ngày gặp lại”

Nàng cúi đầu nói nhỏ, “Ta không sao.”

Người có việc cũng sẽ không nói ra, nhưng lời này hắn chỉ giữ trong lòng. Hắn biết nàng đối với Vô Trần Tử tình cảm rất phức tạp, nhưng mặc kệ là thế nào thì các nàng cũng là thầy trò với nhau, cũng giống như nàng đối với Tiểu Sắc cho dù nói chuyện không lưu tình nhưng lại lo cho an nguy của nàng ta hơn bất cứ ai.

“Nếu đã đến đây, vậy hãy ở lại Nam Cung sơn trang thêm mấy ngày đi, tốt xấu gì người hiện giờ cũng là nghĩa nữ của lão phu”

“Vợ chồng chúng ta xin làm phiền”

“Đừng khách khí, chúng ta là người một nhà”

“Lão thái gia thực sự là quá nuông chiều vãn bối”

“Người, đứa nhỏ này vẫn luôn đối xử khách sáo như vậy” Nam Cung Trường Tú lắc đầu. Hắn biết, Cốc Lưu Phong thoát nhìn đối với ai cũng đều tao nhã, có lễ nhưng kỳ thực lại có ít người hiểu được nội tâm của hắn, chỉ có thể nói hắn thích Vong Thu đúng là ý trời.

Đối với lời của lão gia tử, Cốc Lưu Phong không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười cười.

Sơn cốc phong cảnh xinh đẹp, khí hậu bốn mùa đều ấm áp như mùa xuân, cho dù lúc này bên ngoài cốc tuyết trắng rơi đầy nhưng trong cốc vẫn là ngày xuân nắng ấm áp.

Nơi này là Nhân Tình cốc nổi danh của giang hồ đệ nhất thần y Cốc Lưu Phong.

Lúc này trong cốc đang vắng vắng tiếng đàn, làm cho Cốc Lưu Phong đang tìm người nhanh chóng xác định được phương hướng.

Chỉ thấy trên vách đá nhô ra giữa sườn núi có một nữ tử xinh đẹp đang ngồi đánh đàn, khí chất âm áp

“Thu nhi.” Vừa nhìn thấy người muốn tìm, Cốc Lưu Phong vội chạy đến.

“Người đã có thai năm tháng, phải chú ý một chút, không nên đến đây” quá cao làm hắn có điểm lo sợ.

“Nơi này phong cảnh tốt lắm, tầm nhìn cũng tốt.” Thực thanh tĩnh, người trong cốc nhiệt tình quá mức làm nàng có chút không quen.

“Vẫn là không quen có nhiều người sao?” hắn than nhẹ, tay ôm lấy nàng vào lòng.

Nàng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nằm trong ngực hắn.

Ôm lấy nàng, nhìn ngắm cảnh núi non “trước kia từng hâm mộ Tiểu Sắc vận số tốt, bất mãn người bất công, ngày nay có tiếng đàn tuyệt vời này làm bạn, nhân sinh được như vậy, cũng không cầu gì hơn”

“Nương ta năm xưa là Giang Nam đệ nhất tài nữ, rất giỏi đánh đàn”

“thì ra tài đánh đàn của nàng là học tự nhạc mẫu”

“Ta đã từng hứa với nương, trừ bỏ là người nhà, ta sẽ không đàn cho người khác nghe” nàng đàn cho Tiểu Sắc nghe vì đó là người nhà của nàng, nay có trượng phu, sẽ vì hắn mà đàn.

Đặt một cái hôn lên môi nàng, hắn cười thực thỏa mãn “cảm ơn người”

“Kỳ thật” hai tay nàng vòng quanh thắt lưng hắn “ta đã từng tới nơi này”

Người nào đó cứng đờ.

“Đã tới?” Hầu kết nhện không được trời lên hạ xuống, hỏi thật sự tới nghĩa. Hắn vẫn nghĩ người ngoài không có khả năng đến đây.

“Ước chừng là bảy năm trước, ta vì đi tìm Long Lâm Thảo trong truyền thuyết”

“Đó là cỏ sinh trưởng gần vách núi đen ở đây”

“Đúng vậy, ta chính là ở nơi này tìm.”

“Vì sao muốn tìm Long Lâm Thảo?”

“Vì nương ta.”

“Nhạc mẫu?”

“Nương ta năm đó vì bị đả kích quá lớn mà phát điên, đại phu khám bệnh cho nàng nói nếu có thể tìm được Long Lâm Thảo trong truyền thuyết, hẳn liền chắc chắn có thể chữa khỏi cho nàng”

“Nếu trên đời này cũng không có thứ này đâu?”

“Tin đồn vô căn cứ cũng không sao, chỉ cần ta còn sống, ta vẫn sẽ đi tìm”

Đợi chút! Ánh mắt Cốc Lưu Phong đột nhiên nheo lại, nhớ lại chuyện năm xưa

“Ta nhớ bảy năm trước, khi đang hái thuốc bên vách núi đột nhiên dây thừng bị đứt, ta rơi xuống vực nhưng khi tỉnh lại, ta lại phát hiện mình lông tóc vô thương nằm trên đỉnh núi” hạ hắn còn tưởng mình nằm mộng, nhưng vẫn cảm thấy khó giải thích.

“Muốn cảm tạ ta ân cứu mạng sao?” Nàng cười hỏi.

“Dĩ nhiên là người?!”

“Cứu người một mạng, thuận tay lấy đi được liệu của người hắn là không có vấn đề gì chứ?”

“Đương nhiên, nếu lúc ấy người bảo ta lấy thân báo đáp, ta sẽ càng vui vẻ” thì ra là duyên phận đã sớm đem họ đến với nhau.

Nàng đưa tay nhéo hắn một cái, cười.

“nga, nga, cũng đúng, năm đó nương tử chỉ vừa mới cập kê, là vì phu quá nóng vội”

“Cốc Lưu Phong –”

“Cẩn thận cẩn thận.” Hắn một bên cười né tránh, một bên che chở bụng của nàng.

“Ta hiểu được vì sao người sau này lại cứu ta lần nữa”

Nàng chuyên tâm chỉnh cầm huyền.

“Người nhất định nhận ra ta chính là nam nhân thiếu chút nữa bị ngã chết năm đó”

Nàng không phủ nhận.

“May mắn a.” Nếu không hẳn thật sự sẽ không cưới được nàng .

Là nha, may mắn.

Ông trời nếu đã an bài cho hai người không liên hệ gặp nhau chắc chắn sẽ có lý do, nếu sơ ngộ sau lại gặp nhau sau nhiều năm xa cách như vậy, chắc chắn là không đơn giản mà gặp nhau.

Hắn quả thật rất may mắn mới có thể cùng nàng gặp lại nhau. Hắn thật cảm tạ ông trời.

[toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/banh-bao-thit-tuong-cong>